

ΕΒΔΟΜΑΣ

ΕΤΟΣ 12^{ΟΝ}
ΑΡΙΘ. 582

ΑΥΤΟ ΤΟ ΦΥΛΛΟ

ΠΑΝΤΡΕΜΕΝΗ ΜΕ ΕΝΑΝ ΑΝΤΡΑ ΕΞ ΑΛΡΕΤΙΚΟΪ

ΑΥΤΟΤΕΛΕΣ ΡΟΜΑΝΤΣΟ

ΑΣΠΙΟΤΗ - ΕΛΛΗΝΙΚΗ

Εβδομάς

ΤΕΤΑΡΤΗ
23
ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ
1938

ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 582

Συναυλίες

Εμείς, λοιπόν, οι Έλληνες, εμείς και όχι οι ξένοι, τονίζω, είμεθα φιλόμουσοι μεγάλοι, διότι μεταβαίνουμε κάθε στιγμήν και ώρα νά παρακολουθήσωμε συναυλιών πληθώραν!... Πλην όμως είναι γεγονός, εκτός αμφιβολίας, πώς ο κοσμάκης ο πυκνός, πού μεταβαίνει πρόθυμος ν' ακούση συναυλίας, και δη μετά προθέσεως οδύεποτε κακής, δεν έχει, ο ταλαίπαρος, ιδέαν μουσικής!...

Αλλά, θα με ρωτήσετε, τί θέλουμε και πάνε, αφού δεν εαίρουν μουσικήν και δεν (πάνε); Ίδου ένα ερώτημα, πραγματικά δεινόν, απασχολούν τὰ μένιστα και τὸν Συναυλιόν, εἰς οὗ τὰ ἔργα πάντοτε ὅλος ὁ κόσμος τρέχει, ἀν και γνωρίζει, φυσικά, πὺς τίποτε τὸ ἐξυπνὸν μέσα σ' αὐτὰ δὲν ἔχει!... Αὐτὸ συμβαίνει, φιλτάτοι καὶ με τὰς (λίαν, πὺς δι' αὐτὰς ἀφύωνται ἐν πλῆθος δογολίας, καὶ τίς ἀκούει καὶ ἐμείς καὶ ἄλλοι μερικοί, χωρίς νὰ ξέρωμε πόσος τί... εἶνε μουσική!...

Εβδομαδιαίος

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΔΩΡΕΑ...
ΗΜΕΡΟΜ...
ΑΡΙΘ...
16.8.85
35282

φυλλάκια και καθισμένοι σε κάποια φωλιάσα ζούσαν τον έρωτά τους. Η καρδιά της Γκέρτυ φτερούγιζε από ευτυχία καθώς αναζητούσε το στόμα του Κάρλ...

Μια μέρα εκείνος έφυγε για να ξαναγυρίσει. Μά δεν ξαναγύρισε ποτέ όσο κι αν τον περιμένε με αγωνία εκεί κοντά στις όχθες του Ρήνου. Όταν η προσμονή έγινε βαρύ φορτίο, η Γκέρτυ έφυγε κι αυτή ζητώντας τον αγαπημένο της που δεν τον βρήκε. Και στο τέλος, μη θέλοντας να ξαναγυρίσει στα ειδυλλιακά μέρη που ένοιωσε τον έρωτα πήρε το δρόμο της Εύρώπης. Έγινε η χορεύτρια που χειροκροτούσαν απόψε στη «Μιά νύχτα στην Κούβα» οι Αθηναίοι που γλεντούσαν στο «Φολί».

— 22 —

Πόσες ανθοδέσμες, πόσα μπλιέτα, πόσα σημειώματα και προσκλήσεις δεν έφθαναν κάθε βράδυ μετά το νούμερο—όπως απόψε.

Και πάντα η Κλάρα κι' η Γιοχάνα ξεδιάντροπα κάποια ευχάριστη συντροφιά που άνοιγε πρόθυμα ένα χοντρό ποτοφόλι. Η Γιοχάνα όμως το άποφευγε αυτό, έξον από ελάχιστες φορές που την υποχρέωναν λόγοι, ως ποίμε «καλλιτεχνικών». Λες και με την έρωτική της απογοήτευση έστειρεσαν όλες οι αισθησιακές πηγές της. Δεν ζητούσε, δεν ήθελε, δεν ποθούσε...

Απόψε πάλι τα ίδια. Η Κλάρα κι' η Γιοχάνα βρήκαν γρήγορα τη θέση τους σε δυο τραπέζια μερικτών γλεντιέδων, ενώ η Γκέρτυ έσχιζε ένα—δυο σημειώματα που της είχαν στείλει οι αιδώνιοι ένοχλητικοί.

Ξαφνικά καθώς περνούσε ανάμεσα απ' τα τραπέζια συνάντησε ένα χαμόγελο που την παρακολουθούσε με θαυμασμό. Κάρφωσε το βλέμμα της σαν απολιθωμένη. Μαλλιά ξανθά, μάτια γαλάζια, ένα ψηλό παιδί, γεμάτο ζωή. «Ω! Θεέ μου! Πόσο έμοιαζε του Κάρλ. Μά ναί, βέβαια του Κάρλ».

Κοντοστάθηκε αλαφιασμένη και τον ξανακτύπησε. Εκείνος της μίλησε:

—«Εγα ούτσου;... Χωρίς να το θέλη κάθισε κοντά του κυττάζοντας τον στα μάτια...»

— 23 —

«Όταν εκείνος της πρότεινε να χορεύουν, το δέχτηκε με χαρά. Εκείνη τη στιγμή της φάνηκε πως ήταν πάλι η ξανθή κοπελίτσα με τις κοταίδες και τα παιδικά μάτια. Θυμήθηκε το έτησιο πανηγύρι του θερισμού, στην πατρίδα της, όταν πρωτογνώρισε τον Κάρλ».

Ήτο ένα ωραίο Σεπτεμβριανό απόγευμα. Όλοι οι χωριάτες με τα γραφικά κοστούμια είχαν συγκεντρωθεί εκεί. Βιολιά και φλάουτα, γιρλάντες από λουλούδια, μια ατμόσφαιρα εορταστική, κάτι σαν ατμόσφαιρα. Ο Κάρλ ήρθε και τη ζήτησε να χορεύουν. Δεν του άρνήθηκε γιατί τα μεγάλα γαλάζια μάτια του την μαγνήτισαν. Την γέμισαν από χαρούμενη προσμονή.

Έτσι και τώρα. Καθώς ο άγνωστος καβαλλιέρης την κρατεί στην αγκαλιά του αισθάνεται πως έχει ξεκλειδώνει μια κομψή πορτούλα. Μά πως άλλαξαν έτσι τα κατατόπια... Η όλη του Ρήνου έχει σπίτια, κατοικίες; Βιλλίτσες;...

Γυρίζει τα θολωμένα μάτια της δεξιά κι' αριστερά. Βλέπει το πρώτο του Ψυχικού κι' αναπνέει: —Μά βέβαια είναι ο Ρήνος... Η

Ο ΡΗΝΟΣ

δραμα της ευτυχίας.

—Κι' άλλο ένα;...

—Αδειάζει τα ποτήρια... Αισθάνεται το χέρι του καβαλλιέρου της να χαϊδεύει το δικό της και την φωνή του να της ψιθυρίζει στ' αυτιά της: —Πώς σε λένε...

Του σφίγγει το χέρι, αλλά δεν απαντά. Ο Κάρλ δεν θα μπορούσε ποτέ να ρωτήσει πως την λένε. Τό ήξερε, το είχε φυλάξει στα βάθη της καρδιάς του σαν ιερό μυστικό... «Αδειασε άλλο ένα ποτήρι και βλέπει τον κόσμο να στριφογυρίζει. Σκύβει κοντά του και του ψιθυρίζει:

—Γιατί έφυγες;... Που είχες πάει;... Γιατί δεν γύρισες;... Γιατί δεν μου γράφες.

Τον βλέπει να γελά!... Μά, Θεέ μου, γιατί γελά έτσι αυτός ο Κάρλ απόψε; Βλέπει τίποτα το γελοίο, το κωμικό ή την κοροϊδεύει. «Α! όχι. Αυτό δεν το επιτρέπει στον Κάρλ όσο και να τον αγαπά».

«Ένας χορός ακόμα, μερικά ποτήρια που αδειάζουν, ενώ η Γιοχάνα έκτελει το νούμερο του «αόρατου πέπλου» και μια φωνή της ψιθυρίζει γλυκά:

—Θέλεις να φύγουμε;...

Θεέ μου! Τι κουτός αυτός ο Κάρλ! Ρωτά αν πρέπει να φύγουμε;... Μά βέβαια, χρυσέ μου, πρέπει. Είναι καιρός να τραβήξουμε για τα γνωστά λιμέρια μας, να παραμερίσουμε τα πυκνά φυλλάκια και να κάσουμε αγκαλιασμένοι ενώ ο Ρήνος θα κυλά ήρεμα στα πόδια μας...»

— 24 —

Μπα! Σε καλό σου, Κάρλ! Έφερσε αυτοκίνητο και μās περιμένει. Τι;... Είναι μια κουρτίτσα δική σου;... Αλήθεια, δεν το ήξερα δεν μου το είχες πει, δεν το φαντάστηκα. Τόσο το καλλίτερο χρυσέ μου. Θα πάμε γρήγορα, σαν πουλάκια, στη φωλιάσα μας. Θα κάσουμε κοντά, θα σφίξουμε τα κεφάλια, θ' αγκαλιαστούμε... Και θα με χαϊδέψης, Κάρλ, όπως τότε. Ναί, «Όπως τότε»...

Η κουρτίτσα διασχίζει την οδό των Πατησίων, περνά απ' τα Χαυτεία κι' ανεβαίνει την οδό Πανεπιστημίου. Φωτεινές επιγραφές, μαγαζιά, κινηματογράφοι, κέντρα, κόσμος. Εκείνος σκύβει από το βολάν και της λέγει με χαμόγελο:

—Το ξέρεις πως μ' άρεσεις;... Μ' άρεσεις πολύ...

Μά το ξέρει. Τό ήξερε πάντα, γι' αυτό τον περιμένε με λαχτάρα, γι' αυτό δεν πίστευε εκείνος που έλεγαν ότι ο Κάρλ δεν θα ξανάβη. Είναι κουβέντες τώρα αυτές.

Αισθάνεται τα χείλη του να χτυπούν τα δικά της. Τα προσφέρει με λαχτάρα, με χαρά. Ήταν το φίλημα που λαχταρούσε από καιρό.

Το αυτοκίνητο σταματά. Κατεβαίνουν. Εκείνος την κρατά στην αγκαλιά του και με το άλλο χέρι ξεκλειδώνει μια κομψή πορτούλα.

—Μά πως άλλαξαν έτσι τα κατατόπια... Η όλη του Ρήνου έχει σπίτια, κατοικίες; Βιλλίτσες;...

Γυρίζει τα θολωμένα μάτια της δεξιά κι' αριστερά. Βλέπει το πρώτο του Ψυχικού κι' αναπνέει:

—Μά βέβαια είναι ο Ρήνος... Η

φύση, τα μεγάλα δέντρα!... Μόνο που τ' άλλαξαν λίγο... Δεν είναι έτσι, Κάρλ;

Κι' όμως ο Κάρλ δεν είναι καλά. Σίγουρα δεν είναι καλά. Αυτή το μιλά Γερμανικά κι' αυτός της απαντά γαλλικά. Έχει γούστο να μην την καταλαβαίνει!... «Όμως όχι... Ο Κάρλ παίζει, διασκεδάζει. Είναι πάντα γουστόζος, διασκεδαστικός...»

«Ένα δωμάτιο κομψό, ένα ντιβάνι, ένα μικρό μπάρ που ανοίγει, δυο κρυστάλλινα ποτήρια:

—Βερμούτ;...

Πίνει. Αδειάζει ένα — δύο — τρία ποτήρια. Ζαλίζεται, χάνει τον κόσμο, δεν καταλαβαίνει που βρίσκεται.

Ξαφνικά αισθάνεται δύο χέρια να την αγκαλιάζουν, να την χαϊδεύουν. Τό φόρεμα ξεκουμπώνεται, φεύγει, τα φιλιά είναι γεμάτα πόθο, τα μάτια κλείνουν, οι ανάσες γίνονται θερμές, πνιγρές, γρήγορες...

...Μά σίγουρα είναι ο Κάρλ. Ο Κάρλ ο ίδιος, ο γλυκός, ο τρυφερός, ο έρωτιάρης, ο άντρας.

Γιατί όμως δεν ακούγεται ο Ρήνος;... Γιατί δεν φτάνει ως τ' αυτιά του ψιθύρισμα του ρεύματος;... Τι έπαθε ο Ρήνος;...

Όταν το πρωί η Γκέρτυ άνοιξε τα μάτια είδε όρθον μπροστά της έναν κύριο άγνωστο. Βρισκόταν σ' ένα κομψό δωμάτιο επιπλωμένο γκαρσονιέρικα.

Τό βλέμμα της καρφώθηκε σ' αυτόν που μειδίουσε με τρυφερότητα:

—Ποιος είσθε, μούγκρισε Γερμανικά.

—Δεν σας καταλαβαίνω, είπε αυτός γαλλικά.

Ξανάπε την ερώτηση. Εκείνος, μειδιώντας πάντα, την πληροφόρησε:

—Γιώργος Ναρόγλου, μηχανικός. Ζαλίστηκε. Άλλα το στόμα της ξανασώθηκε:

—Κι' ο Κάρλ;

—Ποιος Κάρλ;... Απόρησε ο άλλος. Αυτό το όνομα το είπατε πολλές φορές γι' αυτό το βράδυ και το ψιθυρίζατε όλη την νύχτα...

—Δεν σας λένε Κάρλ;

—Σας είπα πως με λένε. Χθες το βράδυ δεν είσατε σε κατάσταση να συστηθούμε...

«Έκανε να πλησιάσει, αλλά τον απέμακρυνε.

—Βγήτε έξω... Θέλω να ντυθώ...

—Μά!...

—Σας παρακαλώ...

Ντύθηκε, βρήκε κάπου την τσάντα της κι' ύστερα του φώναξε:

—Περάστε.

Εκείνος μπήκε και την κύτταξε με απορία:

—Φεύγετε;...

—Ναί!... Σας ζητώ να με συγγα-ρήσετε... Ήμουν λίγο ζαλισμένη...

—Θα σας ξαναδώ;...

—Όχι...

—Να σας πάω με το αυτοκίνητο σας Άθηνas;...

—Όχι...

Τό άλλο βράδυ τα φώτα του «Φολί» έσβυσαν πάλι...

Η Γκέρτυ μας, με την Κλάρα και την Γιοχάνα έκτελει το νούμερο «Μιά νύχτα στην Κούβα». Άλλα τα μάτια της δεν βλέπουν την σάλα τη γεμάτη κόσμο που παρακολουθεί. Σχεδόν έχουν κλείσει και αναζητούν έναν αληθινό Κάρλ και έναν πραγματικό Ρήνο. Όμως ο Ρήνος και ο Κάρλ είναι μακριά, πολύ μακριά...

ΔΗΜ. Ν. ΧΡΟΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΟΙ ΠΕΝΤΕ ΕΞΥΠΝΟΤΕΡΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΕΝΑ κοινόρτσιοι γυναικείων έφημερίδων της Αμερικής προέκρυξε πρό μηνών μεταξύ των αναγνωστριών των τον έξης πρωτότυπο διαγωνισμό. Ποιές είναι οι πέντε εξυπνότερες γυναίκες του κόσμου;

Πρώτη νικήτρια του δημοψηφίσματος ανέδειχθη η Ατζέλικα Μπαλαμπάνωφ, η οποία, με πλειοψηφίαν εκατό χιλιάδων ψήφων από την άμεσως επόμενη συναγωνίστριά της, έχαρακτηρίσθη ως «η εξυπνότερη γυναίκα του κόσμου».

Η γυναίκα αυτή δεν είναι ούτε άσπρη του κινηματογράφου, ούτε πρωταθλήτρια του κολυμβήματος. Έχει περάσει τα έξηνα και η ζωή της είναι γεμάτη από καταπληκτικές και απίστευτες περιπέτειες.

Η Ατζέλικα Μπαλαμπάνωφ είναι κόρη μιας μπαλαρίνας του αυτοκρατορικού μπαλέτου της Πετροπόλεως. Είς ηλικίαν δέκα πέντε ετών, υπήρξεν επαναστάτισ. Κατόπιν έγινε εκατομμυριούχος. Ύστερα ξύπνησε απέναντη και περιουλέγη από ένα φιλανθρωπικό άσυλο. Ύστερα ξανάγινε εκατομμυριούχος και ούτω καθεξής.

Κάποτε, διητέλεσε και ιδιαίτερα γραμματέας του Λένιν. Κι' άλλη μιά φορά που δημοσιογράφοις στην Ελβετία, όπου ήταν εξόριστη, είχαν κι' ιδιαίτερον γραμματέα τον νεαρόν τότε Μπενίτο Μουσσολίνι!...

Τώρα περιορίσθηκε στη συγγραφική δράση. Τό τελευταίο της βιβλίο «Η ρέμπλη ζωή μου» είναι καταστάλαγμα της μεγάλης κοινωνικής της πείρας και διαβάζεται απλυστα από τις Αμερικανίδες.

— 25 —

Δεύτερη, κατά σειράν επιτυχίας στο δημοψήφισμα έρχεται η Τούρκισσα Χαλίμπε Έντιμπ, συγγραφέας λογοτεχνικών μελετών σε δέκα έπτα γλώσσες και καθηγήτρια του Πανεπιστημίου της Σταμπούλ. Αυτή πρωτοστάτησε με τον Μουσταφά Κεμάλ για την κατάρνηση του φερετζέ και τη γυναικεία χειραφέτηση.

— 26 —

Τρίτη στην εξυπνάδα — κατά το αμερικανικό δημοψήφισμα πάντοτε έογεται η παλαιά συνηγάτις του Μαγάτμα Γκάντι, Σαρόνι Ναίντου, της οποίας τα ποιήματα είναι περίφημα.

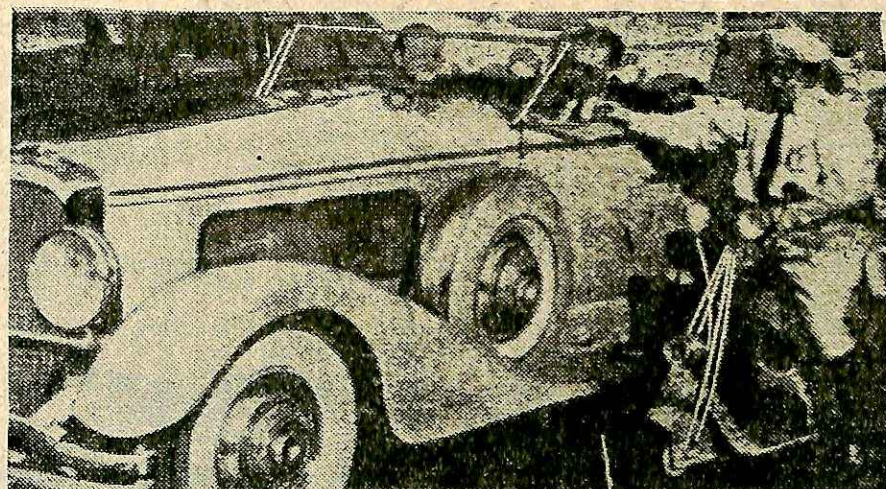
— 27 —

Η κυρία Τσάγκ—Κάλ—Σέκ, σύζυγος του Κινέζου αρχιστραίγου άνηγορεύθη τέταρτη κατά σειράν μεταξύ των πέντε εξυπνότερων γυναικών του κόσμου, με διαφοράν 350.000 ψήφων από την Ατζέλικα Μπαλαμπάνωφ. Αυτό, όμως, δεν την εμποδίζει να είναι πιο γνωστή από όλες τις άλλες στον κόσμο.

— 28 —

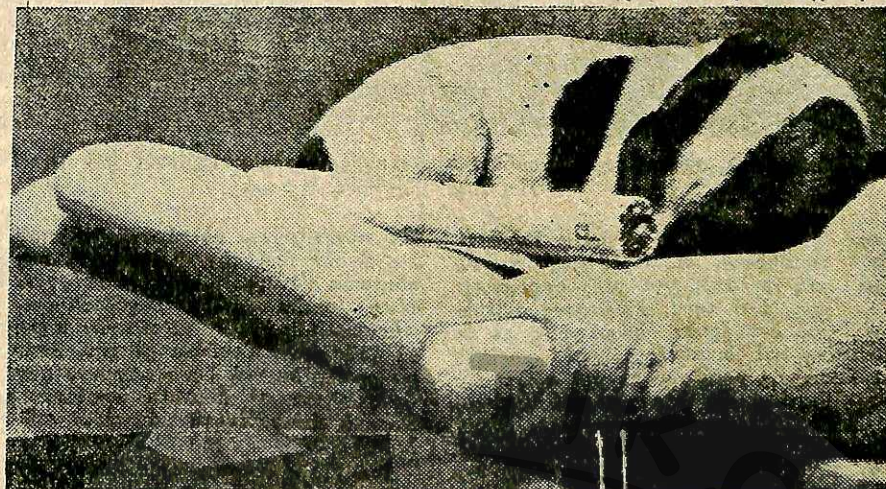
Και τώρα ή πέμπτη κατά σειράν επιτυχίας: Τη θέση αυτή την κατέλαβε η σύζυγος του Προέδρου των Ηνωμένων Πολιτειών, κυρία Έλινor Φράνκλιν—Ρούσβελτ, της οποίας η δημοσιογραφική και η κοινωνική δράσεις είναι καταπληκτική.

Φωτο-Ρεπορτάζ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΙ ΜΕ... ΤΡΟΤΙΝΕΤΤΕΣ

Οι αστυνομικοί της Τροχαίας στην Καλλιφονιά εφωδιάσθηκαν όλοι με αυτοκίνητα τροτινέτες για να μπορούν να συλλαμβάνουν τους παραβιάζοντας τους κανονισμούς περι ταχύτητας.

ΕΝΑΣ ΜΙΣΑΝΘΡΩΠΟΣ

Ένας άμερικανός μισάνθρωπος, όνόματι Ούιλλιαμ Γκλάζερ, έφωτογραφήθη με τους μοναδικούς φίλους του όπως έδηλωσε. Είναι δέ ούτοι: το τσιγάρο και ένα μικρό σκυλάκι της τσέπης. Και οι δυο χωρούν στο χέρι του.

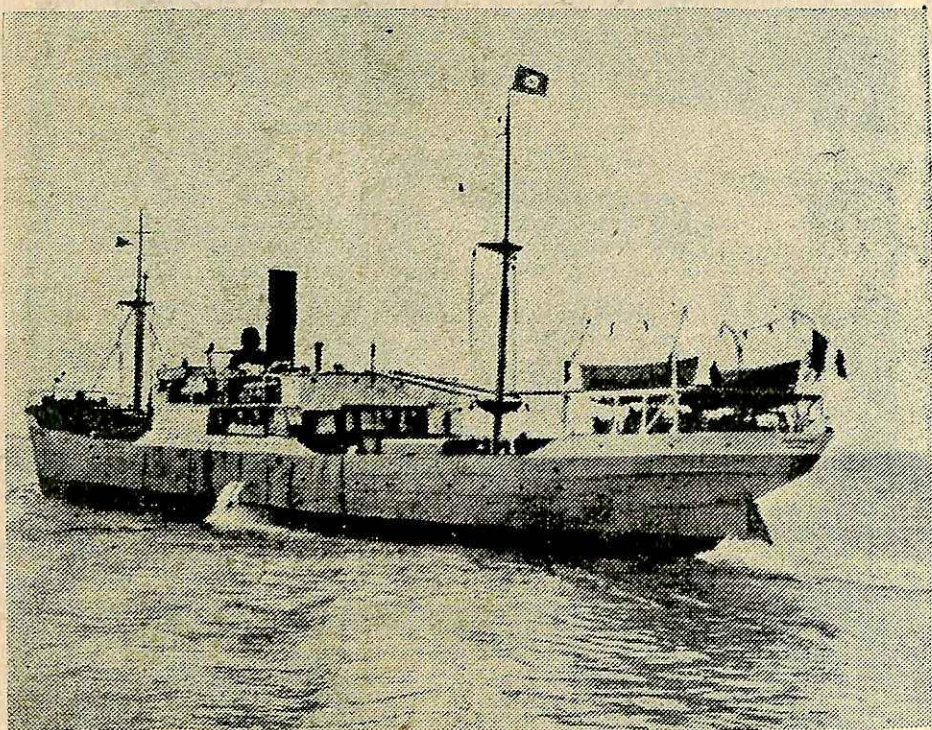

Ο ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΠΙΘΗΚΩΝ

Ο έπίτις του Ζωολογικού Κήπου των Παρισίων παρετήρησε ότι οι πίθηκοι διοργανώνουν τακτικά αγώνες άλματος, τους οποίους παρακολουθούν με μεγάλη προσοχή, έκδηλώνουν δε προς τους νικητές μεγάλην υπόληψιν.

Στο περιθώριο της επικαιρότητας

Η «ΜΑΡΤΙΝΙΕΡ»,

Η «Μαρτινιέρ», το περίφημο καράβι που μεταφέρει τους καταδίκους από την Γαλλία στην Γουιάνα.

ΣΤΗΝ γαλλική αποικία Γουιάνα βρίσκονται οι περίφημες γαλλικές φυλακές για τους βαρυνεινίτες. Για τους ελεύθερους ανθρώπους, που δεν έχουν δοσοληψίες με άστοιχίες και δικαστήρια, οι φυλακές της Γουιάνας μοιάζουν με μία σωστή κόλαση. Γιατί εκτός από την στέγηση της ελευθερίας που έχουν να υποστούν οι κατάδικοι, βρίσκονται πάντοτε εκτεθειμένοι στον κίνδυνο να προσβληθούν από ένα σφοδρό φανερό αθέμιτο από τις οποίες ή χειρότερη, αλλά όχι και η πιο σπάνια, είναι η λέπρα. Δεν έχουν όμως και οι βαρυνεινίτες την ίδια αντίληψη. Γι' αυτούς η Γουιάνα είναι μιάς παράδεισος γιατί εκεί δεν είναι αναγκαίο να ζουν κλεισμένοι πίσω από τα σίδερα.

Η «Μαρτινιέρ», το καράβι των βαρυνεινιτών, με τα σιδερένια κλουβιά, τους μεταφέρει ύστερα από ένα πολυήμερο ταξίδι—που είναι μία πρώτη τάξεως ποιότητας μέσα στην μονότονη ζωή των φυλακισμένων στην Γουιάνα. Εκεί εργάζονται όλη την ημέρα στους αγρούς, σε λατομεία, σε εργοστάσια των φυλακών και σε κάθε είδους δουλειές, που τους κάνουν να ξεχνούν ότι είναι κατάδικοι. Τό βράδυ, κουρασμένοι από την δουλειά, πέφτουν και κοιμούνται βαριά, χωρίς να έχουν τον καιρό να βασανίσουν το μυαλό τους με τις δυσάρεστες σκέψεις που φέρνει ο αποκλεισμός από την Κοινωνία. Αλλά εκείνο που κάνει την Γουιάνα ακόμη, πιο συμπαθητική στους βαρυνεινίτες, είναι η έλπις ότι κάποια ευκαιρία μπορεί να δοθεί για να δραστηριοποιηθούν. Υπάρχουν, άλλωστε, πάρα πολλά προηγούμενα φυλακισμένων που κατόρθωσαν να ξεφύγουν από όλα τα ασύτητα μέτρα που εφαρμόζονται για την φύλαξη τους. Οι κατάδικοι που στέλνονται για την Γουιάνα είναι κατά κανόνα οι «αδιόρθωτοι», άνθρωποι δηλαδή που

δεν συνεισίνουν με τίποτα και που μόλις βγουν από την φυλακή για ένα παράπομο κάνουν άμεσα καινούργιο. Δεν είναι λοιπόν καθόλου παράξενο ότι, οι «άσσοι» αυτοί των κακοποιών προτιμάνε να ζουν στην Γουιάνα με την, έστω και μικρή, ελπίδα, να δραστηριοποιηθούν, παρά να βρίσκονται σε απόλυτη ασφάλεια πίσω από τα αταρβασία κάγκελλα του κελιού.

Για όλους αυτούς τους λόγους, οι κατάδικοι που είναι συγκεντρωμένοι στο μικρό γαλλικό νησί «Πι—ντιέ—Ρέ» που αποτελεί σαν να πούμε, τον προθάλαμο της Γουιάνας, πληροφορήθηκαν με μεγάλη τους απογοήτευση ότι η γαλλική κυβέρνηση, θέλοντας να μεταχειρισθεί πιο ανθρώπινα τα κακοποιά στοιχεία, αποφάσισε να καταργήσει τις φυλακές της αποικίας. Η «Μαρτινιέρ», το φοβερό καράβι των ηθικών ανθρώπων και το ελπιδοφόρο καράβι των κακοποιών, δεν θα διασχίσει την θάλασσα με το θλιβερό του φορτίο. Οι βαρυνεινίτες θα μένουν στο εξής ένα ως το πολύ τρία χρόνια—απομονωμένοι σε ένα κελί, και ύστερα θα μεταφέρονται στις κοινές φυλακές όπου θα μπορούν να εργάζονται και να επικοινωνούν με τους άλλους φυλακισμένους.

Η γαλλική κυβέρνηση έλπιζε, ότι με το σύστημα αυτό θα επιτύχει καλύτερα αποτελέσματα από αυτά που έχει επιτύχει στην Γουιάνα. Η απομόνωση στο κελί, θα δίνει στον κατάδικο όλον τον καιρό να σκεφθεί και να μετανοήσει για την πράξη του. Και όταν αργότερα θα μπορεί να έ-

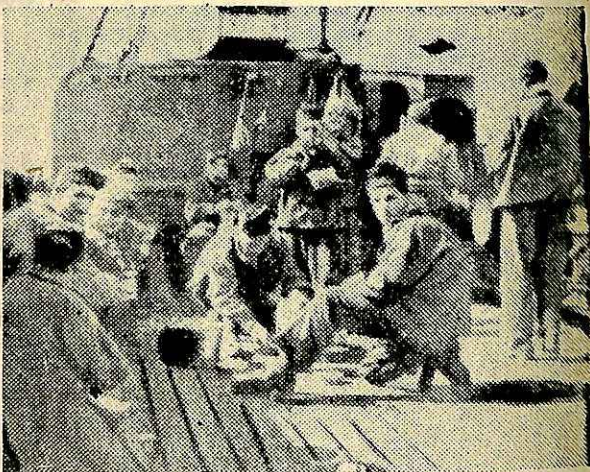
τό καράβι των βαρυνεινιτών κάμνει το τελευταίο του ταξίδι

πικοινωνή με τους συγκαταδίκους του θα το θεωρή μεγάλη ευεργεσία και θα καταλάβει πόσο πιο ευχάριστο θα είναι να μπορεί να ζήσει πάλι ελεύθερος ανάμεσα στους ελεύθερους ανθρώπους.

Αυτά έλπιζε η Κυβέρνηση. Είναι όμως ζήτημα αν έχουν και οι κατάδικοι την ίδια γνώμη. Αν ακούσουμε μερικούς από αυτούς, θα σχηματίσουμε την εντύπωση ότι η γνώμη τους είναι έντελως διαφορετική. Καθώς είπαμε και πιο επάνω, οι κατάδικοι που βρίσκονται υπό διαμετακίνηση στο νησί «Πι—ντιέ—Ρέ» είναι οι αδιόρθωτοι εγκληματίες που τους είναι αδύνατον να ζήσουν ήθικα βίο. Μιλούν με ένα εξαιρετικό κυνισμό και διηγούνται τα κατορθώματά τους, για τα οποία κάθε ήθικος άνθρωπος αισθάνεται αποτροπιασμό, με ένα ύψος υπερήφανο, σαν να διηγούνται τις πιο ευγενικές πράξεις του κόσμου.

Ένας από αυτούς, ο Έρνέστ Μ..., καταδικασμένος ένδεκα φορές για την ώρα, διηγείται το βράδυ, στους... συναδέλφους του:

—Το πιο μεγάλο ρεζίλι της ζωής μου το έπαθα σε κάποια μεγάλη τελετή που γινόταν στο Παρίσι. Είχα κλέψει το πορτοφόλι ενός φουκαρά. Και το αποτέλεσμά; Ένα πενήντοφραγκο και η γυναίκα του φουκαρά που με είχε αντίληφθη και έβαλε τις φωνές: «Πιάστε τον, πιάστε τον, λωποδύτη». Όλος εκείνος ο κόσμος που ήταν μαζεμένος για την τελετή έπεσε τότε πάνω μου και για πρώτη και τελευταία φορά στην ζωή μου αισθάνθηκα είνωμοσή μου για τους άσυνόμους που με' εγγλύτωσαν, κουρελιασμένο και μαύρο από το ξύλο, από την μανία του πλήθους. Αργότερα, όταν άρχισα τις σοβαρότερες δουλειές, συνεχίζει ο Έρ-

Κατά μικρούς όμιλους, οι υπό μεταγωγήν κατάδικοι ανεβάζονται στο κατάστρωμα για να αναπνεύσουν λίγο καθαρό αέρα.

νέστ φουσκώνοντας τα στήθη του γεμάτος υπερηφάνεια, τα έμπλεξα με μία μικρή άσποροχού στο Μπαρντώ. Ήταν ως είκοσι χρόνων και φυσικά πολύ χαριτωμένη. Της πλήρωσα τον κινηματογράφο, κανένα φαι και κανένα δυο φτηνά φορματάκια. Με νόμιζε για έμπορο αν-

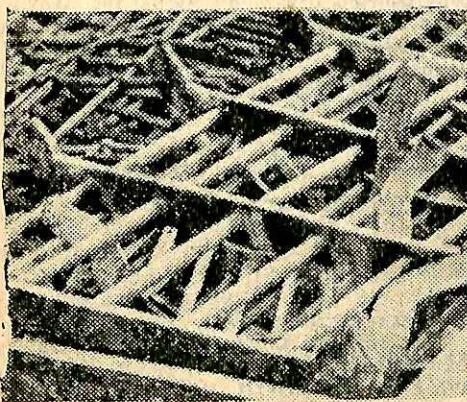
τιπρόσωπο.

—Μ' αυτά τα μούτρα, τον διακρίπτει ένας από το άκροατήριο;

—Σσσαι! Ύστερα από λίγες ημέρες την παρουσίασα στον Ραϋμόν τον Λυονέζο που συμφώνησε να την πάρει για να την στείλει στην Αθηνά. Μου πλήρωσε δέκα χιλιάδες φράγκα αν του την παρέδιναν στην Μασσαλία. Αλλά η μικρούλα αρνήθηκε να με ακολουθήσει γιατί είχε μυριστεί τους σκοπούς μου. Της έδωσα μερικά δόντια με την γροθιά μου και την άφησα μισοαναίσθητη πάνω στο χαλί της κάμαράς μου στο ξενοδοχείο.

Εγγραφα τα έξοδα που είχα κάνει για χάρη της στον λογαριασμό «Ζημίες» και θεωρούσα την υπόθεση τελειωμένη. Αλλά η μικρούλα μου είχε διαφορετική γνώμη και φρόντισε να μου φορτώσει 18 μήνες φυλακή. Τα δικαστήρια είναι βλάπτες τα μόνα μέρα που, όσο πιο τακτικές πελάτες είναι κανείς τόσο λιγότερο τον εκτιμάνε.

Ο Έρνέστ είναι τώρα 38 ετών και από αυτά έχει περάσει τα έννέα στην φυ-

Τα σιδερένια κλουβιά των καταδίκων, που είχαν προσωρινώς διαλυθεί, πρόκειται τώρα για τελευταία φορά να ξαναμονταρισθούν.

Λακή. Οι κατάδικοι του είδους αυτού δίνουν φυσικά πολύ δουλειά στο προσωπικό των φυλακών. Πολλές φορές τους πιάνει μιά μανία που μοιάζει σχεδόν με τρέλλα. Τότε αρχίζουν να χτυπάνε με γροθιές και με κλωτσιές την πόρτα του κελιού τους ενώ δολιχό το κτίριο άνηχεί από τα ξεφωνητά τους και τις αφάνταστες βιολογίες τους. Αμα παραγίνη το κακό, τότε κατασβάνουν τρεις-τέσσερις χειροδύναμοι φύλακες, τους φράννε ένα είδος «ξουρλιανδύα» που τους κάνει ανήδονους και τους οδηγούν στην κόλαση της κολάσεως, στο «μπουντρούμι», όπου μένουν αναλόγως της φασαρίας που έκαναν από μία ημέρα ως ένα μήνα. Το μπουντρούμι αυτό είναι ένα κατασκότεινο, μικρό κελί, χωρίς φως, χωρίς αέρα και τόσο στενόχωρο ώστε ο κατάδικος να μη χωράει να ξαπλώσει—χάμω φυσικά γιατί δεν έχει ούτε κρεβάτι ούτε σκαμνί. Η τροφή που του δίνουν είναι τρισεξομένη από την άλλη, συντησμένη που δεν φημίζεται κι' αυτή για την εξαιρετική ποιότητα, και, το χειρότερο απ' όλα, της ποσότητας, και, το χειρότερο απ' όλα, της ημέρας που καθέται ο φυλακισμένος στο μπουντρούμι δεν υπολογίζονται ως έκτακτες ποινές. Το σύστημα του «μπουντρούμι» είναι φυσικά τελείως απάνθρωπο και για τον λόγο αυτό απαγορεύθηκε τώρα τελευταία.

Πρίν τελειώσουμε αξίζει να ρίξουμε μιά ματιά στην πλωτή φυλακή, την «Μαρτινιέρ» που καθόδε είπαμε και στην αρχή κάνει τις ημέρες αυτές το τελευταίο της ταξίδι. Το έσοτερο του βραβείου της ταξίδι με ένα τεράστιο κλουβί, χωρισμένο με χονδρά, σιδερένια κάγκελλα, σε μικρά διαμερίσματα. Μία ισχυροτάτη φρου-

ρά χωροφυλάκων, άρματωμένων ως τα δόντια, συνοδεύει κάθε αποστολή που περιλαμβάνει από 50 ως 300 καταδίκους. Εκτός όμως, από την φρουρά αυτή υπάρχει σε όλα τα διαμερίσματα των καταδίκων μιά ειδική εγκατάσταση χονδρών, σιδερένιων σωλήνων. Μόλις εκδηλωθεί ή παραμικρή, ομαδική εξέγερση των καταδίκων, οι σωλήνες αυτοί εκτοξεύουν, καφτόν άμμο που παραλύει στην στιγμή κάθε τους κίνηση. Το σύστημα αυτό είναι βέβαια πολύ δαύδαρο αλλά είναι απαραίτητο. Φθάνει να σκεφθεί κανείς ότι αν κατόρθωναν οι τριακόσιοι κακοποιοί να επικρατήσουν, θα έρχονταν στην θάλασσα όλη την φρουρά και το πλήρωμα και θα μπορούσαν να λεηλατήσουν ένα σφοδρό μικρά ατμόπλοια ή και λιμάνια, σκοπεύοντας την συμφορά και τον θάνατο.

Πολλοί Γάλλοι αμφισβόλουν αν τα ανθρωπινότερα συστήματα που θέλει να εφαρμόσει η Κυβέρνηση απέναντι των κακοποιών, θ' έχουν καλύτερα αποτελέσματα. Αυτό όμως θα το αποδείξει μόνον ο καιρός.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ

ΦΥΛΛΟ ΜΑΣ

ΕΝΑ ΝΕΟ

ΓΟΗΤΕΥΤΙΚΩΤΑΤΟ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

του

δγαπημένου

συγγραφέως

του άναγνωστικού

κοινού μας

ΖΥΛ ΜΑΡΥ

εφάμιλλο του

άριστουργηματικού

ΑΡΡΩΣΤΟΥ ΚΡΙΝΟΥ

ΕΠΙΣΗΣ

ΕΝΑ ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΗΣ

ΠΛΟΚΗΣ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Ιστορικά ανέκδοτα

Ο Γάλλος ποιητής Ρονσάρ είχε αφιερώσει μιά σειρά ποιημάτων του στην διδα ντέ Συζέρ, η οποία ήταν τρομερά άσχημη.

Η δις Συζέρ επισκέφθηκε τον καρδινάλιο Περγόν και τον παρακάλεσε να γράψει έναν πρόλογο στα ποιήματα του Ρονσάρ στον οποίο να λέει ότι ο ποιητής δεν ένοιωσε ποτέ γι' αυτήν τίποτε περισσότερο από ένα τίμιον έρωτα.

Ο καρδινάλιος την κύταξε και της απάντησε.

—Αντί πρόλογου, δεσποινίς, σας συμβουλεύω να βάλετε την φωτογραφία σας. Θα είναι το ίδιο...

Ο Ιταλός ήθοποιος, κομικός Μοτζίνοφ, είχε το άτυχημα να τον δαγκώσει κάποτε ένας σκύλος, ύποπτος λύσσης. Εφώνασεν άμεσα γιατρόν.

—Θα πεθάνω;—ρώτησεν ανήσυχος ο ήθοποιος, όταν τελείωσε η εξέταση.

—Όχι δά! Αλλά πριν περάσουν μερικές μέρες, πρέπει ακόμη να φοβούμεθα.

—Τότε δώστε μου χαρτί και μελάνι.

—Τί; Θα κάνετε τη διαθήκη σας;

—Δεν πρόκειται περί διαθήκης, φίλτατε! Θέλω απλώς να κάμω ένα πρόχειρο κατάλογο μερικών συναδέλφων για να τους δαγκώσω, εάν τυχόν λυσώ...

Ανδ κυρίες της Αύλης, επί Λουδοβίκου 14ου περίμεναν να εξομολογηθούν στον Έπισκοπο των Παρισίων Ντυμπού. Όταν όμως ήρθε η σειρά των προχώρησαν και οι δυο στην πόρτα κι' έτσι έγινε μιά μικρή φιλονικία μεταξύ των.

—Θα περάσω εγώ πρώτη, είπε η μιά.

—Εγώ δεν έχω μάθει να περιμένω, απήντησεν η άλλη.

Και από λόγο σε λόγο, οι δυο κυρίες θα τσακωνόντουσαν σοβαρώτατα, αν δεν εμφανιζότανε ξαφνικά στη πόρτα ο Έπισκοπος, ο οποίος είχε ακούσει την φιλονικία.

—Δεν είναι ανάγκη να μαλλώνετε, κυρίες μου, είπε. Ας μπη πρώτη εκείνη που έχει να εξομολογηθεί τις περισσότερες αμαρτίες...

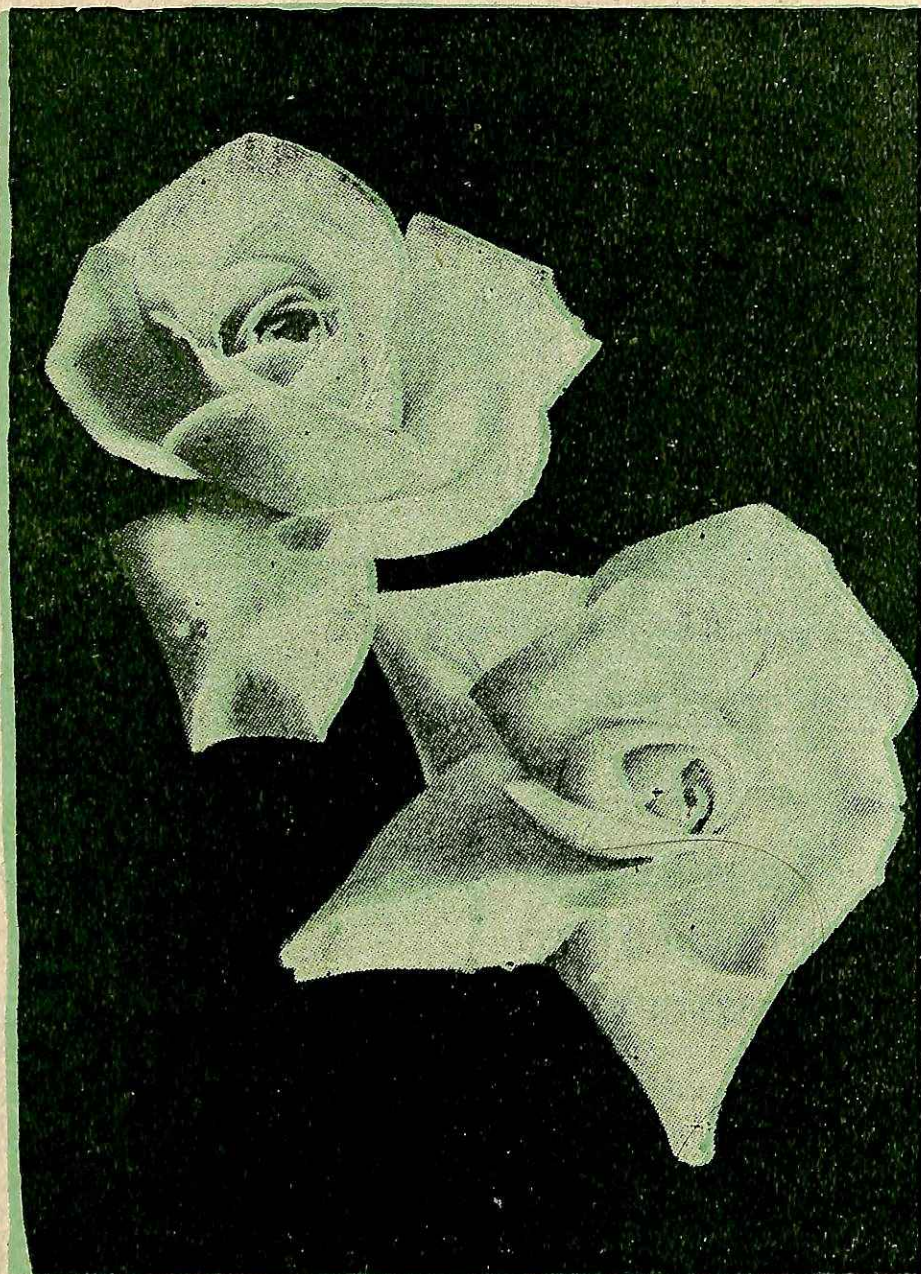
Εννοείται ότι τότε καμιά δεν ήθελε να περάσει πρώτη!

Η περίφημη Γαλλική ήθοποιος Σοφία Άρνου διετηρείτο άριστα ως τα τελευταία χρόνια της. Κάποτε ρώτησαν την κόρη της κυρία ντέ Μουρβίλ, ποιάν ηλικίαν είχε η μητέρα της.

—Ούτε εγώ ξέρω, απήντησεν η κυρία ντέ Μουρβίλ. Κάθε χρόνο η μητέρα μου γίνεται κι' ένα χρόνο νεώτερη. Αν αυτό εξακολουθήσει, σε λίγα χρόνια θα είμαι εγώ μεγαλύτερή της!

Η περίφημη για την φιλαρέσκεία της δούκισσα ντέ Νεμούρ, όταν σε ηλικία πενήντα χρόνων έμαθε πως ο μεγαλύτερος γιός της είχε παντρευτεί από καιρού μυστικά και είχαν αποκτήσει δυο παιδιά, τον κάλεσε και τοπλε υψοτήρα:

—Συγγνώμη τον καιρό γάμο σας, κύριε, αλλά μάθετε πως δεν θα συγχωρήσω ποτέ το ότι με εκάματε γιαγιά δυο παιδιών! Είναι φρενικό αυτό κύριε...

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ

Ἡ Χρύσα καὶ ἡ Φανή Μαργέτη εἶναι δυὸ ἀδελφές πού ἐργάζονται μαζί στό μπαλέτο τοῦ κλασικαῖνου θεάτρου «Κοσμικόν». Ἐκεῖ, ἡ Χρύσα, ἡ μεγαλύτερη, γνωρίζεται μέ τόν δημοσιογράφο Χρυσάνη καί γίνεται φιλενάδα του, ἐνῶ ἡ Φανή συνδέεται μ' ἕνα τρυφερότατο αἰσθημα, μέ τόν πιανίστα τῆς ὀρχήστρας Λεωνίδα. Κάποτε, ὅμως, ὁ Χρυσάνης βαριέται τὴν Χρύσα καὶ θέλει νὰ κἀν ἐρωμένη του τὴν Φανή. Αὐτὴ ἀντιστέκεται ἀλλὰ σὲ μιά ἐκδρομὴ μέ κάποιο φίλο τοῦ Χρυσάνη, τὸν ἔμπορο κρασιῶν Γεωργόπουλο, στὴν Βουλιαγμένη, ὁ δημοσιογράφος κατορθώνει νὰ ἀποσπάσῃ τὴν Φανή ἀπὸ τὴν παρέα της καὶ νὰ τὴν συνοδέψῃ ὡς τὸ σπίτι της. Ἐκεῖ τῆς ρίχνεται κάποιος προσπαθεῖ νὰ τὴν κἀν δικιά του. Ἡ κοπέλλα ἀντιστέκεται ὅσο μπορεί ἀλλὰ δὲν θὰ κρατοῦσε πολὺ. Εὐτυχῶς τὴν τελευταία στιγμή ἐπεμβαίνει ὁ Λεωνίδας πού παρ-

φύλαγε ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι καὶ διώχνει τὸν Χρυσάνη μέ τὴς κλωτσιές. Ἐκείνη τὴν νύχτα ὁ Λεωνίδας τὴν περὶ κοιμισμένος μέ τὰ ρούχα πάνω σ' ἕνα ντιβάνι, στὸ χῶλό τοῦ σπιτιοῦ τῆς Φανῆς. Τὸ πρωὶ ἐπιστρέφει καὶ ἡ Χρύσα ἀναστατωμένη. Τὴν εἶχε παρασύρει, ὁ Γεωργόπουλος μέ ναρκωτικὸ ὡς τὸ σπίτι του, ἀπ'

ὅπου ἔφυγε κρυφά, πολλὴ ἀνήσυχη γιὰ τὴν τύχη τῆς ἀδελφῆς της.

Ἡ Φανή τὴν καθησυχάζει καὶ τῆς ἀφηγεῖται τὴν περιπέτεια τῆς μετὰ τὸν Χρυσάνη. Ἡ Χρύσα εἶναι εὐτυχισμένη πού λύττωσε ἡ ἀδελφούλα της ἀπὸ τὴν φοβερὴ αὐτὴ περιπέτεια. Τὸ ἄλλο θράδυ, γεμάτες ἀγωνία οἱ δυὸ ἀδελφές πηγαίνουν στό θέατρο. Τίποτε ὅμως τὸ ἀνώμαλο ἐν τούτοις τῆς 6' πράξεως, φέρνουν τῆς Φανῆς ἕνα μπουκέτο ἀπὸ τριαντάφυλλα, ἐκ μέρους κάποιου κ. Νικολαΐδη. Οἱ δυὸ ἀδελφές δὲν ξέρουν ποῖος εἶναι. Τὸ ἄλλο θράδυ ἡ ἴδια ἱστορία. Αὐτὴ τὴν φορὰ ἡ Φανή ἐπιστρέφει τὰ λουλούδια. Σὲ λίγο ἐμφανίζεται ὁ Βεργίδης μέ μιά ἐφημερίδα στὸ χέρι, ὅπου ἐδημοσιεύετο ὅτι ὁ παραγγελιοδόχος κ. Φώτης Ν. ἐπρόκειτο νὰ ἀρραβωνιαστῇ τὴν χορεύτρια τοῦ «Κοσμικοῦ» δίδα Φανή Μ... ὅλοι μένουν κατάπληκτοι γιὰ τὸ δημοσίευμα. Ἐπιστρέφοντας οἱ δυὸ ἀδελφές σπῆν τους βρίσκουν ἕνα σημεῖωμα τοῦ Λεωνίδα στὸ ὁποῖο αὐτὸς τῆς ἀνῆγγελε ὅτι ἔφυγε γιὰ τὴν ἐπαρχία, γιὰτὶ δὲν θέλει νὰ ταράξῃ τὴν εὐτυχία τῆς ἀγαπημένης του.

ΘΟΝ

Η Φανή πού διάβαζε δυνατά, στὰ τελευταῖα λόγια πνίγηκε μέσ' στοὺς λυγμούς της. Ἡ Χρύσα σκούπισε κι' αὐτὴ ἕνα φευγαλέο δάκρυ, καὶ ψιθύρισε:

—Κακόμοιρο παιδί...

Γιὰ πολλή, ὥρα, οἱ δυὸ ἀδελφές δὲν ἀντάλλαζαν ἄλλη λέξη. Ἡ Φανὴ ἔκλαιγε πάντα καὶ στῆς Χρύσας τὸ μυαλό χιλιάδες σκέψεις ἐκτελούσαν ἕνα μανιασμένο χορό. Στὸ τέλος, ὅταν ἡ θύελλα κόπασε λίγο μέσ' στὶς καρδιές καὶ τῶν δύο τους, ὅταν τῆς Φανῆς τὰ μάτια στεῖρεψε κάπως ὁ κρουνοὸς τοῦ πόνου, ἡ Χρύσα εἶχε ἀποκρυσταλλώσῃ μιά γνώμη:

—Νὰ δῆς ὅτι σ' ὅλα αὐτὰ μέσα εἶν' ἀνακατεμένος ὁ Χρυσάνης...

Τὰ μάτια τῆς Φανῆς σπληνώθηκαν μέ ἀπορία ἀπάνω της:

—Ὁ Χρυσάνης; ρώτησε. Καὶ τί σχέση μπορεί νάχη αὐτός;...

—Κάποια σχέση μπορεί νάχη... ἔκανε μέ σφιγμένα δόντια ἡ Χρύσα.

—Λές αὐτὸς ὁ Νικολαΐδης νάναι ἄραγε φίλος του;

—Δὲ λέω τίποτε...

Ἡ Φανὴ ξαφνικὰ ἔξεπασε σ' ἕνα παράπονο γεμάτο ἀπόγνωση:

—Ναί, μά εἶναι ἀδικο νὰ φύγῃ ὁ

Λεωνίδας χωρὶς νὰ τὸν δῶ...

—Νάν τὸν κἀνεις τί; τὴ ρώτησε ἡ ἀδερφή της μ' ἕναν παγερὸ τόνο. Αὐτὸς ἔχει πιά ἐντελῶς πεισθῇ πὼς αὐτὸς ὁ Νικολαΐδης εἶναι ἐρωμένος σου...

—Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς θάπρεπε νὰ τὸν δῶ, νὰ τοῦ μιλήσω, νὰ τοῦ ἐξηγήθω...

—Πῶς θὰ τὸν βρῆς τώρα; Δὲν εἶδες τί γράφει; Αὔριο θάχη φύγῃ...

Ἡ Φανὴ σηκώθηκε, ἔβασε λίγο βιολογικὰ τὰ χεῖλιά της, καὶ φόρεσε τὸ καπέλλο της.

—Ποῦ πᾶς; τὴ ρώτησε ἡ Χρύσα.

—Στὸ σπίτι του...

—Τέτοια ὥρα;...

—Τί σημασία ἔχει ἡ ὥρα, ἀφοῦ αὔριο θὰ φύγῃ;

—Ἐγὼ καὶ παραῖχει σημασία... Μιά γυναῖκα πού γυρίζει νύχτα στοὺς δρόμους, δὲν εἶναι γυναῖκα πού ἀξίζει νὰ τὴν σέβονται...

—Οὐφ! Βαρέθηκε πιά νὰ μέ σέβονται...

Στῆς Χρύσας τὰ μάτια ἔλαμψε μιά φευγαλέα ἀστραπή:

—Δὲν εἶσαι σὺ πού πρέπει νὰ βαρέθηκες, ἀλλὰ ἐγώ... Τὴ δική σου τὴν τιμιότητα καὶ τὴν αξιοπρέπεια, τὴν ἔχω πληρώσει ἐγώ, καὶ ὄχι ἐσύ, μέ αἷμα...

Ἡ φωνὴ τῆς Χρύσας ἔτρεψε σ' αὐτὰ τὰ λόγια. Μὰ ἡ Φανή, αὐτὴ τὴ φορὰ δὲν τὸ πρόσεξε.

—Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ μοῦ τὸ θυμίζης διαρκῶς... εἶπε στὴν ἀδερφή της. Ἡ τιμιότης κι' ἡ αξιοπρέπεια πού λές, εἶναι λόγια... Ἐνῶ ἡ εὐτυχία μου πού κινδυνεύει, εἶναι πραγματικότητα...

Καὶ προχώρησε ἀποφασιστικὰ πρὸς τὴν πόρτα. Ἡ Χρύσα κατάλαβε πὼς τίποτα δὲν ἦταν ἱκανὸ νὰ συγκρατήσῃ τὴν ἀδερφή της ἐκείνη τὴ στιγμή. Γι' αὐτὸ πῆρε τὴν ἀπόφασή της:

—Στάσου, θάρρω μαζί σου...

Λίγα λεπτὰ ἀργότερα, μπαίνανε καὶ οἱ δυὸ τους σ' ἕνα ταξί καὶ δύναν στὸ σωφὲρ τὴ διεύθυνση τοῦ Λεωνίδα:

—Τράβα στὸ Μεταξουργεῖο, στὴν ὁδὸν Ἀχιλλέως...

Τὸ σπίτι τοῦ Λεωνίδα ἦταν μιά μικρὴ μονοκατοικία μέ δυὸ παρά-

μαι... Ἡ Φανή...

Πάλι κανένας δὲν ἀποκρίθηκε. Ἡ νύχτα ἀγκάλιαζε τὴς δυὸ ἀδελφές, σκοτεινὴ, ἀδιάφορη καὶ σιωπηλὴ. Ἡ Χρύσα ἔσπρωξε ἐλαφριά τὴν ἀδερφή της:

—Ἄσε με μένα... τῆς εἶπε.

Ζύγωσε τότε κι' ἐκείνη τὰ χεῖλιά της μέ τὴ σειρά της στὴ γρίλλια, κι' εἶπε, λίγο πρὶν δυνάτα:

—Λεωνίδα... Εἶναι ἀνάγκη ν' ἀνοίξης ἀμέσως... Πρέπει νὰ σοῦ μιλήσουμε...

Αὐτὴ τὴ φορὰ, τὸ διπλὰνὸ ἐξώφυλλο ἀνοίξε, κι' ἐμφανίστηκε μιά ἀγουροζυπημένη γυναῖκα μὲ μορφὴ γεμάτη ἔαρες, καὶ μέ μιά μεγάλη νυχτικὰ σκούφια πάνω ἀπ' τὴς ζάρες.

—Τί ζητᾶτε; ρώτησε.

—Τὸν κ. Μιχελή... ἀποκρίθηκε ἡ Χρύσα.

Ἡ γρηὴ τὴς κύτταξε μέ κάποια ὑποψία:

—Τὸ Λεωνίδα; Τὸν πιανίστα;

Ναί, εἰμαστε ἀπ' τὸ θέατρο, κι' ἔχουμε νὰ τοῦ ποῦμε κάτι βιαστικόν...

Ἡ γρηὴ τὴς κύτταξε, κλείνοντας τὸ δεξί της μάτι, κι' ἀνοίγοντας διάπλατα τὸ ἀριστερό.

—Ἐφυγε γιὰ τὸ ἀπόνεμα... ἀποκρίθηκε.

—Ἐφυγε;... ἔξεπασε ἡ Φανή, κι' ἡ λέξη πού βῆκε ἀπ' τὸ στόμα της ἀνῆγγεσε σὰν τρισύλλαβος λυγμὸς μέσ' στὴ σιωπὴ τῆς νύχτας.

—Ναί, ξενοίκιασε τὸ δωμάτιο κι' ἔφυγε γιὰ τὸ ἀπόνεμα... Εἶπε πὼς θὰ πῆγαινε νὰ κοιμηθῇ ἀπόψε σ' ἕνα φίλο του, πού μαζί του θὰ φύγῃ αὔριο, πρωὶ—πρωὶ γιὰ τὴν ἐπαρχία...

—Γιὰ ποιά ἐπαρχία; ρώτησε ἡ Φανή μέ ἀπερίγραπτη ἀγωνία.

—Δὲ μοῦπε, κι' οὔτε τὸν ἐρώτησα... Καλὴ νύχτα σας...

Ὅταν οἱ δυὸ ἀδελφές μέλινανε στὸ δρόμο μπροστὰ στὸ ἐξώφυλλο πού γε κλείσει μέ δύναμη ἡ γρηὴ σπιτονοικοκυρά, καὶ στῶν δυνάων τους τὰ μάτια ἀναβλύσανε αὐτόματα τὰ δάκρυα. Ἡ Φανὴ ἔκλαιγε μέ λυγμούς μέσ' στὸ δρόμο. Ἡ Χρύσα σκούπισε τὰ δικά της μάτια, κι' ἀγκάλιασε τὴν ἀδερφή της:

—Ἐλα... Μὴν κάνεις ἔτσι...

—Ἐφυγε... Δὲ θὰ τὸν ξαναδῶ...

Ἐλεγε καὶ ξανάλεγε ἀνάμεσα στοὺς λυγμούς της ἡ Φανή.

Ἡ Χρύσα σταμάτησε ἕνα ταξί πού περνοῦσε σιγά—σιγά δίπλα τους. Μόλις ὅμως τὸ ταξί σταμάτησε, ἡ πόρτα τοῦ ἀνοίξε κι' ἕνας ἄν-

δρας πῆδηξε ἀπὸ μέσα.

—Περᾶστε, κορίτσια, νὰ σᾶς πάω σπῆνί σας...

Ἦταν ὁ Χρυσάνης.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 12

Οἱ δυὸ ἀδελφές μέλιναν ἀμίλητες καὶ παγωμένες. Ὁ Χρυσάνης ὅμως, πούχε παγιάσει ἕνα υποχρεωτικὸτατο χαμόγελο στὰ χεῖλιά του, ξανάπε εὐγενικὰ:

—Ἐλάτε, λοιπόν... Μπῆτε μέσα... Κι' ἂν ἀκόμα θέλῶ νὰ σᾶς κλέψω, δὲν μπορῶ νὰ σᾶς κλέψω καὶ τὴς δυὸ... Δὲν ἔχει ἀκουστὴ ὡς τώρα ἀπαγωγή δυὸ γυναικῶν μαζί...

Πρωτὴ μπόρεσε καὶ μίλησε ἡ Χρύσα:

—Τί θέλετε ἀπὸ μᾶς, κ. Χρυσάνη;

—Ὁ δημοσιογράφος ἔβαλε τὰ χεῖλιά:

—Μπᾶ; Μπᾶ; Τώρα ἀργίσαμε καὶ τὸν πληθυντικόν; Τόσο πολὺ γέ-ρασα, πού κατάντησα νὰ μέ σέβεσαι;

—Τώρα ξεθάρρεψε κι' ἡ Φανή:

—Στὸν πληθυντικὸν μιλάει κανεῖς, ἡ στοὺς ἀνθρώπους πού σέβεται, ἡ στοὺς ἀνθρώπους πού φοβάται...

Ὁ Χρυσάνης δάγκωσε τὰ χεῖλιά του μέσα στὸ σκοτάδι:

—Οὔτε νὰ μέ φοβώσαστε δὲν πρέπει... Ἐγὼ θέλῶ τὸ καλὸ σας... Ἐλάτε, μπῆτε μέσ' στ' αὐτοκίνητο, καὶ θὰ τὸ καταλάβετε ἀμέσως...

Σπρώχνοντάς τις κι' τὴς δυὸ ἐλαφρά, τὴς ἔμπασε μέσα στὸ αὐτοκίνητο, μῆκε ὕστερα κι' αὐτός, κι' ἔκλεισε τὴν πόρτα:

—Τράβα τέρμα Πατησίων... εἶπε στὸ σωφὲρ.

Ὅσο ἔτρεχε τὸ αὐτοκίνητο ὁ Χρυσάνης δὲ μίλησε, κι' οὔτε φυσικὰ οἱ δυὸ γυναῖκες. Ὅταν φτάσανε μπροστὰ στὸ σπίτι τους, ὁ δημοσιογράφος εἶπε στὸ σωφὲρ νὰ σταματήσῃ, κατέβηκε πρώτος, πρόσφερε τὸ γέρι τοῦ πρώτου στὴ Χρύσα κι' ὕστερα στὴ Φανή. Ὑστερα πλήρωσε τὸ σωφὲρ καὶ τὸν ἔδιωξε.

—Θὰ μέ δεχθῇτε τώρα γιὰ λίγο στὸ σπίτι σας; τὴς ρώτησε. Ἐγὼ νὰ σᾶς ἀπασχολήσω λίγα λεπτὰ, μόνο, γιὰ τὸ συμφέρον σας...

Οὔτε ἡ Χρύσα οὔτε ἡ Φανὴ βρήκαν πιά τὸ θάρρος νὰ τοῦ ἀρνιθοῦν. Ἡ πρώτη ἔβγαλε τὸ κλειδί ἀπ' τὴ τσάντα της, ἀνοίξε τὴν πόρτα καὶ μῆκεναι κι' οἱ τρεῖς. Ἡ Φανὴ ἀνάψε τὸ φῶς. Ὁ Χρυσάνης ἔβγαλε τὸ καπέλλο του καὶ τὸ ἀκούμπησε σὲ μιά καρέκλα. Ὑστερα, ἔβγαλε τὸ πακέτο του μέ τὰ τσιγάρα, καὶ ρώτησε μέ λίγη εἰρωνία στὴ Φανή:

—Μήπως σᾶς πειράζει ὁ καπνός;

Ἡ Χρύσα τὸν κύτταξε παραξενημένη.

—Σὰν πολὺ εὐγενικὸς ἔγινες τελευταῖα... Κι' αὐτὸ εἶναι πολὺ ὑποπτό...

Ὁ Χρυσάνης χαμογέλασε:

—Ἐκεῖνο πού λές ἐσύ εὐγένεια, δὲν εἶναι τίποτα ἄλλο παρά τύπος. Καὶ τοὺς τύπους τοὺς κρατᾶει πάντα κανεῖς, ὅταν δὲν τοῦ ἐπιτρέπουν νὰ φέρεται μέ ἔγκαρδιότητα...

Ἄς εἶναι, ὅμως... Δὲν ἤρθα γιὰ νὰ συζητήσωμε γι' αὐτά... Ἐχουμε νὰ συζητήσωμε γιὰ κάτι πολὺ σοβαρότερο...

Ἄναψε τὸ τσιγάρο του, τράβηξε μιά ρουφηδιὰ, καὶ πρόσθεσε κυττάζοντας τὴ Φανή:

—Γίνεται κάποιος σοβαρὸς θάσος ὁπερὲτις τὸ χεῖμῶνα, πού θὰ παί-

Λουλουδιὰ.

τῆς Νύχτας

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ
ΑΘΗΝΑΪΚΟ
ΡΟΜΑΝΤΣΟ
ΤΟΥ ΚΟΥ
ΧΡ.Κ.ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

θουρα. Ἡ Φανὴ πῆδηξε γρήγορα ἀπ' τὸ αὐτοκίνητο καὶ γύπωσε τὴν πρώτη γρίλλια. Κανεῖς δὲν τῆς ἀποκρίθηκε. Ἡ Φανὴ ξαναγύπωσε, πρὶν δυνάτα. Πάλι καμμιὰ ἀπάντησι. Τότε ζύγωσε τὰ χεῖλιά της στὴ γρίλλια, καὶ ψιθύρισε:

—Λεωνίδα... Ἄνοιξε... Ἐγὼ εἶ-

ξη στο «Πανελλήνιον». Μίλησα με το χρηματοδότη, που δε μπορώ, να σας πω ακόμα ποιός είναι, και δέγεται να σε πάρη, όχι πιά μπαλαρίνα, μα δεύτερη γυναίκα του θιάσου...

Η Φανή έννοιωσε ένα δυνατό γτυποκάρδι: Θάβγαίνει στην όπερέττα... Η Χρύσα νόμιζε πως ένα δυνατό χέρι της έσφιγγε την καρδιά...

—Αυτό βέβαια θα γίνη, συνέχισε ο δημοσιογράφος, αν το επιτρέπη ο άρραβωνιαστικός σου...

Η Χρύσα ξέσπασε:

—Πώς μπορείς να μιλάς κι' εσύ για κάτι που το διάδωσες μονάχος σου;...

—Εγώ; Έκανε ο Χρυσάνης με μεγάλη έκπληξη.

Έσύ βέβαια... Αυτός ο κ. Νικολαΐδης είναι καθαρό δημιούργημα σου... Μην το αρνείσαι...

Ο Χρυσάνης σήκωσε τους ώμους: —Δεν είσαι καλά... Έκανε ήσυχά.

Η Χρύσα, βλέποντας τον να επιμένει να κάνει τον ανήξερο, όλοένα κι' αγρίευε περισσότερο:

—Ναί, εσύ τόγραψες στις εφημερίδες για να μάς εκδικηθής...

—Το διάβασα κι' εγώ μαζί μ' όλους τους άλλους, γτες τ' απόγευμα στην «Εσπέρα». Τη νύχτα έψαξα να βρω το Λαμάκη για να τον ρωτήσω, που τόμαθε, μα δεν τον βρήκα. Όσο για το αν θέλω να σάς εκδικηθώ, ή πρόταση που σάς φέρνω απόψε, δείχνει έντελώς το αντίθετο...

Η Χρύσα έσφιξε τις γροθιές της, χώνοντας τα νύχια της μέσ' στο κρέας.

—Θάθελα να βρισκόμαστε μόνοι μας, το είπα, για να μπορέσω να σάς μιλήσω ελεύθερα, και να σου πω όλα όσα σκέφτομαι. Μα τώρα καταλαβαίνεις πως δεν μπορώ... Την πρότασή σου μιά φορά δεν τη δέχομαστε, και μην επιμένεις άδικα...

—Καλά, τί θα κάνετε; Το «Κοσμικόν» είναι θέατρο καλοκαιρινό. Το γεμάτο θα κλείση, κι' ο θιάσος του θα διαλυθής... Αν υποθέσουμε, δηλαδή, πως μένετε κι' όλο το καλοκαίρι στο «Κοσμικόν», γιατί φαντάζομαι πως ο άερας του δε σάς πολυσηκώνει...

—Ναί, μάς τόν έχει δηλητηριάσει ο κ. Νικολαΐδης σου βλέπεις...

—Δεν ξέρω αν φταίη ο κ. Νικολαΐδης, ο κ. Κωνσταντινίδης ή ο κ. Ίωαννίδης. Έκείνο που ξέρω θετικά όμως είναι, ότι άργά ή γρήγορα, και περισσότερο γρήγορα παρά άργά, θα μέινετε χωρίς δουλειά... Καί τότε, τί θα κάνετε;

—Θα ζήσουμε και χωρίς την προστασία σου... το είπα ή Χρύσα, με σφιγμένα δόντια.

Ο Χρυσάνης σηκώθηκε και πήρε το κατέλλο του απ' την καρέκλα.

—Κρίμα, είπε, γιατί ή Φανή μπορούσε να βγίη στην όπερέττα, και σ' ένα χρόνο να γίνη πρωταγωνίστρια. Μπορούσε να γίνη μάλιστα κι' ένας άλλος συνδυασμός: Τους μίνες αυτούς του καλοκαιριού να παίρνε από μιά γνωστή μου καθηγήτρια της μονωδίας, μερικά μαθήματα τραγουδιού, χωρίς να πληρώση και μεγάλα πράμματα, κι' ίσως και τίποτα. Κι' έτσι, το Σεπτέμβριο θάβγαίνε στην όπερέττα ξέροντας λγνη μουσική, κι' αφού και στο χορό τα καταφέρνει καλά κι' ή εμφάνιση δεν της λείπει, γρήγορα θα μπορούσε από δεύτερη γυναίκα να

γίνη πρώτη. Άφου δε θέλετε όμως...

Ο Χρυσάνης ξανασήκωσε τους ώμους μαζί με τα χέρια του, σ' ένα κίνημα ψεύτικης απελπισίας ριχνοντας όμως ένα φευγαλέο βλέμμα, είδε τα μάτια της Φανής να λάμπουν από επιθυμία, μέσα απ' τα δάκρυα που τα πλημμυρίζανε.

—Φεύγω, λοιπόν... είπε στις δυο αδερφές, αφού δε με χρειάζαστε, κι' αφού ή προστασία μου σάς προσβάλλει... Αν μετανιώσετε όμως στο μεταξύ, έρχόσαστε ή μου τηλεφωνάτε στην «Ηχώ»... Είμαι, καθώς εαίρετε, κάθε βράδυ απ' τις έφτά ως τις έντεκα... Καλή νύχτα.

—ΠΣ—

Όταν ακούστηκε το κλείσιμο της εξώπορτας, ή Χρύσα άφισε να της ξεφύγη ένας αναστεναγμός ανακούφισης, πούβγαίνε βαθειά μέσα απ' το στήθος της. Η Φανή έγειρε πολύ το κεφάλι της, σά να της το βάραιναν χιλιάδες ασήκωτες, σά μολυβένιες, σκέψεις...

—Τί κάθεται έτσι; τη ρώτησε α-

— Έφυγε χτες το απόγευμα, τους αποκρίθηκε, ή γρηά...

πότομα ή αδερφή της. Σε μαγέψανε τα λόγια του, και συλλογιέσαι τώρα πως να γίνης πρωταγωνίστρια; Εύκολο είναι... Άρκεί να περάσης απ' την άγκαλιά του... Για μήπως νύξεις πως θα σε υποστηρίξη από αγάπη στην τέχνη κι' από καλωσύνη;

Η Φανή έκλαιγε τώρα με λυγμούς. Μπροστά απ' τα μισόκλειστα πλημμυρισμένα με δάκρυα μάτια της, περνούσαν σαν όραμα τα πολύχρωμα φώτα της ράμπας, που σκρπίζανε τις φωτοβολίδες τους συγκεντρωμένες μονάχα επάνω της, οι καταρράχτες τών προβολέων που την ντύνανε με τ' απαλά μεταξία του ηλεκτρικού. Περνούσαν ακόμα οι μουσικοί της Ορχήστρας με το μαέστρο στη μέση κάτω απ' τα πόδια της που πειθαρχούσε τη μαγκέττα του στο τραγουδι της, περνούσαν, και τα μεγάλα καλάθια με τα λουλούδια, που φτάνανε για να μαδήσουν τα πέταλά τους στο δικό της το θρίαμβο.

(Η συνέχεια στο επόμενο)

Τα εΰδια του δικαστηρίου

Δράμα τής ζήλειας

—Ο νομάζεσαι;
— Άναστασία,
— Έπώνυμον.
— Βρασίδα.

Του κ. ΔΗΜ. ΨΑΘΑ

— Έπάγγελμα;
— Σύζυγος του Άναστασίου Βρασίδα που να μην έσωνα!
— Ν' απαντάς σε ό,τι σ' έρωτώ. Πόσων ετών;
— Είκοσι έννιά...
Φωνή εκ του έδωλιού:
— Καί δάλε!
— Σιωπή εσύ.
— Είναι σαφανταπέντε γεμάτα!
— Δεν σ' έρώτησα.
— Να με ερωτήσετε παρακαλώ. Κάτι ξέρω κι' εγώ από τα χρόνια της.

— Άναστασία!
— Πάλι μίλησες εσύ;
— Πως να μη μιλήσω κ. πρόεδρε; Αδ- τη μουντζώνει: εγώ να κάνω τό κορόιδο;
— Κάθισε κάτω!
— Όχι, δεν κάθομαι.
— Κατηγορούμενε!
— Μη μου δάξεις φωνή έμένα!
Κουδούνι έξωλλον:
— Άναιδέστατε!
— Μη μου βαράς κουδούνι έμένα!
Τρικυμία στο δικαστήριο. Κατάπλη- κτοι πρόεδρος και εισαγγελεύς. Κατά-

Κουδούνι.
— Πάψε, ελπα.
— Έπαψα κ. πρόεδρε! Άν πρόκειται να σε στενοχωρήσω δηλαδή, έρχόμενος ένταυθα ή γυναίκα μου, σου λέει είκο- σι έννέα ετών και τα τοιαύτα κι' εσύ τα πιστεύεις, βράσε ρύζι...
Κουδούνι ζωηρότατον:
— Άν ξαναμιλήσης...
— Ό,τι ελγα να πώ τόπα κ. πρόεδρε. Σταυρώνει τα χέρια, κλείνει το στόμα. Στρέφεται ο πρόεδρος στη γυναίκα:
— Τό χέρι σου στο Εύαγγέλιο, δεκί- ζομαι να είπω την αλήθεια χωρίς φόβον και πάθος, λέγε τί σου έκανε.
— Με έπάτησε!
— Τί σου έκανε;
— Με έπάτησε, κ. πρόεδρε.
Φωνή εκ του έδωλιού:
— Μπαρδόν.
— Τί θέλεις πάλι;
— Λέει ότι την έπάτησα!
— Τό άκουσα.
— Τόν έπάτησα μάλιστα.
— Λοιπόν; Τί θέλεις τώρα και διακό- πεις;

— Είμαι νευρικός, κ. Πρόεδρε.

— Γιατί την έπάτησα όμως!
— Δεν σ' έρώτησα. Κάθισε κάτω! Κι' άμα διακόψης άλλη φορά θα σε στείλω μέσα κατ' ευθείαν. Άκου: Δεν μπορείς να καθήσης χωρίς να μιλάς;
— Όχι. Είμαι νευρικός κ. πρόεδρε.
— Μαρε τί μάς λές!
— Δηλαδή του λόγου της φταίει που είμαι νευρικός, καθ' όσον χρόνια όλό- κληρα θγάτων έκείνη τόση νλώσσα, έγι- να νευρικός εγώ.
Κουδούνι ζωηρότατον:
— Καλά. Άρκεί!
— Με τό μπαρδόν...
— Έλα λέγε εσύ και γρήγορα. Τί πα- νατή σε έπάτησε και κολοιούθα;
— Τόν έπιασα πρακτοδόρω!
— Τί έκανε λέει;
— Έπρακτοδόρω.
— Πως δηλαδή...
— Με συγχωρείς κ. δικαστή μου. Για να καταλάβετε να σου πώ τί άνθρωπος είναι ο άντσος μου. Έχω δη κι' άλλους άντρες να τους άρέσουν τα ξυνά, μα του άντρός μου είναι άλλο πράγμα κ. δικαστή μου. Μη δη θηλυκό. Τζάκαρο νάναι, μετά συγχωρήσεως, γουρλώνει το μάτι, στρίβει: τόν μίσταξ, ο σαλιάρης, και τρέχουν πιά τα σάλια του. (Στροφή της πλάμης δεξιά) Νά! (μουντζα στο έδωλιον).
— Έξασ!

πληκτο το ακροατήριο. Συναισθάνεται ο κατηγορούμενος τί έκανε και δηλοί με συντριβή:
— Είμαι νευρικός κ. πρόεδρε...
Στο άψε-σβύς δέκα ήμέρες κράτηση και ο πρόεδρος στρέφεται πάλιν προς την γυναίκα:
— Έξαικολούθη.
— Αυτά που λέτε κ. δικαστή μου.
— Ποιά;
— Όλες τις γυναίκες της κυττάει σαν ξελιγωμένος.
— Κυττάει μονάχα ή κάνει τίποτε τό σοβαρόν;
— Κάνει και τό σοβαρόν κ. δικαστή μου.
— Ένεις άποδείξεις;
— Άποδείξεις;
— Μάλιστα.
— Μάτσο κ. δικαστή μου. Την Οδην, τό ήλεκτρικό, τό νοίκι, μα δεν πληρώνει τίποτε. Γιατί τα φαρμακώνει τα λεφτά του με τις πιστοκιές που να μη σώση! Άκου ν' άκούσης κ. δικαστή μου, τό λοιπόν, να φτάσωμε και στο ψητόν. Έ- προχτες ξεκίνησα να πάω στον άδελφό μου στο Χαλάντι. Του λέω δεν θάρθω τό βράδυ, οικονομήσου όπως καταλα- βαίνεις.
— Λοιπόν;
— Οικονομήθηκε ο θεομπαχτής.
— Πως δηλαδή...

— Ούτως πως κ. δικαστή μου. Έφε- ρε στο σπίτι μιά από δυότες, ένα σκιά- χτρο, μιά σουρλουλού, κοκκαλιάρη, την είδα και μαύρισε τα μάτια μου.
— Πως την είδες;
— Με τα μάτια μου κ. δικαστή μου.
— Καλά, στο Χαλάντι δεν είχες πάει εσύ;
— Ναί. Έμ, ξέχασα να σου πώ.
— Λέγε λοιπόν!
— Ο άδελφός μου ήταν στα πουρί- νια του λογοφέραμε και κατέβηκα νωρίς στην Άθήνα και μπαίνω στο σπίτι μου και γλέπω τόν σύζυξ μου και μέσα τό σκιάχτρο.
— Τη γυναίκα.
— Άν θές πές την και γυναίκα κ. δι- καστή μου! Τό λοιπόν χωρίς πολλές κουβέντες, τραβάω την παντοφλα μου και ο κύριος σύζυγός μου σηκώνεται και με βαρεί με τα ξερά του, μ' άλάλιασε κ. δικαστή μου.
Έτσι διεδραματίσθησαν τα γεγονότα που έχόρισαν τό λαμπρόν συζυγικό ζεύ- γος και έφεραν στο δικαστήριο, μηνύ- τωια την σύζυγον και κατηγορούμενο τόν σύζυγον.
— Σήκω πάνω εσύ.
— Λέγε.
— Κατά πρώτοις κ. πρόεδρε δεν ήταν σκιάχτρο!
— Ποιός;
— Η κοπέλλα.
— Άλλά;
— Ζηλιάρα!
— Ποιός;
— Η γυναίκα μου.
— Για την κοπέλλα μιλάς ή για την γυναίκα σου;
— Και για τις δυο. Μπαρδόν. Η κο- πέλλα, κατά πρώτοις είναι άμέντων ή- θών και αδερφή του φίλου μου Κων- σταντίνου Γιαβρή, δεοποτνίς Έλενίτσα Γιαβρή, πρώτης τάξεως κορίτσι. Έλθών λοιπόν, στο σπίτι μου για μιά παραγγε- λία του άδερφού της του Κωστάκη, ά- σθενής ών και κουβεντιάζων για κάτι φάρμακα να πάρωμε απ' τό σωματείο, πέφτει άπάνω ή γυναίκα μου, άρπάξων την παντοφλα, μωρή αδιάντροπη μέσα στο σπίτι μου; Πέφτων εγώ στην μέση να χωρίσω, που έρχεται παντοφλα, ζ- νάβουν τα αίματά μου, την σπρώχνω έ- ται, πέφτει χαμου βάζων κάτι άγριοφα- νάρες, μαξεύοντας την γειτονιά...
— Τελείωσες;
— Όχι!
— Άντε, γρήγορα.
— Εγώ κ. πρόεδρε, να με την Πανα- γία αν σου λέω ψέμματα ήμανε χρυσός άνθρωπος κι' ούτε γυναίκα να κυττάξω, ούτε τίποτε. Η Άναστασία όμως, δυ- τως ζηλιάρα μέχρις άηδίας, μ' έκανε νευ- ρικό κι' άνάβω με τό πρώτο. Ταύτα είχα να είπω και έτερον ουδέν...
Είκοσι μέρες κράτηση και... έτερον ουδέν.

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ ΩΣ ΤΗΝ ΑΛΛΗ ΕΒΔΟΜΑΔΑ ΣΟΒΑΡΕΣ ΚΥΒΕΝΤΕΣ

Κουβέντες του Βάδρακα

Διαλεχτοί στίχοι

Γράμματα του Τζανέττου

Το κόλπο

'Αδερφέ μου διεφθοντή,

Μεγάλο χουνέρι, ρε σίλε, πήγε να μοι
σκάση το περιμένο Σάββατο ή γκόμε-
να. Την περιμένα, καταπώς είχαμε ξηγη-

θη, απ' όξω από τον
καφενέ του Κόρακα,
και μόλις άρξε, 'κει-
δά, της ξηγήθηκα πε-
ρι δια θέαμα.

— Γουστάρεις Μαν-
ρέα και Κυριακό, ά-
δερούλα;

— Δεν είπαμε να
πάμε αύριο εκεί, ρε
Βάδρακα;

— Ναι, πρῶτο. Καί
πού να πάμε σήμερα;
— Στο Χάρου Μπώρ!

— Και να σκάσου-
με διακοσίας, ρε
Φρόσω;

— Νάν τις σκάσης,
ρε Βάδρακα!

— Καί γιατί νάν
τις σκάσω ρε Φρόσω;

— Για να δούμε τό

Χάρου Μπώρ, ρε σύ!

— Γουστάρεις Χάρου Μπώρ;

— Μέχρι τρέλλα!

— 'Οπωσδήποτε, ρε Φρόσω;

— 'Οπωσδήποτε, ρε Βάδρακα!

— 'Ε, λεπόν θα τονέ δής!

— Στο λόγο σου;

— Ναι, αδερφούλα! Θα τονέ δής και
θα πής και δυό άσματα, για να ξέρης!

Και κάνω, αδερφέ μου, την παλαβή,
και τ' όδηγάω τό Φρόσι στο «Ροζικλαί-
ρι» και βλέπει «Ταράς Μπούλιμπα» με
συνέχεια. Τό όποιον πέντε άρες Χάρου
Μπώρ, τό όλον δεκάξη! 'Αμέ πως;...

Γειά χαρά
ΒΑΘΡΑΚΑΣ

Παροιμίες

— Του παιδιού μου τό παιδί, είναι
έγγονός μου.

— 'Όπου άκούς πολλά καλάθια προσ-
ποιήσου τό κορδίδο.

— 'Όταν ράιση τό γυαλί φωνάζουμε
«σά άπλα».

— Κάλιο πέντε και στο χέρι παρά
δεύτερος έν Ρόμη.

— Παπούτσι από τόν τόπο σου και
κλάκ απ' την Εύρώπη.

— Δάσκαλε πού διδάσκες κι' είχες και
φίνο μουσι.

— 'Ο κόσμος τῶχει τούμπανο και τά
πουλιά κιθάρα.

— 'Αλάργα-αλάργα τό φίλι και πάρε
μου τά ούλα.

Έπιτύμβια

Λέστη 'Οράσκου

ANNA

'Ενθάδε κείται, θεέ παιδί,

μέσ' σέ ντεκόρ μενεξεδιά

ή καλλονή των καλλονών ή θεσπεσία

— Άννα,

πού φάνταζεν ώσαν ξωθιά

είχε δυό πόδια σαν σπαθιά,

κι' ήταν μέσ' στίς χορεύτρες ή πρώτη...

στραβοκάννα!

— — —

KIKH

'Εδώ θα δοήτε την Κική

πού, όπως λένε μερικοί,

ποτέ της δεν έγνωρίσεν έρωτικήν άντάρα.

Είχε τό στυλ 'Αφρικανής

και δεν τη ζύγωσε κανείς,

διότι, όπως φαίνεται, δεν άξιζε πεν-

τάρα!...

— — —

ΦΙΤΣΑ

Σ' αυτό τό μνημά τό κλειστό,

—γι' αυτό μπορώ να όρκιστώ—

για πάντα αναπαύεται ή θεσπεσία Φίτσα.

Γι' αυτήν έλέγανε πολλοί,

πως ήτανε πολύ τρελλή,

μ' αυτής δεν της καιγότανε, πραγματι-

τικώς, καρφίτσι!

— — —

BIBH

'Εδώ κοιμάται ή Βιβή,

γυναίκα, λίαν, άκριβή,

πού είχε χείλη άλικά όπως ή παπαρούνα,

και όποιον είχεν έραστή,

δίχως καθόλου να βιαστή,

τόν άναθε, τόν φλόγιζε, τού... έκαιγε τη

γούνα!...

— — —

ΛΙΑΗ

'Ενθάδε κείται ή Λιλή

μέ τό φλογάτο τό φιλι

πού, όμως, δεν έγνωρίσε ποτέ τί είναι

έρως,

διότι έσπευσεν αυτή,

πολύ μικρή να παντρευτή,

κι' ό σύζυγός της έτυχε να είναι πολύ

γέρος!...

— — —

ΛΕΣΤΗΣ ΟΡΑΣΚΟΣ

(Παρωδία: Δ. Γ.)

Το Νόμπελ

Σιόρ ντιρεττόρο μου τση «Εβδομάδα».

Είδες, τζόγια μου, πού σου τά πά-
ρα και ή άφεντιά σου δεν ήθελε να τά
πιστέψη; 'Όρσε τα τώρα: Τό ύραβείο

Νόμπελ τό άπηρε μια
γυναίκα κι' ό σιόρ

Γρηγόρης ό Ξενοπού-
λος άπόμεινε ξαύ ό

ξω από τό νυμφώνα.
Και νάτανε μονάχα έ-

φτός κάτι άπήγαυε
κι' έγύριζε. 'Αυέ ό

σιόρ Σκίλης: 'Ο σιόρ
Πώπ: 'Ητανε τραύμα

του Θεού να τσου
φάει μία κοπέλλα;

'Εφτό, τζόγια μου,
είναι άνω ποταμών!

Κι' έδώ πού παρλά-
ρουμε δεν ίφταίει κι'

όλωσδιόλου τό κομι-
τάτο του Νόμπελ.

Φταίει κι' ό σιόρ Ξε-
νοπούλος, πού άφησε

φιναλεμέντε τση γρα-
φές του και άράθηκε

να ρεκλαμάρη τά τσι-
γαρέττι του σιόρ Καραβασίλη. Φταίει

κι' ό Σκίλης πού άπηρε στο λαιμό του τό
σιόρ Πώπ, και τούθανε στο τσερβέλο

την ιδέα να μπουνε άλαμπρατσέττα στην
'Ακαδημία.

Τσου ελπε κανέναν, τζογούλα μου, να
κάνουνε τέτοιες μπαρτζολέττες; 'Όυκε,

μάτια μου! Κι' τόνου και τσοί κανανε
καλά τά τραβάνε! 'Ολα, τζόγια μου, ή

πληρώνονται σε τούτο τό ντουινά.

Με τιμή και ύπόληψη,

ΤΖΑΝΕΤΤΟΣ

Υ. Γ. Τώρα, Ψυχούλια μου, ή άλή-
θεια είναι, πως κι' έφτά να μην κάνανε,

θραβείο από τό κοιμάτο του Νόμ-
πελ δε θα παίρνανε μήτε ό σιόρ Ξενο-

πούλος, μήτε ό σιόρ Πώπ, μήτε ό σιόρ
Σωτηράκης ό Σκίλης. Κι' έφτά άπου

σούγραψ ήτανε για να γένη κουβέντα.
Και σκουζάτε με κι' όλας για τό χασο-

μέρι.

ΤΖΑΝΝΕΤΟΣ

Αινίγματα

Είναι κάτι

στο στρατό

κι' έχει μάτι

γουρλωτό.

Τί είναι;

(Αύσις: Τό ποταμάλαιον)

'Όταν είναι

δπως λένε

αί Μυκηνάι

κρυφοκλαίνε

Τί είναι;

(Αύσις: 'Ο Νασορεδίν Χοτζας)

Χαρές και λύπες των άσων της άθηναϊκής σκηνής

Ο άγνωστος ΒΑΣ. ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΣ

Α ΡΤΙΣΤΑΣ σπουδαίος. Μπορεί να
παίξη όποιοδήποτε ρόλο απ' τόν
δραματικώτερο ως τόν πιο ξεκαρ-

διστικό. 'Ασος στη φάρσα, μονα-
δικός στην κωμωδία, θαυμάσιος στην κο-

μεντί, σπουδαίος στο δράμα. 'Εχει σκορ-
πίσει σ' όλη την 'Ελλάδα τό γέλιο και

τό κέφι, έχει κάμει όμως και πολλούς
να δακρύσουν με τό παίξιμό του, δάκρυς

βεγχε να ύποκριθη δραματικό ρόλο. 'Εν-
νοείται εκεί πού είναι άμίμητος, είναι ή

κωμωδία, όπου κρατά τά σκήπτρα είκοσι
χρόνια τώρα. 'Η μεγαλειότερη κατηγορία

που τού επιρρίπτουν — φυσικά οι κριτι-
κί, οι άπό καθέδρας πρό πάντων κριτι-

κοί — είναι ότι στον θίασό του δεν συμ-
μετέχουν ήθοποιοί της πρώτης γραμμής.

Μα αυτό άκριδώς άποτελεί και τό μεγα-
λειτερο κομπλιμέντο πού μπορεί να κάμη

κανείς στον καλλιτέχνη 'Αργυρόπουλο.

Σκεφθήτε: Με μόνη την πολύτιμη βο-
ήθεια της συζύγου του, της κυρίας Γιώ-

τας—'Ασκαρη—'Αργυροπούλου, πού όπως
λένε οι ίδιοι οι κριτικοί είναι ό δεύτερος,

άξιος καλλιτέχνης, πού ύπάρ-
χει μέσα στο θίασό του, κατορ-

θώνει ό μοναδικός αυτός άρτί-
στας να κρατά στην πρώτη

γραμμή, δεκατέσσερα όλόκλη-
ρα χρόνια, συνεχώς, ένα θίασο

πού έχει σημειώσει μεγάλες
έμπορικές επιτυχίες κι' έχει ά-

νεβάσει παραλλήλως πολλά έθ-
γα σοβαρά — καθώς τ' άποκα-

λούν — σοβαρότητα μάλιστα,
άληθινά έργα τέχνης.

— — —

Η κοκετταρία του

'Όταν μπήκαμε στο καμαρί-
νι του, ό συμπαθής θιασάρχης

έβαλε τό φράκο του, για την
δεύτερη πράξη του έργου του

κ. Καγιά: «Θά μ' αγαπήσης»
πού έπαιζε την περασμένη έ-

βδομάδα. Σε κανένα σχεδόν
άλλο ήθοποιό της 'Ελληνικής

σκηνής δεν στέκει τό φράκο ό-
σο στον κ. 'Αργυρόπουλο. Εί-

ναι εκείνος πού έννοεί ό λαός
όταν λέγει: «Αυτός τό φορά,

κακομοίρη μου, τό φράκο, δεν
τόν φορά αυτόν... Στους ρόλους

κοσμικών κυρίων πού είναι και
λιγάκι ή άδυναμία του, είναι

πραγματι άψογός. Τό δυσκολώ-
τερο γούστο — πού βέβαια κά-

θε άλλο παρά στον ύποφαινόμε-
νο άνήκει — τού τό έχει άνα-

γνωρίσει άνεπιφύλακτα, προς
τιμήν του φυσικά. Και έννοού-

με βέβαια: πώς τιμήν τού δύ-
σκολου γούστου.

— Τόραφα στην
«Τζουλιάννα», έξηγεί σε
μια στιγμή.

—Ειδικώς για τό έρ-
γο αυτό;

—Μά, βέβαια. 'Όπως
κι' ένα σμόκιν κι' ένα

παλτό πού βάζω στην
 τρίτη πράξη. Μόνο τό

σμόκιν και τό παλτό
στοιχίζουν δεκαεπτά χι-

λιάδες δραχμές!

—'Α. Είναι πολύ κοκ-
κέτης! παρεμβάινει απ'

τό διπλανό καμαρίνι ή
ή κ. Γιώτα πού παρακολουθεί την κου-

βέντα.

—Είναι μήπως ή μεγαλειότερη άδυνα-
μία του;

—'Όχι άκριδώς! άπαντά και πάλι ή
κ. 'Αργυροπούλου. 'Η μεγαλειότερη άδυ-

ναμία του είναι χωρίς άλλο ή λιχουδιά
του. Φοβερός λιχούδης! Τρελλάινεται για

Μία χαρακτηριστική έκφρασις του έξαιρετικού
κωμικού Β. 'Αργυροπούλου.

Μια συναρπαστική θεατρική καμπάνια
του συνεργάτου μας κ. Γ. ΡΟΥΣΣΟΥ

'Ο ήθοποιός πού σκορπά τό γέλιο σ' όλη την
'Ελλάδα.— Δεκατέσσερα χρόνια θιασάρχης.— 'Η-
θελε να γίνη παπας κι' ήθελαν να τόν κάμουν
άξιωματικό του ναυτικού—Ευαγγέλιος και Πα-
λαιά Διαθήκη. 'Η επί το ύ όρους όμιλία και οι
ψαλμοί του Δαυίδ.— Στ ή Γερμανία, αίχμάλωτος
και μεταφραστής.— Τά «πενκινουά» τά γραμμα-
τόσημα, ό κήπος και ή λιχουδιά του.— Τό πο-
λυσύνθετο τα λέντο του.

ένα καλομαγειρεμένο φαγητό. Φαγῶς
δεν είναι βέβαια. Τόν ενδιαφέρει κυρίως
ή ποιότης!...

—'Εχει κι' άλλες άδυναμίες; ρωτοῦ-
με.

Την άπάντησι όμως την δίνει αυτή τη
φορά ό ίδιος ό ενδιαφερόμενος:

...Τό διάβασμα! Στην κυριολεξία αυτή
είναι ή πιο μεγάλη μου άδυνα-

μία.

—Και σε ποιά βιβλία στα-
ματά άπολύτως ή προτίμησίς

σε;

'Ο κ. 'Αργυρόπουλος στην
ερώτηση αυτή άρνείι τό κρα-

γιόν με τό όποιο βάσει τά χεί-
λη του και στρέφει άπότομα

τό κεφάλι του προς τό μέρος
μας. Τό βλέπουμε: 'Εχει έ-

τοιμη την άπάντησι, είναι
κάτι πού βρισκxται κι' όλας

στην άκρη της γλώσσας του,
άλλα διατάζει να μιλήση. Δεν

ξέρει αν πρέπει να άποκαλύψη
τό μικρό μυστικό του ή καλλι-

τερα δεν ξέρει αν ό συνομι-
λητής του θα είναι σε θέση να

εκτιμήση πέρα για πέρα την
προσημνή του. Τέλος άφίνει

τους διαταγμούς:

—Λοιπόν, να σας τό πώ: 'Η
Καινή Διαθήκη είναι τό προ-

φιλέστερο σε μένα βιβλίο. Και

ή Παλαιά Διαθήκη επίσης. 'Η

επί το ύ όρους των 'Ελαιών ό-

μιλία και οι ψαλμοί του Δαυίδ

πρό πάντων είναι δύο χωρία

πού διαβάζω συχνά, πολύ συ-
χνά. 'Υπάρχει τόσο νόημα και

τόση ποίηση σ' αυτά τά δυό
βιβλία.

Να προσέσουμε έμεις ένα:
'Υπάρχει πραγματι, θάταν

κωμικό, άφού όλοι οι σοφοί της
γῆς κατά κόρον έχουν έκφρά-

σει το θαυμασμό τους για το ασύγκριτο μεγαλείο της Βίβλου.

Συγγραφείς που προτιμά

Διαβάζει λοιπόν ο κ. 'Αργυρόπουλος ξένα και δικά μας βιβλία, έννοείται λογοτεχνικά προ πάντων. 'Ο υποφαινόμενος τον άκουσε κάποτε να μιλά για τον Σαίξπηρ και μπορεί να υπολογίσει ότι σάστισε ελαφρώς. Σπάνια συναντάς σε 'Ελληνα ήθοποιό τέτοια βαθειά κατανόηση του μεγάλου δραματουργού.

Από τους νεοέλληνες συγγραφείς, ο κ. 'Αργυρόπουλος αγαπά ιδιαίτερος τον Ροϊδη και τον Κονδύλη και 'άπ' τους ποιητές τον Σολωμό, τον Μαλακάση, τον Κάλβο, τον Μαβίλη, τον Γρυπάρη, καθώς και τους καθαρευουσιάνους Παράσχο, Βερναρδάκη, Παπαρηγόπουλο. Επίσης έχει αδυναμία και στον Λασκαράτο.

Κατά σύμπτωση κρατούμε στα χέρια το καινούριο βιβλίο του κ. Γ. 'Αθήνα «Δροσεροί καύμοι», με τον οποίο λίγη ώρα πριν είχαμε την συνέντευξη που δημοσιεύεται σε άλλες σελίδες της «Εβδομάδας».

—Καλός, καλός, αυτός ο ποιητής! λέγει ο κ. 'Αργυρόπουλος. Είναι από κείνους που συμπάθω.

Και ο αγαπητός θιασάρχης, συνεπαρμένος απ' τα ίδια του τα λόγια, αρχίζει να απαγγέλλει ποιήματα του κ. Γ. 'Αθήνα, που μιλούν για την έπαρξια, για το χωριό, για την ήσυχη ζωή, για ένα κλωνί βασιλικού, για μία ντενεκεδένια γλάστρα...

Έτσι αποκαλύπτεται ότι η έπαρξιακή ζωή τον γοητεύει ως ένα σημείο. Και δεν θα μπορούσε να συμβαίνει διαφορετικά, αφού ο κ. 'Αργυρόπουλος κατάγεται από έπαρξια, και για την κυριολεξία από ένα νησί των Κυκλάδων, την Πάρο.

Το υπόγειο του σπιτιού

Στην Πάρο, λοιπόν, γεννήθηκε ο κ. 'Αργυρόπουλος, προ σαράντα τεσσάρων ετών. Η οικογένειά του ήταν κι' είναι απ' τις καλλίτερες του νησιού. Μικρός ήταν ανήσυχος, ζωηρός, ρέμπελος. Το παιχνίδι ήταν εκείνο που τον τραβούσε πάντα. 'Αλλά η μουσική χαρά του ήταν να κλείνεται στο υπόγειο του σπιτιού και να υποκρίνεται τον παπά ή τον ήθοποιό. Πότε με χάρτινα πετραχήλια και πότε με τα φουστάνια της μητέρας του αιχμάνια γύρω στο σώμα του, εν είδει χλαμύδας, ιερούργουσε ή έκανε θέατρο.

Έννοείται ότι συχνά ακολουθούσε κλανομάς και οδυρμός, του πατέρα 'Αργυρού, πόλου δέροντος και απειλούντος ότι θα έριχνε τον νεαρό βλαστό του από το «βίντισμ» — παράκτιο μέρος του νησιού όπου η θάλασσα είναι πολύ βαθειά — και το ήλιο πρῶγοντας τις παλαμιές και ύποσχομένον ότι δεν θα κατέβαινε άλλη φορά στο υπόγειο, όπου γι' αυτόν υπήρχαν όλοι οι μαγικοί κόσμοι της φαντασίας του.

Οι γονείς του 'Αργυρόπουλου ήθελαν καλά και σώνει να κάμουν τον συμπαθή καλλιτέχνη ναυτικό. 'Αξιοματικό, όπως κι' ο θεός του Βασιλείου Περίδης. Τού έδειχναν διαρκώς τα παράσημα του θείου, από τριαντά, τα σπαθιά και τις χρυσοφαί-

λιντες στολές, αλλά δεν κατώρθωσαν να τον δελέασουν.

Επί της σκηνής

Όταν τέλειωσε το δημοτικό σχολείο ήρθε στην 'Αθήνα. 'Ο θεός του Θανάσης Περίδης, ο μοναδικός εκείνος καρατερίστας του παλαιού «Βασιλικού Θεάτρου», τον πήρε στο σπίτι του κι' ανέλαβε να τον γιατρέψει από το πάθος του θεάτρου. 'Ηταν όμως δυνατόν; 'Αντιθέτως, η παρυσία του θείου του, τα καθεδραδυνά εμεγα-

Ένας αληθινός τζέντλεμαν: 'Ο κ. 'Αργυρόπουλος σ' έναν από τους καλλιτέχνες ρόλους του.

λείων του στη σκηνή του «Βασιλικού» αποτρέλλαν τον Βασιλάκη. 'Ο οποίος μόλις τέλειωσε το γυμνάσιο φώναζε, έκλαψε, γάλασε κόσμο και τέλος κατάφερε να τον άρξουν να βγεί στο θέατρο.

Ντεμπουτάρισε τον 'Ιούνιο του 1910, δεκαέξι μόλις χρονών, στον θίασο Μαρίνας Κοτοπούλη — Φύρστ — Λεπενιώτη. 'Όταν είχαμε την «υπερητική» του, καθώς την λέει, καριέρα, πήρε κάποιο ρόλο. Τον έδωλε πέρα θαννάσια. 'Επειτα πού ένεπιστεύθησαν κι' άλλους ρόλους ως ότου τέλος, στην επίθεσή του «Παναθήναια» του 'Αννίνου και του 'Τσοκοπούλου θριάμβευσε πραγματικά, κάνοντας το ρόλο ενός κηλιδοκαθαριστή.

Έκτοτε η σταδιοδρομία του υπήρξε ελματώδης. Τέσσαρα χρόνια μετά την εμφάνισή του στο θέατρο ήταν κι' ένας ένα από τα καλά στελέχη του θιάσου Κυβέλης. 'Όταν έγινε είκοσι χρονών στρατεύθηκε. Πολέμησε δύο χρόνια στο Μακεδονικό μέτωπο, έγινε δεκανέας αιτιστής, λο-

χίας αιτιστής κι' ίσως να έφθανε και το βαθμό του στρατηγού... του συστάτου — γιατί φαίνεται πως τα κατάφερε σπουδαία σ' αυτή την δουλειά — αν δεν επεκαλουθούσε η αιχμαλωσία στο Γκέρλιτς.

Η αιχμαλωσία βέβαια είναι μία συμφορά. Για τον 'Αργυρόπουλο όμως μία πραγματική ευκαιρία. Στη Γερμανία, με την θεληματικότητα και την φιλομάθεια που τον διακρίνει, κατώρθωσε σε τρία χρόνια μέσα όχι μόνο να μάθει τα Γερμανικά, αλλά και να μεταφράζει θαυμάσια. 'Ετσι όταν το 1919 γύρισε στην 'Ελλάδα, ο γυλιός του ήταν παραφουσκωμένος από μεταφράσεις Γερμανικών θεατρικών έργων που είχε κάμει κατά την διάρκεια της αιχμαλωσίας του.

Μα και ως ήθοποιος είχε ανέβει στο μεταξυ πολύ. Η παραμονή του στη Γερμανία που τα χρόνια εκείνα ήταν ακόμη ή φωλιά του θεάτρου, τον ωφέλησε εξαιρετικά. Προσελήφθη στο θίασο της Μαρίνας ως πρώτος κωμικός και έπαιξε ρόλους που άρξαν έποχή. Το 1924 παντρεύθηκε την κ. Γιώτα Λάσκαρη, που εκείνο τον καιρό είχε πρωτοβγεί στη σκηνή και γαλούσε κόσμο και τον ίδιο χρόνο έλαμε δικό του θίασο. Την «Ελληνική Κωμωδία» που έκτοτε ζή και βασιλεύει.

Μεταφραστής χαλκέντερος

Τί άλλο θα μπορούσε κανείς να γράψει για τον 'Αργυρόπουλο, για να έλκεται το πορτραίτο του; Τόμους όλκληρους φυσικά αν δεν είχα τον περιορισμό του χώρου. Για το υπό ας σημειώσουμε μονάχα, ως προς τον άνθρωπο που πρόκειται περί ενός τζέντλεμαν και ευγενικού κυρίου, συμπαθεστάτου, καταδεχτικού, σο παίρνει με τους ένθουςισμούς του γνήσιου καλλιτέχνη. Η ζωή του πολύ νοικοκυρεμένη. Η γυναίκα του, το σπίτι του, εκεί προς τα Πατήσια, ο κήπος του, που τον περιποιείται συχνά ο ίδιος, τα «πεκινουά» του, δυο χαριτωμένα ζώα, που άκουν στα όνόματά «Τσίν-Τσών» και «Μιτσούχον» και τα γραμματόσημά του — γιατί κι' αυτός έχει την μανία του φιλοτελισμού.

Νυχτερινή ζωή δεν έχει. 'Απ' το θέατρο στο σπίτι του και καμιά έκδρομή με τ' αυτοκινητάκι του, ένα μικρό φορτάκι τεσσάρων θέσεων, που οδηγεί ο ίδιος ή η κυρία του. Δεν πίνει, δεν ξενυχτά, δεν παίζει χαρτιά, δεν ξέρει καν χαρτιά. Κάποτε, όταν συνοεργάζονταν ή κόμα με τον θίασο Κοτοπούλη, έπρεπε σε μία σκηνή — το έργο ήταν το γνωστό «Γεράκι» — να παίζει χαρτιά με τρεις άλλους συναδέλφους του. Τάβρισκε λοιπόν, μπαστούνια, γιατί δεν είχε ιδέα από πόκερ. Και έπρεπε να στέκεται πάνω του ή Μαρίνα και να του λέγει ότι έπρεπε να πη για να καταστή δυνατόν να παίζω ή ασπροπρόσωπα ή σκηνή.

Για τον ήθοποιό 'Αργυρόπουλο θα μπορούσε κανείς να προσθέσει εκείνο που επαναλαμβάνουν όλοι όσοι ξέρουν από θέατρο. 'Ότι είναι ένας σπουδαίος τζενερίκος. 'Επί δε «τζενερίκος» ο ήθοποιος είναι που μπορεί με την ίδια επιτυχία εκείνος που μπορεί με την ίδια επιτυχία να υποκριθεί λογής-λογής ρόλους: μπουναύ, μπριλλάντε, καρατερίστους, ζέν-πρεμιέ, δραματικούς και δεν έζωω τί άλλο. Πολυσύνθετο δηλαδή ταλέντο.

Και πόσο μεγάλο ταλέντο!...

Γ. ΡΟΥΣΟΣ

Παράξενα διηγήματα

Μιά καταστροφή στο Χόλλυγουντ

του 'Αγγλου Ντόναλντ Σούμπριντζ

ΟΤΑΝ γνώρισα τον Τζάκ Τρένθαμ, μόλις είχε συμπληρώσει τα είκοσι χρόνια του. 'Ηρθε στο γραφείο μου ένα βράδυ του Σεπτεμβρίου, μ' ένα γράμμα συστατικό και με παρεκάλεσε να ενδιαφερθώ για το μέλλον του.

Ήθελε να γίνει άνθρωπος των γραμμάτων.

Είχα νάνοτε την ιδέα ότι είναι βλακώδες, ν' αφήνι κανείς ένα επάγγελμα σίγουρο και αναπαιτικό, για να διακινδυνεύει με την πέννα του, να πεθάνει της πείνας. 'Ετσι, μόλις είδα αυτόν τον συμπαθητικό νέον με το άθλητικό παράστημα και τη γλυκεία φυσιογνωμία, έσπευσα να του άνοιξω τα μάτια και να τον αποτρέψω από την παράτολμη απόφασή του. Μου άπήντησε μ' ένα χαμόγελο. 'Ήταν απόλύτως σίγουρος ότι θα πετύχαινε. Και είχε γράψει εκ των προτέρων το «πρόγραμμα εργασίας». Κατά τα πρώτα πέντε χρόνια, θα κύτταζε να μνησθί στο δημοσιογραφικό επάγγελμα. Κατά τη δεύτερη πενταετία θα έγραφε ένα μυθιστόρημα, που θα επέβαλλε το όνομά του στους κύκλους των διαγνομένων. Τέλος, μόλις θα έκλεινε τα τριάντα, θα μπορούσε να οργανώσει τη ζωή του σύμφωνα με τα γούστα του, να ιδρύσει οικογένεια και να ζήσει με πλήρη άνεση.

—Ποιό άλλο επάγγελμα θα μπορούσε να μου προσφέρει τέτοιες δυνατότητες; προσέθεσε.

Αυτή τη φορά, θέλησα να τον αποθαρρύνω με ειρωνικά πειράγματα. Τίποτε δεν στάθηκε ικανό να του σβύσει το χαμόγελο και τελικώς παραιτήθηκε από την προσπάθεια να τον σώσω.

Πράγμα παράδοξο: 'Ότι είχε βάλει με τον νοῦ του, το πραγματοποίησε μέσα στα χρονικά όρια που είχε μόνος του χαράξει. Χωρίς να εσκοντάψει στο παραμικρό εμπόδιο, χωρίς να δοκιμάσει την παραμικρή απογοήτευση, έπεβλήθη στη δημοσιογραφία με τέτοιο τρόπο, ώστε εις ηλικίαν είκοσι τριών ετών, να κερδίσει πλούσια το ψωμί του.

Για ένα νέον τόσο γοητευτικό όπως ήταν ο Τρένθαμ, η κατάστασις είναι πάντοτε επικίνδυνη. Και όπως ήταν μοιραίο, οι γυναίκες προκάλεσαν στη ζωή του ένα πλήθος από περιπλοκές.

Γυναίκες του θεάτρου, χορεύτριες του μιούζικ-γώλλ, μαννεκέν, παντρεμένες... Και τί δεν άκουσα να λένε γι' αυτό το παιδί. 'Ετσι, ένα πρωί τον κάλεσα στο γραφείο μου.

—Καλά είναι να διασκεδάς ένας νέος, του είπα, μα όχι τόσο. 'Εσύ, φίλε μου, το παρακάνεις. Θα βρεθεις καμιά μέρα πολύ άσχημα μπλεγμένος. Πρόσεξε. Και πρό παντός να μη πής ποτέ ότι δεν σε προειδοποίησα.

—'Αργισε να γελάς.

—Και πως φαντάζεσθε ότι τις βλέ-

πω όλες αυτές τις γυναίκες; μου είπε, Νομίζετε πως έχω και μεγάλη ιδέα για το γυναικείο φύλον;

—Δεν ξέρω απήντησα, αλλά βλέπω ότι μπλέκεσαι με πάρα πολλές Κάθε βδομάδα έχεις κι' από μία νέα περιπέτεια, από ένα νέον έφημερον σύνδεσμο...

—Αυτό είναι αλήθεια. Θέλω να γράψω ένα μυθιστόρημα, το μυθιστόρημα της σύγχρονης ζωής στο Λονδίνο. 'Όχι ένα μυθιστόρημα παραγεμισμένο με αίσθηματολογίες και σατυρικά ουρλιάσματα, αλλά μυθιστόρημα ρεαλιστικό, γεμάτο αλήθειες. Νομίζετε πως συμπεριφέρμαι απέναντι των γυναικών αυτών σαν τον πρώτο τυχόντα ήλιθιον; 'Εν τοιαύτη περιπτώσει, άπατάσθε. Κάθε μία από τις γυναίκες αυτές άποτελεί κι' ένα κεφάλαιο του ρομάντσου μου, του ρομάντσου που θα με κάνει πλούσιον.

—Αναστένεξά. Τα μυθιστορήματα της «σύγχρονης λονδρέικης ζωής» είναι στιβαγμένα κατά εκατομμύρια αντίτυπων στα υπόγεια των εκδοτικών οίκων, εις μάτην περιμένοντας τον αίσίοδοξο βιβλιοπώλη, που θα έπιγερήσει να τα βγάλη στη βιτρίνα.

—Και ξέρετε γιατί θέλω να κάνω περιουσία; έξηκολούθησε ο Τρένθαμ, για να παντρευθώ. Θα έγκασταθώ στην έξοχή, θ' αποκτήσω παιδιά και θ' άρχίσω να γράφω για γούστο, για δική μου αποκλειστικώς ευχαρίστηση.

—Ποιά θα είναι η γυναίκα σας;

—Δεν το ξέρω ακόμη. 'Αλλά θα τη βρω... όταν θα έλθω ή κατάλληλη στιγμή.

Χωρίς να το θέλω, άρχισα να θαυμάζω τον καταπληκτικό αυτόν νέον, που ήταν τόσο σίγουρος για το μέλλον του, ώστε να γεμίσει άδίσταχτα τις λευκές σελίδες του βιβλίου της ζωής του με το πρόγραμμα που είχε χαράξει εκ των προτέρων! Σάν να μην υπήρχαν γι' αυτόν ώρισμα στοιχεία, που τα όνομάζουμε Τύχη και Μοίρα!

Και έξηκολούθησε κατά τον ίδιο τρόπο: Τη μέρα έγραφε άρθρο και δημοσιογραφικές καμπάνιες και τη νύχτα ξεφάντωνε με διάφορες γυναίκες, που του διναν ύλικό για το μυθιστόρημά του.

Στη συγγραφή του μυθιστορήματος αυτού συνέβαλαν πολλές κυρίες της ανωτάτης άριστοκρατίας, καθώς και η κόρη ενός ύπουργού. Καμιά, όμως, περιπέτεια δεν διαρκούσε περισσότερο από μία βδομάδα. 'Αρχισα να προβλέπω, ότι τα κεφάλαια του ρομάντσου αυτού θα ήταν άναριθμα.

Μία μέρα ο Τζάκ Τρένθαμ έξηφανίσθη. Και δεν ξαναβρήκε, παρά ύστερ' από ένα χρόνο, όταν πλέον είχε τελειώσει το μυθιστόρημά του. 'Ο τίτλος του ήταν «'Ιστορία μιας πόλεως» και οι σελίδες του υπέβαιναν τις έφτακόσιες.

Ήταν ολοφάνερο πως κι' αυτή τη φορά, η ζωή είχε υπακούσει τυφλά στο πρόγραμμα που είχε χαράξει ο Τρένθαμ. Το βιβλίο του έφθασε σ' ιλιγγιώδη ύψη κυκλοφορίας, τόσο στην 'Αγγλία, όσο και στην 'Αμερική. Οι έφημερίδες προσέφεραν κυλοσσία ποσά, για να εξασφαλίσουν την αποκλειστικότητα της δημοσιεύσεώς του σ' επιφυλλίδες. Ήταν δέ βιβλίο πραγματικά ένδιαφέρον και πολύ καλλογραμμένο.

—Ένα πρωί, έλαβα μία κάρτα του Τζάκ, που μούγραφε με στυλ τηλεγραφικό αυτά τα λόγια: «'Απόψε θα έλθω να σ'άς βρώ. Συνεπλήρωσα

—'Αναγκάσθηκα να της αποδώσω την έλευθερία της.

το σχέδιό μου. Το όνομά της είναι Μαίρη».

Η αυτοπεποίθησή του παιδιού αυτό του ήταν δολοφονημένη απίστευτη. Είχε πετύχει στη δημοσιογραφία, είχε γράψει ένα μυθιστόρημα που τούδωκε λεφτά με ούρα και... τώρα η Μαίρη!

Χωρίς να το θέλω, άρχισα να τη λυπώμαι αυτή την κοπέλλα. Θά ήταν αναγκασμένη να εκπληρώσει μίαν αποστολή δύσκολη. Τα δυο πρώτα σημεία του προγράμματος είχαν εκτελεσθεί μ' επιτυχία. Το τρίτο σημείο ήταν η Μαίρη. Άλλ' η Μαίρη ήταν κάτι το εύθραστο, όπως είναι όλα τ' ανθρώπινα πλάσματα.

Οι γυναίκες των διανοούμενων, δεν είναι σαν τις γυναίκες των άλλων ανθρώπων. Η θέσις των είναι πολύ λεπτή και απαιτεί μεγάλες θυσίες. Είναι τόσο δυσκολονόητοι οι πνευματικώς εργαζόμενοι...

Ποιά ήταν η Μαίρη; Μά τι είδους όμορφιά ήταν προικισμένη, ώστε να λυγίσει μπροστά της ένας άνδρας με γαλβδίνη σκέψη, όπως ήταν ο Τζάκ Τρένθαμ; Κι' άρχισα να πλάθω με τη φαντασία μου ένα ιδανικό πρόσωπο, έντελώς εξυλωμένο. Ούτε μιά στιγμή μπόρεσα να φαντασθώ μιά γυναίκα σαν τη Μαίρη, που εκείνο το βράδυ έφερε με καμάρι στο σπίτι μου ο Τζάκ Τρένθαμ.

Δεν ήταν καθόλου όμορφη και δεν είχε πάνω της τίποτε το ξεχωριστό. Η μύτη της μάλιστα δεν ήταν καθόλου συμπαθητική. Έμοιαζε με χίλιες άλλες γυναίκες, απλή, συνηθισμένη, κοινή γυναικούλα κι' αυτή, μέσα στην άπειρία των ασημάτων γυναικών.

Μόλις γνωριστήκαμε, μου είπε τι χάρηκε πολύ για τη γνωριμία μου, όπως λέν όλες οι γυναίκες σε τέτοιες περιπτώσεις, χωρίς κανένα ξεχωριστό τόνο. Τίποτα! Ήταν μιά γυναίκα που την έβλεπες τη Δευτέρα και δεν μπορούσες να τη γνωρίσεις την Τρίτη, για τον απλούστατο λόγο ότι αδυνατούσε να κινηση την προσοχή. Όσο για τον Τζάκ Τρένθαμ, αυτός φαινόταν ξετρελλασμένος μαζί της.

—Ωστε, θα εγκατασταθήτε στην εξοχή; ρώτησα.

—Ναί, είπε ο Τζάκ.

—Θά είναι περίφημο! προσέθεσε η Μαίρη. Πάντοτε λάτρευα τη ζωή της υπαίθρου.

Κατά τη διάρκεια της συνομιλίας έμαθα ότι ήταν δακτυλογράφος σ' ένα λονδρέζικο γραφείο, ότι η μητέρα της είχε πεθάνει κι' ότι ο πατέρας της είχε μιά μέτρια θέση στην εταιρία Αεριοφότος.

Εξαφνα, όμως, κατάλαβα ότι ο Τζάκ Τρένθαμ ήταν πράγματι μεγαλόφυης. Αντελήφθη ότι είχε διαλέξει τον μόνο τύπο γυναίκας που ήταν ικανός να εξασφαλίσει την απόλυτη γαλήνη της οικογενειακής του έστιας. Μέχρι της τελευταίας ημέρας της ζωής του, η Μαίρη θα κύταζε τον Τζάκ σαν ένα είδος μαγευμένου βασιλόπουλου, που παρυσιάσθηκε ξαφνικά στη ζωή της, για να τη γεμίσει με χίλιες δυο χαρές, που ούτε τόλμησε ποτέ να τις όνειρευθί!

Παρακολουθούσα τον τρόπο με τον οποίον τα μάτια της κοπέλλας παρακολουθούσαν την κάθε κίνηση του μνηστήρος της. Και είδα ότι η προσήλωσή της αυτή δεν ξέφευγε από την προσοχή του Τζάκ.

Στη μοναξιά μου...

I

Έκάρφωσες τα μάτια σου τα θεία
Στα μάτια μου, μιά μέρα όνειρεντή.
Σε τράβηξε η θαυριά μελαγχολία
Που μέσα τους φωλιάζει, μυστική.

Το δυνατό σου χέρι, ω γοητεία!
Μ' όδηγας σε κάθε κορυφή
Και γύρω απ' τη ζωή μου την άβυσσο
Ύψαινε μιάν αφάνταστη ζωή.

Τώρα, δουδιά, γεμάτη απελπισία
Ψάχνω να βρω, νυχτοήμερα νυχτή
Απάνω στού θανάτου τα βιβλία,
Την αινιγματική σου την ψυχή.

II

Μηδ' ο πόνος μου δε σε κρατά
Μηδ' πιά τα δάκρυά μου,
Κάθε μέρα φεύγεις μακριά
Κι' όλο πιο μακριά μου.

Τυλιγμένον μέσ στη συγνεφιά
Και στην καταχνιά, αλλοιά μου
Δε σε ξεχωρίζει καθαρά
Η θαμπή ματιά μου.

Κι' αν χαθής για μέ παντοτεινά,
Θλιβερό Έρωτά μου,
Πάνε της ψυχής μου τα φτερά,
Πάει και το χενσάφι της καρδιάς μου...

III

Ω μακρυμένη ώραία ψυχή!
Μέσ' στην απόλυτη γαλήνη που
Πλανάσαι

Από την περασμένη μας ζωή
Τίποτα δεν ταιριάζει να θυμάται.
Μά εγώ που καρτερώ το λυτρωμό,
Κι' ο λυτρωμός δεν έρχεται για μένα,

Τί θα γενόμουν δίχως να πονώ,
Και δίχως να θυμάμαι Έσένα;

Μυρτιώτισσα

Την ώρα που έφευγαν, ψιθύρισα στη Μαίρη ιδιαίτερες μερικές ευχές για την ευτυχία της.

—Νά έχετε υπ' όψιν σας, της είπα, ότι θα συναντήσετε και μερικές δυσκολίες στον δρόμο της ζωής σας. Άλλ' αυτό δεν πρέπει να σας αποθαρρύνει.

—Ναί, το ξέρω, μου είπε. Και στη φωνή της διέκρινα ένα τόνο απόσδοκτης έξυπνάδας.

Παντρεύτηκαν κι' εγκατεστάθησαν στο Ουέστερχαμ, σε μιά κομψή βιλλίτσα.

Επί τρία δλόκληρα χρόνια, μόλις αλλάξαμε δυο κάρτες. Ήξερα, όμως, ότι η ευτυχία τους ήταν ανέφελη κι' ότι απέκτησαν κι' ένα παιδάκι.

«Ο Τρένθαμ, σκεπτόμουν, θα μπορούσε να φιλοδοχήσει και την άθανασία, αν ήθελε να γράψει ένα βιβλίο για την τέχνη της ζωής!».

Μιά μέρα, δέχτηκα την εξαφνική επίσκεψη της Μαίρης. Φαινόταν πολύ ταραγμένη. Και άμέσως μπήκε στο θέμα:

—Ο Τζάκ έλαβε από το Χόλλυγουντ μιά προσφορά εξακοσίων λιρών την εβδομάδα, για να γράφει σεναρία. Είμαι φοβερά στενοχωρημένη γι' αυτό.

—Γιατί; ρώτησα. Ξαφνιασμένος. Αυτό, αντιθέτως, θάπρεπε να σας ένθουσιάζει. Έξακόσιες λίρες τη βδομάδα!

—Ναί, αλλά πρέπει να πάω στο Χόλλυγουντ.

—Δεν θα πάτε και σεις μαζί; ρώτησα.

—Φυσικά, θα πάω. Άλλ' δεν πρέπει να γίνω αυτό το ταξίδι. Φοβούμαι πολύ. Θά ήθελε ότι κάτι θα συμβή: Έχω ένα κακό προαίσθημα. Δεν θά μπορούσατε σεις να τον αποτρέψετε;

—Άρχισα να καταλαβαίνω. Ήταν φανερό ότι η Μαίρη φοβόταν μήπως χάσει τον άνδρα της. Εγώ, όμως, που ήξερα τον χαρακτήρα του Τζάκ, δεν φοβόμουν καθόλου. Και προσπάθησα να την πείσω ότι οι φόβοι της ήταν τελείως άδικαιολόγητοι.

—Αρνήσθε, λοιπόν; είπε θυμωμένη. Πολύ καλά. Νά ξέρετε, όμως, ότι αν συμβή τίποτε, σε σας θά ρίξω όλο το βάρος. Ω! Γιατί να μη μείνουμε στο χωριουδάκι μας, όπου ζούμε τόσο ήσυχα και τόσο ευτυχισμένα;

—Εφουγαν για το Χόλλυγουντ. Έξ' μήνες αργότερα, έλαβα ένα τηλεγράφημα. Ο Τζάκ μου ανήγγελε την επιστροφή του στην Άγγλία και με παρακαλούσε να πάω να τον υποδεχθώ στο βατόρι.

Ήρθε μόνος. Και στο πρόσωπό του ήταν απλωμένη μιά έκφρασις βαθείας απογνώσεως.

—Δεν μπόρεσα ν' αποτρέψω την καταστροφή, μου είπε, χωρίς προσέμιο. Την ήθελε με κάθε θυσία αυτός ο Κόλιν Μπάξτερ. Κι' αυτή... ξεμυαλίσθηκε μαζί του. Αναγκάσθηκα να υποχωρήσω και να της αποδώσω την ελευθερία της.

Με μιά κίνηση λύσσας, πέταξε μακριά το τσιγάρο του.

—Ω! Όλο το λάθος είναι δικό μου! φώναξε. Την παραμονή της υπογραφής του καταραμένου αυτού συμβολαίου, η Μαίρη με ικέτευσε να μην το υπογράψω. Είχε το προαίσθημα ότι κάτι το άσχημο θά συνέβαινε. Ω! Γιατί να μη την ακούσω; Γιατί!

Αισθηματικός
διάλογος του
κ. Χρ. Κ. Χαι-
ροπούλου

(Μέσα σε μιά αεροδυναμική κούρσα, Έκείνος κι' Εκείνη τρέχουν με ταχύτητα 75 χιλιομέτρων προς την ευτυχία. Είσαι ένα αμφίβολο μεσημέρι του φθινοπώρου, που τότε κρύβει τον ήλιο του πίσω απ' τα σύννεφα, και τότε διώχνει τα σύννεφα μπροστά στον ήλιο. Έκείνος το ίδιο επιδείξιος και στο σωφάρισμα και στον έρωτα, κρατάει με το αριστερό του χέρι, το βολάν, και με το δεξί του Έκείνην, που γέρνει λίγο το έλαφρότατα κατασπαρμένο ξανθό της κεφάλι στον ώμο του. Έξω από ένα μικρό ταβερνάκι, λίγο πριν απ' την Βαρυμπόπη, Έκείνος φρενάρει, πηδάει απ' την θέση του, ανοίγει ύστερα τη δεξιά πόρτα και προσφέρει το χέρι του σ' Εκείνη, που κατεβαίνει σβέλτα).

ΕΚΕΙΝΗ (με παιδιαστική χαρά): «Ωστε εδώ είναι το πανδοχείον «Η Χρυσή Έλαφος», όπως γράφει ο Ζεβακό σ' ε-

— Έχω δημιουργήσει το όνειρο να ένώσω τη ζωή μου με τη δική σας!

«Τι λέτε, αρχίζουμε μιά ιστορία;»

να μυθιστόρημά του γεμάτο Ιππότες και σπαθιά...

ΕΚΕΙΝΟΣ: «Οχι, είναι το «ήνο-ζηθεσιατόρουον ή Σηνάντησεις τον φίλον», που ο ιδιοκτήτης του χωρίς άλλο θάταν ευχαριστημένος, αν είχε τόσοι πελάτες, όσες και άνορ-βογραφίες ή έπιγραφή του...

ΕΚΕΙΝΗ: «Ωστε εδώ θα μου προσφέρετε το γεύμα;

ΕΚΕΙΝΟΣ: «Ας μπούμε... Κι' αν σας άρέσει...

ΕΚΕΙΝΗ (κυττάζοντας έρευν-τικά το έσωτερικό του μαγαζιού). Καλά θάταν... Μοναχικά, ποιητικά,

και κάπως πρωτόγονα... Έλπίζω ότι τα πιάτα θάταν ραϊσμένα, οι πε-τσέτες μπαλωμένες, και το ψωμί σταρένιο...

ΕΚΕΙΝΟΣ (γελώντας): «Ας έλ-πίσουμε ότι ο πρωταγωνισμός δε θά έπεκταθή και στην καθαριότητα...

ΕΚΕΙΝΗ: «Η άκαθαρσία είναι άποκλειστικό προτέρημα των κέν-τρων της Πρωτεύουσας. Έπομένως εδώ άφοψ' όλα είναι άλλοιώς, πρέπει να ύπάρχη καθαριότης...

ΕΚΕΙΝΟΣ: «Ας μπούμε, λοιπόν... (Την πιάνει άπαλά από το μπρά-τσο, και μπαίνουν μαζί. Στην πόρ-τα τους υποδέχεται ο ιδιοκτήτης του κέντρου, πολύ περιποιητικός και μουστακαλής. Τους τοποθετεί σε μιά γωνιά του μαγαζιού, δίπλα στα δυο καλοαναμμένα κούτσουρα ενός τζα-κιού, παίρνει παραγγελία, και φεύ-γει άριστερά προς την κουζίνα. Τό-τε Έκείνος και Εκείνη, έν άναμο-νή του άνοίγματος ενός κουτιού με άτζούγες, αρχίζουν μιά χαμηλόφω-νη συζήτηση).

ΕΚΕΙΝΟΣ: «Ας είναι όμως... Μου φερόσατε να νάμαι μαθητής του Γυμνασίου...

ΕΚΕΙΝΗ: Είσατε υπερβολικός... Καλύτερα δώστε μου ένα τσιγάρο...

ΕΚΕΙΝΟΣ (της δίνει και της το ανάβει): Είναι τόσος καιρός τώρα που έχω δημιουργήσει το όνειρο να ένώσω τη ζωή μου με τη δική σας...

ΕΚΕΙΝΗ (του φυσάει καπνό στα μούτρα): Το βρίσκετε άπαραίτητο αυτό;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δηλαδή, άπαραίτητο δεν είναι ή λέξις... Η πραγματικό-της είναι ότι, απ' την ήμερα που σας γνώρισα, καταφέρατε να εισχωρή-σετε μέσα στις φλέβες μου σά γοη-τευτικό δηλητήριο, που κάθε μέρα με υποδουλώνει και περισσότερο... Το κακό είναι ότι μου προσφέρεσθε στην ίδια δόση σήμερα, όπως και την πρώτη στιγμή που σας γνώρι-σα... Κι' έπειδή η συχνή έπαφή δη-μιουργεί πάντοτε την άπληστία, βρίσκω πως σήμερα ή δόσις είναι ά-νεπαρκής, και καιρός είναι να την αύξήσετε... (Ο καταστηματούχος κουβαλάει το πιάτο με τις άτζού-γες, δυο ποτήρια, μισή όκα κρασί και δυο κομμάτια μαύρο ψωμί).

ΕΚΕΙΝΗ (καρφώνοντας μιάν άν-τλούγια στην άκρη του πηρουιού): Βάλε μου κρασί... (Έκείνος της βάζει, ύστερα βάζει και στο δικό του ποτήρι).

ΕΚΕΙΝΟΣ (τσουγκρίζει το ποτή-ρι του με το δικό της): Στην υγεία σας, λοιπόν... (Πίνουν).

ΕΚΕΙΝΗ: «Ωραίο κρασί... Και πιά όραίο περιβάλλον... Α, μιά σας ζεβαιώνω πως είμαι πολύ ευχαρι-στημένη εδώ μέσα... Όλα είναι τό-σο άμορφο... Και τά κούτσουρα του

τζακιού μυρίζουνε τόσο δυνατά ρε-
τσίνα...

ΕΚΕΙΝΟΣ (έπωφελείται του έν-
θουσιασμού της για να ζυγώσει την
καρέκλα του στη δική της και να
πιάνει με τα δύο χέρια του το ένα
από τα δικά της): Είδατε, λοιπόν,
Και θάνατ' ακόμα πιο θύμωρα, όταν
θα μ' αγαπήσετε κι' εσείς...

ΕΚΕΙΝΗ (γεμίζοντας πάλι τα
ποτήρια τους): Και ποιος σας εί-
πε πως δε σας αγαπώ;

ΕΚΕΙΝΟΣ (την αγκαλιάζει μ'
έναν απεριγράπτον έρωτικό ένθου-
σιασμό): 'Αγάπη μου...

ΕΚΕΙΝΗ (τόν απομακρύνει από-
τομα): Μά καθήστε ήσυχα, λοι-
πόν...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Γιατί;

ΕΚΕΙΝΗ: Πρώτον γιατί έρχο-
μαι ο ταβερνιάρης με τις δυο μερί-
δες κατόπλου κοκκινιστό... (Ο
ταβερνιάρης τοποθετεί τα πιάτα
μπροστά τους και φεύγει πάλι προς
τη διεύθυνση της κουζίνας).

ΕΚΕΙΝΗ (Ένω διαμελίζει μια
φτερουγά): Δεύτερον;

ΕΚΕΙΝΗ: Δεύτερον, γιατί στην
υπόθεσή μας δε θέλω να επικρα-
τήσει η κοινοτυπία και να βασιλέ-
ψη ρουτίνα. Οι ιστορίες όλες του
έρωτα είναι ομοιόμορφες, σαν αν-
τίτυπα μιας εφημερίδας της ίδιας
ημερομηνίας. Όλοι οι άνθρωποι
πάνω στον πλανήτη αυτόν που λέ-
γεται Γη, εδώ και πολλές χιλιά-
δες χρόνια, δεν κάνουν τίποτα
άλλο παρά να συγκροτούν ζευγά-
ρια, που με σμιγμένα τα χείλια
στην αρχή στέλνουνε σαν εξαίσιο
λιβανωτό τα φιλιά τους προς τον
Ουρανό, όπου στο τέλος ακούνε
τον κόρο να γτυπάει δυνατά την
πόρτα της ψυχής τους και να προ-
καλή το χωρισμό, όχι πια σε σπα-
ραχτική ολοκληρώση του πόνου,
μα σαν απολύτρωση... Και δε βρέ-
θηκε ως τώρα κανένα ζευγάρι α-
πολύτως που να υπέστη με ήρωι-
σμό τις χιονοστιβάδες των έτών χω-
ρίς να γονατίσει, όπως δε βρεθή-
κανε καρδιά που να σχηματίζουν
ως τους τελευταίους τους γτύπους
το ίδιο έρωτικό ντουέτο, όπως δε
βρέθηκαν άνθρωποι που να μη βα-
ρεθούν ο ένας τον άλλον ύστερα α-
πό το άλφα ή το βήτα χρονικό διά-
στημα... Το τέλος σ' έναν έρωτα, δεν
είναι υπόθεση δυνάμει, μα υπόθε-
ση χρονική: Δεν υπάρχει αμφιβο-
λία αν ο έρωτας θα τελειώσει ή δε
θα τελειώσει, μόνο υπάρχει αμφιβο-
λία για το πότε θα τελειώσει... Κι'
απάνω σ' αυτό τον αδυσώπητο νόμο
της ζωής, στηρίζεται όλη η γελοιο-
ποίηση του έρωτος των ανθρώπων.
Βλέπουμε έρωτευμένους, που ενώ
στην αρχή, τον πρώτο καιρό, όρκι-
ζούνται με μανία πως η αγάπη είν'
η ζωή τους και πως ζωή τους είναι
η αγάπη τους, στο τέλος με τους
θυμούς τους, με τις γκρίνιες τους,
με τις γρουσουζιές τους, παρουσιάζ-
ουν απεριγράπτα κι' άσυνεπείστα
θεάματα στα μάτια του κόσμου...
Φυσικά, αγαπητέ μου, δε θα θελή-
σω να σας κρύψω πως είχα κι' εγώ
λες περιπέτειες πριν απ' τη δική
σας, που δεν είναι καν περιπέτεια... Σ'
όλες, το τέλος ήρθε σαν αναπότρε-
πτο εξακολουθημένο της αρχής... Καί
γι' αυτό, στην περίπτωση σας, αλ-
σθάνομαι την ιδιοτροπία να πρωτο-
τυπήσω... "Οχι φίλε μου: Δε θα πέ-
σω ποτέ στην αγκαλιά σας, δε θα έ-
νώσω ποτέ το χέλι μου με το χέλι
σας, και θ' αψίσω έτσι τον έρωτά
σας διωσμένο πάντα, και με τη

φλόγα του άσβυστη... Το σημερινό
μας γεύμα, είναι το πρώτο που μου
προσφέρετε—και το τελευταίο... "Υ-
στερα απ' αυτό υπάρχει το τέλος...
"Οχι όμως το τέλος που προέρχε-
ται από γερατειά ή από ανάγκη, μα
το τέλος που διακινεί μίαν κατά-
σταση, διαρκώς νέα και δυνατή, α-
κριβώς γιατί έρχεται βίαια και α-
πότομο...

ΕΚΕΙΝΟΣ (που έχει μείνει με το
πειρούνι στο ένα χέρι και με το μα-
χαίρι στο άλλο): Δηλαδή, σά να λέ-
με μ' αγαπάτε, και δε θα γίνεται
ποτέ δικιά μου...

ΕΚΕΙΝΗ (με κάποια μελαγχο-
λία): 'Ακριβώς...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Και γιατί, αφού, ο-
πως λέτε, είχατε κι' άλλες περιπέ-
τειες, φυλάξατε για μένα αυτή την
ώραία έκπληξη; Με βρίσκετε ίσως
καλλίτερο απ' τους άλλους;

ΕΚΕΙΝΗ: "Οχι, είναι γιατί έπεσε
σήμερα στα χέρια μου ένα τραγου-
δάκι που με συγκίνησε πολύ... "Α-
κούστε το: «Τί λέτε; "Αρχίζουμε
μια ιστορία; Θάνατ' τόσο όμορφο
και τόσο άβρην...—Κάτι εξαίσιο, κυ-
ρία—ζητάει η καρδιά μου σε σας
να βρη...—Μά όχι, ο έρωας μας ως
μην ανάνη...—Κι' έτσι είναι βέβαιο
πως δε θα σβύσει...—Καμιά ρουτίνα
ας μη τον θάψη—Φίλι κανένα δε μη
μας ένωση—Κι' η ιστορία μας ως
μην αρχίσει, κι' ως μην τελειώσει...».

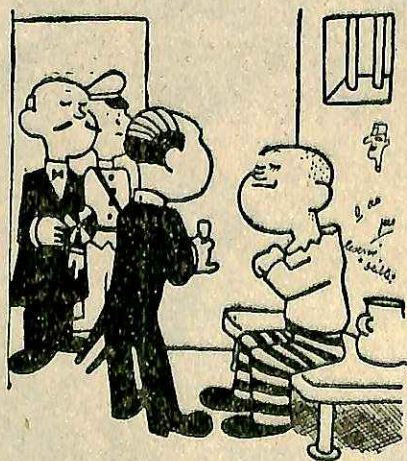
ΕΚΕΙΝΟΣ (Έλαφρά συγκινημέ-
νος): Καλό είναι, μόνο λίγο άδικο...
ΕΚΕΙΝΗ: "Αδικο είναι που θα
σας θυμάμαι πάντα και θα με θυ-
μώσατε αιώνα; Θέλετε, δε θέλε-
τε, με τον τρόπο αυτό, μου φυλάξα-
τε την καλύτερη θέση μέσ' στην
καρδιά σας, κι' ενώ το ίδιο... Θά
περάσουνε χρόνια και χρόνια, οι έ-
ρωτες θα σβυστούν από τις καρδιές
μας, κι' όμως η γωνιά μας, που
δεν ολοκληρώθηκε, θα μείνει ανεξί-
τηλα γαργαλένη και άβυσσος, ο-
που να πεθάνουμε... "Αξίζει να γί-
νη μια τέτοια θυσία για ένα τέτοιο
άποτέλεσμα...

ΕΚΕΙΝΟΣ (πειθείται έντελως):
Στην υγεία σας, λοιπόν... (Σηκώνει
το ποτήρι του). Κι' αφού το θέλετε,
η ιστορία μας ως μην αρχίσει...

ΕΚΕΙΝΗ (σηκώνει το ποτήρι
της): Κι' ως μην τελειώσει...

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΕΛΕΥΤΑΙΕΣ ΦΡΟΝΤΙΔΕΣ

Ο Διευθυντής των φυλακών στον
μελλοθάνατο:

— Έλα, πάρε αυτό το ποτηράκι ρουμι.
— 'Α! Όχι, σάς ευχαριστώ το άλ-
λοδ με βλέπτε στο στομάχι.

Άρραβώνες

που κρατάνε χρόνια!

ΟΙ δυο μικρές ιστορίες που πα-
ραθέτουμε κατωτέρω δείχνουν
δυο περιπτώσεις έντελως αντί-
θετες: Στην πρώτη πρόκειται περί
δύο άρραβωνιασμένων, οι οποίοι
μετά πολυετή ζωή μνηστείας, διέ-
λυσαν τον άρραβώνα, χωρίς να παν-
τρευθούν. Στη δεύτερη πρόκειται
περί του έντελως αντίθετου. "Αλλ'
ας ελθουμε στα γεγονότα:

Πρό είκοσι οχτώ έτών, ένας 'Ιτα-
λός, ονόματι 'Ανδρέας Γκάλλι, είχε
άρραβωνιασθή με μια κοπέλλα, δέ-
κα έννα έτών, την Πάολα Γκαρ-
μπέρο. 'Επί είκοσι έφτά ολόκληρα
χρόνια, ο 'Ανδρέας ανέβαλλε από
μήνα σε μήνα τον γάμο επικαλού-
μενος διάφορα προσχήματα, άλλοτε
σοβαρά και άλλοτε αστειά. 'Εν τέ-
λει, ένα ωραίο πρωί, ο... συνταξιού-
χος αυτός μνηστήρ διέλυσε τους
άρραβώνες και παντρεύθηκε με
μιαν άλλη!

Η εγκαταληφθείσα μνηστή, η ο-
ποία είναι σήμερα πενηντάρα σχε-
δόν, δεν βρήκε τη διάλυση αυτή δι-
καιολογημένη. Γιατί η ταλαίπωρη,
με το να έχη εμπιστοσύνη στην κα-
λή πίστι του Γκάλλι, απέκρουσε
κατά το διάστημα της πολυετούς
μνηστείας της αναρίθμητες προτά-
σεις γάμου, εκ μέρους άλλων άν-
δρων.

Και κατέφυγε στο δικαστήριο, 'Η
δίκη έγινε πρό μηνός και ο άστατος
Γκάλλι υποχρεώθηκε να καταβάλει
στην πρώην μνηστή του αποζημιώ-
σιν είκοσι χιλιάδων λιρετών και ι-
σόβιον μηνιαίαν διατροφήν εκ δύο
χιλιάδων λιρετών, εκτός εάν παν-
τρευθή, όποτε η καταβολή της δια-
τροφής θα σταματήσει.

— — —

Η αντίθετος περίπτωση τώρα:
Πρό δύο μηνών έτελέσθη στη Δα-
νία ένας γάμος, του οποίου ο μέν
γαμβρός είχε ηλικία 67 έτών, η δε
νύφη 59.

Οι δύο νεόνυμφοι είχαν άρραβω-
νιασθή πρό σαράντα πέντε έτών. ο-
ταν, δηλαδή, ο μέν Γουλιέλμος
Σκόλτζμποργκ ήταν 22 έτών ή δε
Σίγνη Βόρμ μόλις δέκα τεσσάρων.
Οι δύο νέοι αγαπήθηκαν παράφο-
ρα. 'Η Σίγνη, όμως, δεν ήθελε να
παντρευθή, γιατί είχε τη φροντίδα
δυο μικροτέρων αδελφών της, πα-
ραλυτικών εκ γενετής. Και δήλωσε
ότι έφδοον θαχε το βάρος αυτό, δεν
θα παντρευόταν. Ο Γουλιέλμος δεν
άπεθαρρύνθη. Και περίμενε 45 ολό-
κληρα χρόνια, μέχρις ότου οι δυο
πάραλυτοι πέθαναν. Δεν είναι
συγκινητική αυτή η ιστορία:

IPEN NTELLY

ΦΡΕΝΤ ΑΣΤΑΙΡ ...ο Σουδήτης!

(Έτσι τον ονομάζουν τώρα στο Χόλλυγουντ)

Κατά τη διάρκεια της πανευρωπαϊκής
κρίσεως του παρελθόντος Σεπτεμβρί-
ου, ο διάσημος χορευτής Φρέντ "Α-
σταιρ δεν προλάβαινε να δίνει συνεντεύ-
ξεις στα σμήνη των δημοσιογράφων, που
συνέρευσαν εξ όλων των μερών του Χόλ-
λυγουντ. Για να καταλάβη ο αναγνώστης
το γιατί, πρέπει να του εξηγήσουμε άμεί-
ως ότι ο Φρέντ "Ασταιρ είναι... Σουδή-
της! Σουδήτης; Μάλιστα, κύριοι. Και το
πραγματικό του όνομα είναι Φρέντερικ
"Αούστερλιτς.

Φυσικά, ο μέγας παρτεναίρ της Τζίν-
τζερ Ρότζερς είναι σήμερα πολίτης "Α-
μερικανός. Ο πατέρας του, όμως, ήταν
Γερμανός μετανάστης, από τη χώρα των
Σουδήτων. Μολονότι δε ο παππούς του δι-
ασήμου χορευτού ζή ακούα, ο Φρέντ δεν
πήγε ούτε μια φορά να τον επισκεφθή.
Μπόρεσε, όμως, να δώσει άφθονες πληρο-
φορίες στους δημοσιογράφους που τον έπο-
λιόρησαν και να διηγηθή αναρίθμητα
Τσεχνικά ανέκδοτα, που τα ήξερε από τον
πατέρα του.

Μια φορά που ο Φρέντ "Ασταιρ διηγεί-
το για διακοστή ίσως φορά σε κάτι φίλους
του ότι είχε μάθει για την μακρινή του
πατρίδα, ακούσθηκε στο ραδιόφωνο η φω-
νή του "Αμερικανού ραδιοεπελάτη Χού-
μους, ο οποίος μιλούσε από την Πράγα.

— Σήμερα το απόγευμα, άρχισε να λέ-
γη ο Χούμους, πήρα το τσάι σ' ένα φιλι-
κό σπίτι, όπου όλα τα μέλη της συντροφι-
ας είχαν χρεμασμένες στον ώμο τους άν-
τιασφυγιόνες προσωπίδες...

Η φράση αυτή πάγωσε τη συντροφιά
του Φρέντ "Ασταιρ. Και όλοι συμπόνεσαν
τον χορευτικόν άστέρα, σαν να ήταν κι'
αυτός από τα θύματα της τραγωδίας που
εξελάσαστο στην Τσεχοσλοβακία. Λίγες
μέρες αργότερα, άκουσα τον Φρέντ "Α-
σταιρ να διηγείται για τη χώρα των προ-
γόνων του μιαν ιστορία, που καιτοι δεν
του στοίχιζε ολίγως μεγάλα πράγματα,
τον έολιβε πολύ. "Από τα άνακρινωθέντα
της Γερμανικής πρεσβείας που δημοσιεύ-
τηκαν στις εφημερίδες, έμαθε ότι τα ά-
καλλιέργητα κτήματα των Τσεχοσλοβά-
κων έπαρχιών που εξεχωρήθηκαν στη
Γερμανία, έδημεύθησαν. Κατόπιν τούτου,
ο παππούς του που έπεφτε θύμα του νό-
μου αυτού, ήταν καταδικασμένος να ζήσει
τα υπόλοιπα χρόνια της ζωής του στην
"Ιταλία ή στη Γιουγκοσλαβία.

— Θα ήθελα πολύ, μου είπε ο Φρέντ
"Ασταιρ, να δω τον παππού μου, έστω και
για μια φορά. Τα κτήματα που έδωσαν
σαν δεν μ' ενδιαφέρουν υπό έποψιν άξιας,
γιατί ήταν τελείως άγονα. Με συνδέουν,

όμως, μαζί τους πολλές οικογενειακές ά-
ναμνήσεις... Θα πάω, λοιπόν, να δω αν ύ-
πάρχει τρόπος να τα ξαναγοράσω...

Και προσέθεσε:

— Επρόκειτο να πάω στην "Αγγλία,
για να γυρίσω ένα φιλμ στη Γερμανική
γλώσσα. Το συμβόλαιο, όμως, έματαιώθη
κι' έτσι δεν θα πάω.

Ο Φρέντ "Ασταιρ μās άνήγγειλε κα-
τόπιν το προσχές κινηματογραφικό ντα-

μπούτο της εξαδέλφης του Κατερίνας "Α-
ούστερλιτς. Η μικρούλα αυτή με το μελα-
χροινό πρόσωπο, είναι όπως και ο εξαδέλ-
φος της Σουδήτηςσα. Όμιλεί πέντε γλώσ-
σες και ξέρει να βαδίζει επάνω σε πεντω-
μένο σχοινί. "Όπως κι' ο εξαδέλφος της,
έτσι κι' αυτή δεν έχει να περιμένη τίποτα
άπό την κληρονομιά του παππού της.

Για να μη τα πολυλογάμε, ο "Ασταιρ
δεν πρόκειται ν' ανακτήσει το πατρικό σπι-
τι του πατέρα του, ούτε να γυρίσει φιλμ
στην Γερμανική γλώσσα... Αυτές είναι οι
συνέπειες της μεγάλης Ευρωπαϊκής κρί-
σεως. Για τον Φρέντ "Ασταιρ, φυσικά.

TZIM PAOYNT

ΜΙΚΡΑ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ ΝΕΑ

Αυτές τις ημέρες σημειώνονται
δύο έπαινοι στον κινηματογρά-
φο: ή μία είναι το περίφημο άλ-
λοτε πυγμάχου Ζώρζ Καρπαντιέ
και ή άλλη του άσσου του βουβού
κινηματογράφου, Λεόν Ματό. Ο
πρώτος θα εμφανισθή σε άστυνο-
μικό φιλμ, στο όποιο, βέβαια, θα
επιδείξει τις γροθιές του. Ο άλλος
θα παίξη στην «Γη της "Αγωνίας»
φιλμ του οποίου το σενάριο έχει
γραφή ειδικώς γι' αυτόν.

— — —

Την περασμένη εβδομάδα έγινε
στο Παρίσι το Γαλλικό χειρουργι-
κό στούντιο στο όποιο προσέφερε
γενναία την συμβολή του και ο
κινηματογράφος. Προεβλήθησαν
πλείστες έπιστημονικές ταινίες, με-
ταξύ των οποίων και μία χρωματι-
στή, με θέμα την μετάγγιση δια-
τηρησίμου αίματος.

— — —

Στο φιλμ «Παιδιά του Πελά-
γους» που είναι μια παθητική ιστο-
ρία έρωτος μεταξύ των ψαράδων
της "Αλάσκας, έμπεριέχεται και
μία σκηνή που είναι από τις έντυ-
πωτικότερες που έχει παρουσιάσει
ο κινηματογράφος έως τώρα. Πρό-
κειται για τους έρωτες του σολω-
μού, ψαριού που άφθονεί στα μέρη
εκείνα. Ο όπερατέρ μπήκε με το
μηχάνημά του σε μια ειδική συ-
σκευή καταδύσεως και έκινηματο-
γράφησε ολόκληρη την σκηνή της
ανάδημιουργίας μεταξύ των ψα-
ριών αυτών. Το κατόρθωμα, από
τεχνικής άπόψεως, είναι καταπλη-
κτικά έκπληκτικό, αλλά και συγ-
κινητικώτατο ως εικόν. Ο θηλυκός
σολωμός σκάβει στην άμμο ένα
λάκκο όπου έναποθέτει τα αυγά
του. "Αμέσως κατόπι περνά ο άρ-
σενικός και τα γονιμοποιεί. Όταν
τα αυγά άκόλασθουν, ή μητέρα
πεθαίνει για να δώσει αυτή, με το
σώμα της, την πρώτη τροφή στα
μικρά της...

— — —

Η Λιλή Ναμιτά προέβη αυτές τις
μέρες σε μια βαρυσήμαντη δήλω-
ση: "Εγκαταλείπει τον κινηματο-
γράφο. Δεν πρόκειται πια να ξανα-
παίξη και άποφάσισε να... έφησ-
χάσει.

Το παρισινό κουτσομπολιό όργιά-
ζει τώρα γύρω σ' αυτή τη δήλωση,
και ισχυρίζεται ότι ή χαριτωμένη
«Βεντέτα» πρόκειται να παντρευθή
έναν βιομήχανο καλλονικών.

Οι φίλες και συνάδελφοί της, την
ζηλεύουνε, φυσικά, τώρα διπλά...

— — —

Στο Παρίσι πρόκειται κατ' αυτές
να αρχίσει το γύρισμα ενός περιε-
γοτάτου φιλμ. "Όλο όλο θα παίξει
σ' αυτό μόνον... ένας ήθοποιός, με
άκουστούς κομπάρσους ή φιγκυράν
το πλήθος, του δρόμου. Σημειωτέον
ότι πρόκειται περί ενός μικρού δρά-
ματος που παίζεται ολόκληρο σ' έ-
να συνοικιακό δρόμο του Παρισιού
και έξω από ένα παχτοπωλείο.

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ

Ο Άλλοτε πλουσιώτατος πυργοδεσπότης των «Λευκών Βράχων» ντε Κλίφφενς, είναι τώρα τελείως κατεστραμμένος. Κινδυνεύει να χάσει κι' αυτόν τον πατρογονικό του πύργο. Απελπισμένος φωνάζει την κόρη του Γενεβιέθ, ένα όμορφο κορίτσι και της έμυστηρεύεται την κατάσταση τους. Αυτή προσπαθεί να τον παρηγορήσει. Έκείνη την ώρα τους επισκέπτεται ένας φίλος του ντε Κλίφφενς, ο κόμης Ρυσνταέλ, ο οποίος εν γνώσει της καταστροφής του γέρω-πυργοδεσπότη, ζητεί το χέρι της κόρης του την οποία αγαπούσε από καιρό. Η Γενεβιέθ δεν απαντά άμεσα, αλλά ζητεί από τον πατέρα της να την αφήσει να το σκεφθεί.

Η δτε ντε Κλίφφενς είχε μια φίλη, την Λόλα, πολύ όμορφη. Αυτή τίποτε άλλο δεν σκέπτεται παρά πως να κάμει έναν πλούσιο γάμο για να βοηθήσει την μητέρα της. Δύο είναι οι υποψήφιοι στους οποίους αποδίδει η Λόλα: ο κόμης ντε Ρυσνταέλ και ο νεαρός βαρώνος ντε Άμορ. Και οι δύο των όμως δεν έχουν μάτια παρά μόνο για την Γενεβιέθ. Η Λόλα το αντιλαμβάνεται αυτό και ζηλεύει την φίλη της. Ένα βράδυ διοργανώνει μια δεξίωση στην οποία καλεί και την Γενεβιέθ. Στην έσπεριδα θα παρευρίσκοντο και οι δύο υποψήφιοι.

Κατά την διάρκεια του χορού η Λόλα πληροφορεί τον Άμορν τον οποίον με υπονοούμενα διάφορα πληροφορεί ότι η Γενεβιέθ αρραβωνιάστηκε τον Ρυσνταέλ και προσπαθεί να του την παραστήσει ως παραδόξιστη και συμφεροντολόγα.

Η Λόλα προτείνει σε λίγο ενώπιον της Γενεβιέθς προς τον Άμορν δυο τριαντάφυλλα ένα κόκκινο και ένα άσπρο και ο Άμορν χωρίς να προσέξει τί κάνει παίρνει το κόκκινο τριαντάφυλλο. Η πράξη όμως αυτή του Άμορν εκπληκώνεται από την Γενεβιέθ ως προτίμησης προς την Λόλα και την επόμενη πηγαίνει στον πατέρα της και του λέγει ότι δέχεται να παντρευθεί τον Ρυσνταέλ.

Οι προσεχείς γάμοι μαθεύονται. Ο Ρυσνταέλ προσφέρει στην Γενεβιέθ ένα πορτοφόλι με τίτλους και χρεώγραφα ως προγαμιαίον δώρον, με την αξία των οποίων ο πατέρας της μπορεί να είναι ήσυχος για το μέλλον του.

ΕΝΑ
ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ
ΤΙΚΟ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ
ΤΗΣ
ΦΛΩΡΑΝΣ ΜΠΑΡΚΛΕΥ

ΟΙ ΔΥΟ

Έν τώ μεταξύ ο Άμορν βαθεία πληγωμένος εξακολουθεί να συχνάζει στην Λόλας ή οποία δεν διστάζει να του κάνει σχεδόν σαφή έρωτική εξομολόγηση στην οποία ο Άμορν δείχνει ψυχρός: «Έλπίζω όταν θα γυρίσω απ' το Λονδίνο να σας βρω αρραβωνιασμένη και θα ευχαριστηθώ αν με δεχθήτε για... κομπάρσο!» της λέγει.

3ον

Ο ΑΜΟΡΝ λυπήθηκε άμεσα για τα λόγια που είχε πη. Γιατί στα μάτια της Λόλας διέκρινε τώρα μια φλόγα πραγματος έρωτος.

«Έσπευσε να την χαιρετήσει και να φύγει.

—Τί ψυχρός και τί σκληρός πού είναι... συλλογιζόταν η νέα ενώ τον έβλεπε να φεύγει. Άλλά θέαται... Έχει το νοῦ του στην Γενεβιέθ, φαίνεται, ακόμη... Και όμως τους έχωρσα, για να λείψει αυτή η μικρή από το δρόμο μου... Έν ανάγκη θα την συντρίψω τελειωτικά... Ί, θα έκδικηθώ... θα έκδικηθώ...

Επέρασαν δυο τρεις μέρες. Η Γενεβιέθ, και ο πατέρας της είχαν όλη περίπατο στην έξοχή. Εκεί που έβιάζοντο σκεπτικοί και οι δυο τους, είδαν ξαφνικά να έρχεται προς το μέρος τους ο Σάρλ Άμορν μέσα στο υπέροχο αυτοκίνητό του.

Ο ντε Κλίφφενς κοντοστάθηκε. —Τί έχεις πατέρα; τον ρώτησε με ανησυχία η Γενεβιέθ.

—Δέν ξέρω... είπε αυτός φέρνοντας το χέρι του στο μέτωπο. Δέν αισθάνομαι καλά τον έαυτό μου... Ο Άμορν άντελήφθη ότι κάτι τους συνέβαινε. Έσταμάτησε το αυτοκίνητό του, και κατέβηκε.

—Είσατε αδιάθετος, δλέπω... είπε στον ντε Κλίφφενς, αφού έχαιρέτησε αυτόν και την κόρη του. —Ναί... Η κόρη σας υποθέτω... απήντησε ο κόμης.

—Θέλετε να περάσετε στο αυτοκίνητό μου; ρώτησε μ' ευγένεια ο νέος.

«Άλλο πού δέν ήθελε ο ντε Κλίφφενς.

Ευχαρίστησε και μπήκε στο αυτοκίνητο. Μαζί του, φυσικά, μπήκε και η Γενεβιέθ.

Η Γενεβιέθ κάθισε κοντά στον πατέρα της, στα καθίσματα του δάθους. Ο Άμορν κάθισε σ' ένα σκαμνάκι, απέναντί της.

Στην αρχή ο νέος ήταν σιωπηλός. «Ένοιωθε τόση χαρά που την είχε κοντά του, που μπορούσε να την κυτάξει έλεύθερα...

Αυτό που του έκανε έντύπωση ήταν ότι η Γενεβιέθ δέν είχε χαρούμενο κι' ευτυχισμένο ύφος, όπως θα ταί-

ριαζε σε μια αρραβωνιασμένη. Άπεναντίας, φαινόταν μελαγχολική. «Όταν έφθασαν στο μέγαρο του Άμορν, ο νέος πρότεινε στον κόμη να μπει μέσα λίγο, για να ξεκουρασθή και να πάρη κανένα λικέρ.

Ο κόμης δέχθηκε. Και η Γενεβιέθ άναγκάστηκε να τον ακολουθήσει.

Τί χτυποκάρδι ένοιωσε μπαίνοντας στον πύργο αυτόν, που είχε όνειρευθή κάποτε να έμπαινε ως πυργοδεσποινά

—Ίδου η αγαπημένη μου γωνιά... είπε ο νεαρός πυργοδεσπότης σταματώντας στην αρχή του πάρκου και δείχνοντας προς το δάθος.

—Είστε η Μαύρη Λίμνη; ρώτησε η Γενεβιέθ που ήξερε τους θρύλους του τόπου.

—Όχι. Η Μαύρη Λίμνη είναι τριγυρισμένη από έλη, και συχνάζουν σ' αυτήν φαντάσματα, απήντησε ο Άμορν χαμογελώντας. Η «αγαπημένη μου γωνιά» είναι πιο πίσω... στο δάθος... Οι υπηρέτες μου δέν θα τολμούσαν να πάνε προς τα εκεί μετά τη δύση του ήλιου... Θα φοβόντουσαν μην πεταχθή ξαφνικά μπροστά τους κανένα φάντασμα!

«Η αλήθεια είναι ότι το μέρος αυτό είναι φοβερά επικίνδυνο. Κάποιος πού θα ήταν άφηρημένος θα μπορούσε να πέσει στον γκρεμό και να έρθη τον φρικτό θάνατο...

—Μ' αυτό είναι φοβερό! φώναξε η Γενεβιέθ.

—Έάν οι θρύλοι δέν σας φοβίζουν, θέλετε να ρηθίτε να δήτε από κοντά αυτή την περίφημη Μαύρη Λίμνη; Τουλάχιστον ως εκεί πού μπορεί κανείς να πλησιάσει;

—Ευχαρίστως.

Προχώρησαν μαζί. «Όταν έφθασαν κοντά στον γκρεμό, η Γενεβιέθ ένοιωσε μια ανατριχίλα.

Το άντελήφθη αυτό ο Άμορν.

—Άς γυρίσουμε στον πύργο... είπε.

Πήραν τον δρόμο του γυρισμού.

—Δέν μπορώ να καταλάβω ένα πράγμα όμως... ψιθύρισε η νέα. Γιατί σας άρέσει τόσο πολύ το θλιβερό αυτό μέρος...

—Ταυριάζει με την ψυχική μου κατάσταση, είπε ο νέος. «Όταν είμαι θλιμμένος πηγαίνω εκεί. «Όταν όμως είστε τόσο άσπρη στην ευτυχία...

Έσώπασε ξαφνικά. Φοβήθηκε μή προδοθή.

Κι' έπρόσθεσε με φωνή που έτρεμε λίγο:

—Τώρα πιά, όλα τα μέρη απ' όπου περάσατε μου έγιναν αγαπητά... Η Γενεβιέθ κοκκίνισε.

Κατάλαβε ότι η φράση αυτή δέν είχε λεχθή από ευγένεια μόνο. Στη φυσιογνωμία του Άμορν είχε

ΑΝΤΙΖΗΛΕΣ

άπεικονισθή όλη η απόγνωσίς του.

—Άργησα... είπε. Ο πατέρας μου θ' άνησυχή... Είναι ώρα να έπιστρέψουμε στους Λευκούς Βράχους...

—Γιατί διαέσθε τόσο; ψιθύρισε ο νέος με ύφος ικετευτικό. Γιατί θέλετε να με στερήσετε από τις ελάχιστες αυτές ευτυχισμένες στιγμές της ζωής μου; Είναι ίσως η τελευταία φορά πού συναντιόμαστε εδώ...

Η Γενεβιέθ φοβήθηκε μή τυχόν υπέκυπτε κι' αυτή στον πειρασμό και παρυσύρετο από το κρυφό νόημα των λόγων αυτών.

—Δέν υπάρχει κανένας λόγος να μην ξανάρθω στη Μαύρη Λίμνη, είπε. Είμαστε γείτονες... είναι φυσικό, λοιπόν, να τύχη να συναντηθούμε.

—Κατά πάσαν πιθανότητα, θα φύγω από δω είπε απλά ο Άμορν, κι' ένας Θεός το ξέρει μόνο πότε θα ξαναγυρίσω.

Το όμορφο πρόσωπο της Γενεβιέθς χλώμιασε ακόμη περισσότερο. Δέν πρόφερε, έν τούτοις, ούτε λέξη.

—Είχα την μεγάλη άτυχία να σας αγαπήσω, είπε πολύ σιγά ο Άμορν, και την μεγαλύτερη ακόμη να μη το άντιληφθώ αυτό παρά την ημέρα πού πληροφορήθηκα τους αρραβώνες σας με τον λόρδο Ρυσνταέλ.

—Τί άλλο μου μένει, λοιπόν, να κάνω παρά ν' απομακρυνθώ;

Τα χείλη της Γενεβιέθς άνοιξαν σά να ήθελε κάτι να πη, και ξανάκλεισαν άμεσα.

—Τί θέλετε να πητε; την ρώτησε τρυφερά ο Άμορν.

Αυτή, έμεινε διστακτική λίγες στιγμές. Κατόπιν, τον κύτταξε τίμια στα μάτια:

—Εάν... εάν μου λέτε την αλήθεια... γιατί διαλέξατε το κόκκινο τριαντάφυλλο, τις προάλλες, στην έσπεριδα της κυρίας ντε Φιερένς;

—Γιατί πρό όλίγου μου είχαν άναγγείλλει τους αρραβώνες σας.

—Μά δέν είχα αρραβωνιασθή ακόμη! Είχα, μάλιστα, αναβάλει την όπάντησή μου, έπειδή...

Δέν άποτελείωσε τη φράση της. Είχε μετανοιώσει μάλιστα κιόλας γιατί είχε πη περισσότερα απ' όσο έπρεπε.

Αυτός, είχε χλωμίσει τρομερά. Καταλάβαινε ότι τον είχε περιπαίξει η Λόλα ντε Φερράς, ότι προς χάριν της είχε χάσει την ευτυχία πού του είχε φέρι εκείνο το βράδυ η Γενεβιέθ.

—Δέν είμαι το πρώτο θύμα γυναικείων δολοπλοκιών, σκέφθηκε, ύπομονη...

—Όπωςδήποτε, είπε δυνατά, πρέπει να υποστώ τα επίχειρα της κουταμάρας μου! Πάλι καλά, τουλάχιστον, πού ύποφέρω έγώ μονάχα, άφου είς το πρόσωπο του Ρυσνταέλ,

δρῆκατε έναν άνδρα άξιον κάθε έκτιμήσεως και συμπαθείας...

—Ναί, είπε αυτή με χαμηλή φωνή.

—Είμαι ευτυχής, πάντως, πού μόρεσα να σας πω το μυστικό μου, πριν φύγω. Γιατί θα συμφωνήτε κι' εσείς μαζί μου ότι πρέπει να εξαφανισθώ, δέν είν' έτσι;

—Ναί, είπε η Γενεβιέθ με σταθερότητα.

Ο Άμορν υπεκλήθη μπροστά της.

—Δέν μου μένει τώρα, είπε, παρά να σας ευχαριστήσω πού μ' αφήσατε να σας φανερώσω το πονεμένο μυστικό μου. Έλπίζω να είσατε πάντα ευτυχισμένη, και σας παρακαλώ να πιστέψετε ότι κανείς δέν θα εύχαρι-

στηθή περισσότερο από μένα όταν μάθη ότι κερδίσατε την ευτυχία.

—Τό πιστεύω, απήντησε αυτή.

Και έτάχυνε το βήμα, προς τον πύργο.

Πριν μπούν μέσα, ο Άμορν στα-

Είμαι ευτυχής, της είπε, που μπορέσα να σας πω το μυστικό μου.

ΟΙ ΔΥΟ ΑΝΤΙΖΗΛΕΣ

μάτησε την Γενεθιέδη.

—Για πέστε μου... είπε άργά. Εί-
νε αλήθεια ότι ίσως να μην αδιαφο-
ρούσατε, τότε για τόν έρωτά μου;...

—'Ας μη θυμόμαστε πια τὸ παρελ-
θόν, είπε αυτή. Είμαι άρραβωνια-
σμένη μ' έναν τίμιο άνθρωπο... 'Α-
πό την ημέρα που θα γίνω γυναίκα
του, κανένα άλλο πρόσωπο δεν θ'
άσχολη την σκέψη μου!

Ο 'Αμορὺ ὑπεκλίθη πάλι μπρο-
στά της, καὶ χωρὶς νὰ προσθέσῃ
λέξη, την ὡδήγησε στὸ σαλόνι που
είχαν ἀφήσει προηγουμένως τὸν κό-
μητα ντὲ Κλιφφενς.

Ο κόμης, ξαπλωμένος μακαρί-
ως σὲ μιά σαΐζ λόγκ, κοιμόταν.

— — —

Ο Σάρλ 'Αμορὺ, ἀπὸ τὴ στιγμή
που εἶχε πεισθῇ γιὰ τὸν ἀπαίσιο ρό-
λο που εἶχε παίξει ἡ Λόλα ντὲ Φερ-
ράς σ' ὅλη αὐτὴ τὴν ὑπόθεση, εἶχε
ἀποφασίσει νὰ μὴν πατήσῃ στὸ σπί-
τι της.

Τὴν ἡμέρα ὅμως που ἑτοίμαζε τὶς
βαλίτσες του, γιὰ νὰ φύγῃ, τοῦ ἀ-
νῆγγειλαν ὅτι ἡ δεσποινὶς ντὲ Φερ-
ράς ζητοῦσε νὰ τὸν δῇ καὶ ὅτι τὴν
εἶχαν ἔβαλε νὰ τὸν περιμένῃ στὸ
γραφεῖο του.

Ο 'Αμορὺ, βέβαια, δὲν μπορούσε
ν' ἀρνηθῇ νὰ τὴν δεχθῇ. Καὶ κατέ-
θηκε στὸ γραφεῖο.

—Ξεχάσατε αὐτὰ ἐδῶ στὸ σπίτι,
τοῦ εἶπε αὐτὴ δίνοντάς του δυὸ βι-
βλία. Καὶ καθὼς ἦταν ὁ δρόμος μου
ἀπὸ δῶ γιὰ νὰ πάω στὴν ἐκκλησία,
σκέφθηκα νὰ σὰς τὰ φέρω.

Ο 'Αμορὺ πῆρε τὰ βιβλία χωρὶς
νὰ καθίσῃ. Μὲ τὸν τρόπο αὐτὸν ἤθε-
λε νὰ τῆς δείξῃ ὅτι ἡ ἐπισκεψὶς της
γινόταν σὲ στιγμή ἀκατάλληλη.

Γιὰ νὰ μὴ νομίσῃ, ἐν τούτοις, αὐ-
τῇ, ὅτι τὸν εἶχε καὶ πάλιν ἐξαπατή-
σει, τῆς εἶπε:

—Γιὰ νὰ μοῦ φέρετε μονάχη σας
αὐτὰ τὰ βιβλία, πιστεύω ὅτι θέλετε
κάτι νὰ μοῦ πῆτε.

—Πράγματι! ἀπάντησε αὐτῇ. Τὰ
βιβλία ἦταν ἓνα πρόσχημα. 'Αλλά
καὶ ἂν δὲν μοῦ παρουσιάζετε αὐτὴ ἡ
εὐκαιρία θάρχομαι πάντως...

Αὐτὸς θέλησε κάτι νὰ πῇ. Ἡ Λό-
λα ὅμως δὲν τὸν ἄφησε.

—Πρὸς τί νὰ ὑποκρινόμαστε; ἐ-
ξακολούθησε. Ξέρετε καλὰ ὅτι ἡ ἀ-
ναχώρησίς σας θὰ μὲ λυπήσῃ ὑπερ-
βολικά. Χάνω τὸν ἄνθρωπο που θεω-
ροῦσα ὡς πραγματικὸ φίλο μου καὶ
ὁποῖος ἐλπίζω νὰ γινόταν κάτι
παραπάνω, ἀργότερα.

—Ὡ, δὲν τὸ εἶχα σκεφθῇ αὐτό. Πι-
στέψτε με ὅτι δὲν μοῦ πέρασε ποτὲ
ἀπ' τὸ μυαλὸ ἡ σκέψις νὰ κατακτῇ-
σώ τὴν καρδιά σας, ἀφοῦ ἡ δική
μου καρδιά δὲν εἶνε ἐλεύθερη.

«Δὲν πιστεύω νὰ μπορῇ κανεὶς ν'
ἀγαπήσῃ δυὸ φορές, καὶ ὁ πρῶτος
μου ἔρωτ, ὅσο κι' ἂν ὑπῆρξε ἄτυχος,
εἶνε ἀρκετὸς γιὰ νὰ γεμίσῃ ὁλό-
κληρὴ τὴ ζωὴ μου.

—Ναί, εἶπε αὐτὴ μὲ νάζι. Δὲν τὸ
φανταζόμουν ὅτι εἰσθε ἀπὸ τοὺς ἀν-

θρώπους ἐκείνους που μποροῦν ν' ἀ-
γαποῦν χωρὶς ν' ἀνταγῶνται.

—'Ισως, ἐν τούτοις, νὰ ὑπῆρξα τέ-
τοιος ἄνθρωπος... ψιθύρισε ὁ 'Αμορὺ
λησιμονώντας σὲ ποῖον μιλοῦσε.

—Νὰ ἐλπίζω, λοιπόν, ὅτι θὰ μοῦ
διηγηθῇτε καμμιὰ ἀπ' αὐτὲς τὶς μέ-
ρες τὴν περιπέτειά σας.

—Δὲν τὸ πιστεύω, ἀπάντησε ψυ-
χρὰ ὁ 'Αμορὺ.

—Νὰ ἐλπίζω τότε, τουλάχιστον, ὅ-
τι θὰ μοῦ διηγηθῇτε καμμιὰ μέρα
τὴν ἱστορία σας;

—'Ισως...

—'Ας τὴν ξεχάσουμε, λοιπόν, πρὸς
τὸ παρὸν καὶ ἂς παραμεινοῦμε φί-
λοι.

—Γιατί ὄχι;

—Δὲν ζητῶ τίποτε περισσότερο ἀ-
πὸ σὰς, εἶπε αὐτὴ σφιγγόντάς του τὸ
χέρι.

«Θὰ μοῦ γράψετε ἀπὸ τὸ Λονδίνο,
κι' ἐγὼ θὰ σὰς στείλω νέα ἀπὸ ἐδῶ.
Εἰς ἀνταπόδοσιν, ὅμως, θὰ περιμέ-
νω νὰ ἔλθετε νὰ με ἐπισκεφθῇτε, ἀ-
μέσως μόλις γυρίσετε.

— — —

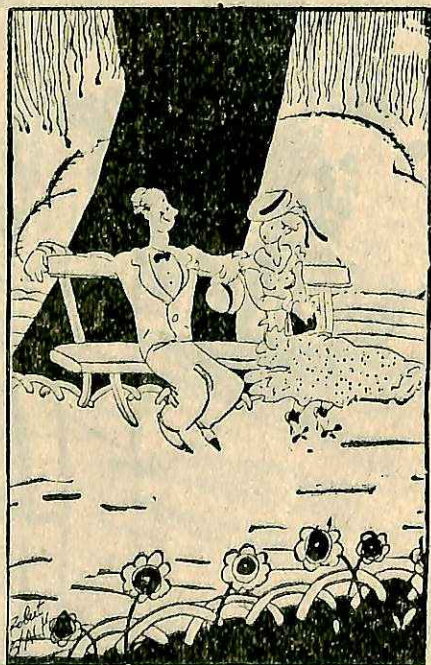
«Επαῖξα ρόλον ἡλιθίου, συλλογι-
ζόταν ὁ 'Αμορὺ ὕστερ' ἀπὸ λίγο. Δὲν
μ' ἀγαπᾷ, ἀλλὰ θέλει νὰ με θλέπῃ
νὰ λυθῶν ἀπὸ τὸν ἔρωτα μπροστὰ
της. Εἶνε ἐπικίνδυνη...

Ο 'Αμορὺ ἔκανε λάθος.

Ἡ Λόλα, που ἔθεωρεῖτο τόσο ψυ-
χρὴ καὶ τόσο ἐγωίστρια ἀπ' ὅλους,
ἐνοιώθη ἓνα φλογερὸ καὶ θαθὺ αἰ-
σθημα γι' αὐτόν.

Οἱ σχέσεις μας δὲν διεκόπησαν,
συλλογιζόταν θριαμβευτικὰ ἐνῶ ἐ-
γύριζε στὸ σπίτι της. Κι' αὐτὸ εἶνε
τὸ κυριώτερό! Τὰ ἄλλα εἶνε δική
μου δουλειά...

ΤΗΝ ΥΠΟΧΡΕΩΣΕ

Ἐκείνος: 'Εχω ἄπειρα προτερόμα-
τα: δὲν καπνίζω, δὲν πίνω, εἶμαι ἐργατι-
κός, σοβαρός...

Ἐκείνη: Φοβοῦμαι νὰ πάρω ἕναν
ἄντρα, χωρὶς κανένα ἐλάττωμα.

Ἐκείνος: Οὐ! ὅσο γι' αὐτό, μὴν ἀ-
νησυχῇτε. 'Εχω κι' ἐγὼ ἓνα μικροῦλά-
τωμα: Εἶμαι ψεύτης.

Ο Σάρλ 'Αμορὺ ἔφυγε, ἀφήνον-
τας τὴν φροντίδα της «Μαύρης Λι-
μνης» στοὺς ὑπηρετές του.

Υστερὰ ἀπὸ λίγο παντρεύθηκε καὶ
ἡ Γενεθιέδη μὲ τὸν λόρδο Ρυσνταέλ.

Οἱ γάμοι τοὺς ὑπῆρξαν γεγονὸς
γιὰ τὴν μικρὴ πόλη!

Τὸ ἄνθος τῆς ἀριστοκρατίας τοῦ
τόπου παρευρέθη σ' αὐτούς. Μεταξὺ
τῶν καλεσμένων, πρώτη καὶ καλύτε-
ρη, φυσικά, ἦταν ἡ Λόλα.

Μετὰ τὴν τελετὴ τῆς στέψεως, ἡ
Λόλα πλησίασε τὴν φίλη της γιὰ νὰ
τὴν συγχαρῇ.

—Ὅλα ἦσαν ὑπέροχα! τῆς εἶπε.
Ποτὲ μοῦ δὲν εἶδα γάμο τόσο λαμ-
πρό!...

—Ὅτε καὶ νύφη τόσο ὁμορφῇ, ἐ-
πρόσθεσε ὁ Ρυσνταέλ, φιλώντας τὸ
χέρι τῆς γυναίκας του.

Ἡ Λόλα δὲν μπορούσε ὅμως νὰ μὴ
ρίξῃ τὸ δηλητήριό της:

—Θὰ γράψω στὸν Σάρλ 'Αμορὺ,
εἶπε κυττάζοντας στὰ μάτια τὴν Γε-
νεθιέδη, γιὰ νὰ τοῦ περιγράψω ὅλη
τὴν τελετὴ.

—'Αφοῦ τὸ γράμμα θὰ προέρχεται
ἀπὸ σένα, φαντάζομαι πὼς εἶ τὸν
ἐνδιαφέρει... ἀπάντησε ἡ Γενεθιέδη
μὲ ὅλη της τὴν ψυχραιμία.

Ἡ Λόλα ἀπογοητεύθηκε κάπως ἀ-
πὸ τὴν ἀπάντησιν αὐτῇ.

Θέλησε ὅμως νὰ καταφέρῃ ἓνα πε-
λευταῖο κτύπημα.

Ἀγκάλιασε τὴ φίλη της, κι' ἀφοῦ
τὴν φίλησε τῆς εἶπε σιγὰ:

—Δὲν τὸ φανταζόμουν ποτὲ ὅτι θὰ
παντρευόσουν πρὶν ἀπὸ μένα, Γε-
νεθιέδη μου. Σὲ συγχαρῶ ὅμως, γιὰ-
τί προαισθάνομαι πὼς σὲ λίγο θ'ἀρ-
θῇ καὶ ἡ δική μου σειρά.

«Μὴν ἐκπλαγῇς πολὺ ἐσὺ, ὅταν ἐ-
πιστρέψῃ ὁ Σάρλ 'Αμορὺ, κι' ἀκού-
σῃς νὰ γίνεταί λόγος γιὰ τὸν δικό
μου γάμο.

Αὐτὴ τὴ φορὰ, πρὸς μεγάλην ἰκα-
νοποίησιν τῆς Λόλας, ἡ Γενεθιέδη τα-
ράχθηκε.

.....

Πέρασαν δυὸ χρόνια.
Ἡ Γενεθιέδη ζοῦσε εὐτυχισμένη
μὲ τὸν ἄνδρα της στὸν πύργο τοῦ
Ρυσνταέλ.

Ο λόρδος ἦταν τόσο εὐγενικός,
τόσο λεπτὸς μαζί της...

Ἀλλοίμονο, ὅμως.

Ἡ εὐτυχία δὲν διαρκεῖ συνήθως
Καὶ στὴν ἀρχὴ τοῦ τρίτου χρόνου
ἀπὸ τὸν γάμο τοὺς ὁ λόρδος Ρυ-
σνταέλ ἔαφνικά, μιά μέρα, πέθανε.

Ο ἀπότομος αὐτὸς θάνατος, προ-
κάλεσε μεγάλη συγκίνησιν σ' ὅλον
τὸν τόπο.

Ἡ Γενεθιέδη ἦταν συντριμμένη.

Ο σφοδρὸς ἔρωτ, καὶ ἡ μεγάλη
καρδιά αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου τὴν εἶ-
χαν συγκινήσει βαθειά. Καὶ ἡ μόνη
της παρηγοριά ἦταν τὸ κοριτσάκι
της, ἡ μικρὴ Καίτη, που εἶχε ἀπο-
κτήσει ἀπὸ τὸν γάμο της.

«Ὅταν ὁ Ρυσνταέλ ἐτάφη καὶ ἀ-
νοίχθηκε ἡ διαθήκη του, ἡ Γενεθιέ-
δη πληροφορήθηκε ὅτι κληρονομή-
σε μιά τεραστίαν περιουσία.

— — —

Ο θάνατος τοῦ Ρυσνταέλ ὑπῆρξε
δεινὸ πλῆγμα γιὰ τὴν Λόλα.

Ἦξερε, ὅτι ἐάν ὁ Σάρλ 'Αμορὺ,
ἐξανάθλεπε τὴν Γενεθιέδη, χήρα
πλέον καὶ ἐλεύθερη, δὲν θὰ γύριζε
νὰ κυττάξῃ ἄλλη γυναίκα.

(Ἡ συνέχεια στὸ προσεχές)

Ομιλοῦν οἱ ποιηταὶ μας

Ο κ. Γ. 'Αθάνας

ἐξηγεῖ τὸν ἑαυτό του

Τοῦ συνεργάτου μας κ Γ. ΡΟΥΣΣΟΥ

ΚΑΝΕΙΣ ἄλλος σχεδὸν δὲν ἔχει
τραγουδήσῃ στὴν Ἑλλάδα μὲ τέ-
τοια τρυφερότητα καὶ τέτοια ἀ-
πλόγητα τὴν ἐπαρχία ὅσο ὁ κ. Γ.
'Αθάνας. Οἱ στίχοι του εἶναι ζυγω-
μένοι μὲ τοὺς καημοὺς καὶ τὶς λαγνά-
ρες, τὶς χαρὰς καὶ τὶς θλίψεις τῆς ὑπαί-
θρου. Ἡ λυρὰ του μπορεῖ νὰ μὴν ἔχῃ
πολλὰς χορδὰς. Αὐτὴ ἡ μιά ὅμως, ἡ μο-
ναδικὴ ἔστω, που χρόνια τώρα ταιριά-
ζει τὰ τραγούδια της στοὺς ἀγνοῦς καὶ
ἡμεροὺς, γλυκοὺς καὶ γαληνεμένους σκο-

ποὺς τοῦ χωριοῦ, ἔχει πλουτίσει τὴν
ποίησιν της γλώσσας μὲ στίχους μονα-
δικούς, στὸ εἶδος τοὺς, λαγαροὺς στὸ
λυρισμὸ τοὺς, ἄδολους στὸ ποιητικὸ
τοὺς περιεχόμενον.

Ο κ. 'Αθάνας δὲν ἀγαπᾷ τὰ ψη-
λοπετάγματα που καθὼς ξέρουμε τὶς
περισσότερες φορές κατανοοῦν νεφε-
λοβάσιες ριψοκίνδυνες. Δὲν χάνεται
πιά στὰ σύννεφα, δὲν ζητᾷ νὰ βρῇ,
νὰ ξεδιαλύνῃ τὰ μυστήρια τῆς ζωῆς

ἀνάμεσα σὲ ὁμι-
χλῶδεις κορυφές.
Δὲν εἶναι ἀκροβάτης
τοῦ ἐμμέτρου λόγου.
Μένει ἀπὸ πρόθεσιν,
ἀπὸ ἐπιταγὰς τῆς ἰδι-
οσυγκρασίας του κά-
τω, χαμηλά, στοὺς
κάμπους καὶ στὶς
πλαγιὰς τῶν βουνῶν,
ριζωμένος στὴ γῆ,
δεμένος μὲ τὸ χωριό,
τὸ σπίτι του, μὲ
ὅτι τὸν ἔθρεψε ἀ-
πὸ μικρὸ παιδί, μὲ
ὅτι τὸν γαλαθάνιζε
καὶ τώρα.

Οι ἀσάλευτες κυρίες τῶν ἐπαρχιῶν

Βρίσκω στὶς ἐπαρχίες που τριγυρίζω
κάποιες κυρίες θλιμμένες καὶ χλωμές
που ζοῦνε πάντα σ' ἓνα χάος γυρίζο
γεμάτο πλῆξι, ἀνία καὶ τιμὲς.

Στὰ σκοτεινὰ σαλόνια τοὺς κινοῦνται
σὰν τίς ψυχὲς στὸν 'Αδῆ—ἐτσι θαρρῶ.
'Ερχονται οἱ ἔξνοι, μάταια συγκινοῦνται
καὶ προσφέρουν τὸ χέρι τοὺς τὸ ἀδρό.

Πόσα χερῶν τέτοια ἔχω φιλήσει!

Ἦτανε κρύα, παγωμένα, νεκρικά
σάμπως νὰ τὰχε ὁ θάνατος ἀγγίσει
μάταια κι' αὐτὸς καὶ δοκιμαστικά.

Στὶς πληχτικὲς ἐκείνες ἀτμοσφαίρες
τοῦ κάκου οἱ ἐρωτικοὶ χτυποῦν παλμοί·
ζωντανεύουν σὰ φίδια οἱ χρυσὲς βερρε
καὶ πνίγουν τῆς καρδιάς τὴν ὅποια ὁρμή.

Οἱ σύζυγοι αὐστηρὴ ἐθιμοτυπία
κρατοῦν μαζί τοὺς—καὶ τίς ἀπατοῦν,
κάπου-κάπου ξεσπάει ἡ ἐπιλοχνησία
μὰ συγγνώμη αὐτὲς πρῶτες τοὺς ζητοῦν.

Παιδιά δὲν ἔχουν, στεῖρες ἢ εἶχαν ἓνα
καὶ πέθανε μικρὸ ἀπὸ ἱλαρά.
Φυλᾶν λίγα μαλλάρια του κρυμμένα,
τὰ βλέπουν—καὶ κλαῖν κάθε φορὰ.

Στὴ μουσικὴ ζητοῦν παραμυθία
καὶ σ' αὐτόσημα δάκρυα ποὺ καὶ ποῦ
ἔχουνται οἱ ἰδρυνοὶ καὶ σωματεῖα
θερησκευτικῶ ἢ κοινωνικοῦ σκοποῦ.

Παράξενα που μὲ κιντᾷ τὸν πλάνο
οἱ ἀσάλευτες κυρίες τῶν ἐπαρχιῶν!
Μόλις φύγω καθίζωσιν στὸ πιάνο
νὰ γεμίσουν τὸ χάος τῶν καρδιῶν.

Μὰ τίποτε ποτὲ δὲ θὰ γεμίσῃ
τῆς ζωῆς τοὺς τὸ ἀπέραντο κενό...
Πόσες τέτοιες κυρίες ἔχω γνωρίσει!
Μὲ θυμοῦνται; Καμμιὰ δὲ λησμονῶ.

Γιάννενα

Γ. ΑΘΑΝΑΣ

Ο κ. Γ. 'Αθάνας

ὁλόκληρη ἡ Ἑλλάδα, μονάχα ἡ Ἑλλάδα,
μ' ὅλες τὶς ὁμορφίες καὶ μ' ὅλες τὶς πο-
λυτραγουδιζόμενες τὶς ἀνεκτίμητες χαρὰς
της.

— — —

Ο κ. 'Αθάνας μᾶς δέχτηκε στὸ διαμέ-
ρισμά του, στὸ ξενοδοχεῖο «'Ακροπόλις», μί-
λις εἶχε γυρίσει ἀπ' τὴ Ρώμη, ὅπου μένει
πρὸ μηνῶν. Ἦταν ἀναγκαῖα ἡ ἐδῶ πα-
ρουσία του καὶ γιὰ ἄλλους λόγους, ἀλλὰ
καὶ γιὰ νὰ ἐπιμεληθῇ τὴν ἐκδοσὴ τῆς νέ-
ας ποιητικῆς συλλογῆς του «Δροσεροὶ
καημοὶ» που κυκλοφοροῦν αὐτὴ τὴν ἐδο-
μάδα. Θὰ γυρίσῃ πάλι ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς
μέρες στὴν Ἰταλία, ὅπου εἶναι ἐγκατεστη-
μένη ἡ οἰκογένεια τῆς κυρίας του, που
εἶναι Ἑλληνίς. Ἠπειρότισσα τὴν καταγω-
γῇ, ἀλλὰ μεγάλωσε στὴ Ρώμη.

Ἡ ἀποδημία του τὸν ἔχει γεμίσει ἀπὸ
εὐδιαθεσία καὶ ὁρεξία γιὰ δουλειά. Καὶ ὅ-
χι ἀδυναμία γιὰ βέβαια, ἀφοῦ ἓνα ταξίδι
σὲ ξένη γῶρα παίξει πάντα γιὰ ἓνα καλ-
λιτεργὴν τὸ ὅλο μὴς μικρὴς κολυμβήθρας
τοῦ Σιλβάνου.

Ο ποιητὴς τῶν «Δροσερῶν Καημῶν»
γεννήθηκε στὴ Ναύπακτο τὸ 1893. Ὅταν
τέλειωσε τὸ Γυμνάσιό ἦρθε στὴν Ἀθήνα
καὶ γράφτηκε στὴ Νομικὴ Σχολή, ταῦτο-
χρόνως ἔδωσε ἐξετάσεις μὲ ἐπιτυχία καὶ
στὸ μεγάλο Πανεπιστήμιον τοῦ Γαβριηλί-
δου. Τὸν τραβᾶσε ἡ δημοσιογραφία, ἀφοῦ
σὲ πολλὴ μικρὴ ἡλικία «ἐξέδοσε» φιλολο-
γικὴ ἐφημερίδα... δυσέλιδη καὶ χειρόγρα-
φη. Ὅταν πῆρε δίπλωμα ἀπὸ τὴν Νομικὴ
Σχολή, θέλησε νὰ δικηγορήσῃ, ἀλλὰ γρή-
γορα κατάλαβε ὅτι ποίησις καὶ θέμις ἦ-
ταν δυὸ ἀπαιτητικὲς κυρίες, μεταξὺ τῶν
ὁποίων ἔπρεπε νὰ ἐκλέξῃ ἀμετακλήτως
καὶ ὁριστικῶς.

Φυσικὰ διάλεξε τὴν πρώτη, χωρὶς πολ-
λὲς συζητήσεις καὶ γιατί τὸν συνέδεε
μαζί της παλῆρος καὶ φλογερὸς ἔρωτας,
ἀλλὰ καὶ γιατί ἡ δεύτερη, εἶναι ὡς γνω-
στὸν τόσο λίγο ἐλκυστικὴ καὶ τόσο πολὺ
μίζερη. Ἐν τῷ μεταξύ βέβαια κράτησε
καὶ τὴν ἄλλη φιλενάδα του, τὴν δημοσιο-
γράφη, μὲ τὴν ὁποία διατήρησε ἀνεκἀθεν

τις πιο αγαθές σχέσεις. Τα τελευταία χρόνια έμπλεξε και με μία τέταρτη κυρία, περισσότερο απαιτητική απ' τις άλλες που τα κατάφερε να τον ξελογιάσει τόσο πολύ, ώστε να τον αποτραβήξει τελείως απ' τις τρεις άλλες αντίζηλες. Έννοούμε την πολιτική.

Για πρώτη φορά εξελέγη βουλευτής το 1928, στο νομό Αιτωλοακαρνανίας, για δεύτερη το 1932 και για τρίτη το 1936. Η πολιτική φυσικά τον απασχόλησε σ' όλο αυτό το διάστημα. Τώρα με την συλλογή που κυκλοφόρησε και τις άλλες που σκέπτεται να τυπώσει, επανέρχεται πλησίον στίχων παλιών και νέων.

Ο κ. 'Αθάνας εθνοποίησε πολύ νωρίς ποιήματά του. Η πρώτη του συλλογή που είχε τον τίτλο «Πρωϊνό ξεκίνημα», έκαμε ζωική εντύπωση. Τα τραγούδια του εκείνα εκτιμήθηκαν πολύ, συζητήθηκαν πολύ, σχολιάστηκαν από λογοτέχνες και μη και από πάντων άρεσαν. Την ίδια επιτυχία είχαν κι' οι άλλες τρεις συλλογές του «Αγάπη στον Έπαχτο», «Καιρός Πολέμου» και «Είρμός», καθώς επίσης και οι τρεις τόμοι των πεζών του που έχουν τους τίτλους «Πρόσινο Καπέλλο», «Δέκα έρωτες» και «Απλοϊκές Ψυχές». Το τελευταίο αυτό τιμήθηκε και με το βραβείο της 'Ακαδημίας.

—Τώρα, μάς λέει σε μία στιγμή, που οι άλλες μου ασχολίες λιγώστεψαν, προσπαθώ και πάλι ν' αναγοιγισθώ στον Παροπαδό απ' όπου είχα κατέβει τόσον καιρό. Γράφω με καινούργια όρεξη ποιήματα και πεζά και έτοιμάζω για τύπωμα πολλά άνεκδοτα ποιήματα που έχω από περασμένα χρόνια.

—Γράφετε εύκολα;

—Πάρα πολύ. Το ποίημα δουλεύεται πάντα κάμποσο στο μυαλό μου κι' έπειτα κάθομαι και μεταφέρω τις εμπνεύσεις μου στο χαρτί. Έχω μεγάλη ατυχώς μνήμη, ή οποία με βοηθά στο να συγκρατώ τους στίχους που αυτόσχεδιάζω, ενώ βαδίζω π. χ. στο δρόμο, ή ενώ ταξιδεύω. Σε φιλικούς κύκλους αυτόσχεδιάζω καμιά φορά σατυρικά στιχάκια που συχνά επιτυγχάνουν. Το πόν σε μένα είναι ή έμπνευση, ή πρώτη σκέψη, ή αφορμή, το κίνητρο. Όταν αυτό έλλθη, οι στίχοι αραιάζονται στο μυαλό μου γρήγορα, απόσκοπτα. Μου είναι αδύνατο να πιάσω την πέννα πριν συγκροτήσω μέσα στο μυαλό μου ολόκληρο το ποίημα. Οι διορθώσεις που θα κάμω εκ των υστέρων είναι λεπτομερειακές. Λάθη μετρικώς, κακοφωνίες, ακυριολεξίες, μπορεί να διορθώσω μονάχα. Όλο το άλλο ποίημα μένει όπως έχει.

—Με την ίδια ευκολία γράφατε και τις «Ασάλευτες κυρίες των επαρχιών»;

—Φυσικά. Το ποίημα αυτό το έμπνευθηκα στο Γιάννενα, το 1925. Είχα τότε στην 'Ηπειρο για κάποια δημοσιογραφική αποστολή. Η άνια της επαρχίας με περιέκλυσε απ' την πρώτη στιγμή. Ένα μεσημέρι έτρωγα στο σπίτι ενός φίλου μου, εγκατεστημένου από χρόνια εκεί. Η οικοδέσποινα, μία μορφωμένη κυρία, μου ένεπνευσε το ποίημά μου. Διαισθάνθηκα το δοξά της κυρίας αυτής που ήταν πολύ απλό και τραγικό. Η επαρχία την είχε εξουθενώσει. Της είχε αποροφήσει σιγά-σιγά κάθε ίκμάδα, κάθε δροσιά, κάθε ζωϊκό στοιχείο. Η πλήξη, ή άνια, το δοξά του καθημερινού τίποτα, ή έλλειψη της αλλαγής, του καινούργιου.

—Όταν έφυγα απ' το γεύμα, στο δρό-

μο καθώς προχωρούσα, αισθάνθηκα να ανεβαίνουν απ' την ψυχή μου, αιδώματα, οι στίχοι του ποιήματος. Το έγραψα την επομένη.

—Είχε κάμει νομίζω μεγάλη εντύπωση όταν πρωτοδημοσιεύθηκε.

—Ναι. Είχε μία πρώτης τάξεως κομική να ποίμα επιτυχία. Το πρωτοδημοσίευσα στην «Κυριακή του Έλευθερού Βήματος» και άρεσε πολύ. Όταν καμιά φορά, σε φιλικές συγκεντώσεις, μου ζητήσουν να απαγγείλω κάτι, τις «Ασάλευτες κυρίες» μου ζητούν συνήθως να πω.

Πραγματικά το ποίημα αυτό είναι πασίγνωστο. Ίσως επειδή έχει πολλή ειλικρίνεια μέσα του, ίσως επειδή ή πλήξη της επαρχιακής ζωής είναι μία από τις πιο γνήσιες Έλληνικές πραγματικότητες. Οι κυρίες που έχει ως θέμα του, έχουν πανελλήνιο μπορεί να πη κανείς χαρακτήρα. Θα τις συναντήσετε σε πολλές επαρχιακές πόλεις. Ακίνητες σαν στεκώμενα νερά, να ζουν μία ζωή αποστασιομένη, να τρέφονται με τις αναμνήσεις και ν' αναπνέουν μία ατμόσφαιρα γεμάτη παρελθόν, άπραγματοποίητα όνειρα, άνικανοποίητες επιθυμίες, άποκοιμισμένους πόθους...

Δοξά, βουδό, αλλά αιώνιο. Σιωπηλό, αλλά σπαρταχικό. Ένας μεγάλος συγγα-

15 έλληνικές παροιμίες

—'Αδύνατο 'ναι να γινή χόιρου (μαλλί μετζί) και του χοιριάτη το παιδί νάχη (άνθρωπιά και τάξη).

—'Αν έχης τα καλά παιδιά, τὰ (ρούχα τί τὰ θέλεις; κι' αν έχης τὰ κακά παιδιά, τὰ (ρούχα τί τὰ θέλεις;)

—'Αν χόθηκαν τὰ δαχτυλίδια, τὰ (δάχτυλα στον τόπο τους είναι.

—'Από πήττα που δεν τρώς, τί τὲ (μέλλει κι' αν καή;

—Δέκα μέτρα κι' ένα ράβε.

—'Αν δεν βρής τὰ χειρότερα, δεν (θυμάσαι τὰ καλλίτερα.

—'Αν δεν έχης χρέος, έμπα έγγυ- (ητής. κι' αν δεν έχης δουλειά, (έμπα μάρτυρας.

—'Αν δεν δώσης, δεν αγιάζει.

—Κάλλιο να σε ζηλεύουνε, πα- (ρά να σε λυπούνται.

—Κάμης, λάβης, μην πονέση ή (κοιλιά σου.

—'Ο καιρός χρεωσειλέτης μήτε (αρνιέται, μήτε δίνει.

—'Οποιος δεν έμειλε, δεν έμ- (τανόησε.

—'Οποιος περπατεί σιγά, πάει (μακριά!

—Πάρε με όταν με βρίσκης για (να μ' έχης όταν θέλεις.

—Κάλλιο χρυσό όνομα, παρὰ (χρυσό φόρεμα.

φάας θα μπορούσε απ' αυτό να βγάλει άριστούργημα, ένα έργο μεγάλης πνοής. 'Ο κ. 'Αθάνας έβγαλε ένα ποίημα θαυμάσιο που θα μείνη για πάντα στις νεοελληνικές άνθολογίες. Γιατί πάντα ή μικρή πόλις, θα συνενώνη τους όρίζοντας των πλασμάτων που θα κατοικούν σ' αυτήν και πάντοτε ή άφίνη άνικανοποίητους τους πόθους και τὰ όνειρα, τις λαχτάρες και τις επιθυμίες εκείνων που ζούν σ' αυτή την περιεργή φυλακή, που δεν έχει σίδερα, δεν έχει δεσμοφύλακες, δεν έχει φρουρούς και έν τούτοις είναι μία από τις πιο φοβερές φυλακές.

Δέν πρέπει να κλείσουμε το σημείωμα αυτό χωρίς να προσθέσουμε λίγα λόγια για τις ιδέες, τις αισθαντικές αντιλήψεις του κ. 'Αθάνας. 'Ο ποιητής των «Δροσερών Καυμών» πιστεύει ότι ή λυρική ποίηση πρέπει να είναι κατακάθαρη, όλάνοιστη και να συγκινή με άμεσο τρόπο τον άναγνώστη. Δέν συμφωνεί με κείνους που στή ποιητικά τους έργα ρίχνουν τόσο πολλή σκέψη, τόσο πολύ φιλοσοφία — κι' αυτήν πολύ συχνά κακής ώρας — ώστε να καταντά πολλά ποιήματα να γίνονται αινιγματικά άλυτα και μυστήρια άξεδιάλυτα για τον άναγνώστη. Δέν είναι όπαδός του δόγματος «ή τέχνη για την τέχνη», ούτε και του άλλου εκείνου που θέλει την τέχνη σε ένα πεδίο καθαρώς ωφελιμιστικό.

—'Η λυρική ποίηση, συμπεραίνει, αυτή ή έκφραστικώτατη τέχνη, πρέπει να σου δίνη κάτι, να σε συγκινή. Ποτέ μου δεν έκαμα φιλολογία. Έγραψα πάντα πάνω σε περιστατικά της ζωής μου, τὰ όποία αποτελούν για μένα την πρώτη και μόνη και την άληθινή πηγή έμπνεύσεως. Όμοιο λογώ πως δεν έχω μεγάλο ταλέντο. 'Αλλά με παρηγορεί ή σκέψη ότι το μικρό μου έργο είναι γνήσιο Έλληνικό, είναι έμπνευσμένο υ' άπόλυτη ειλικρίνεια απ' τον τόπο μας, αποτελεί μία συνέχεια της παράδοσης που την εκράτησαν τόσο άξια ή Παλαμάς, ή Μαλακάσης, ή Δροσίνης. Αυτή την στιγμή έχωμεν στην Έλλάδα ένα πληθος ταλέντα, αλλά με τους κομποπολιτισμούς, με τις ξένες επιδόσεις, με τις άπηγήςσεις και υμνήσεις Γαλλικών, Γερμανικών ή δεν ξέρω ποιων άλλων ξενικών ποιητικών τάσεων, έχει έπέλθει τέτοια εύχρησις, ώστε να μη μπορεί κανείς να ξεχωρίση εύκολα το γνήσιο ταλέντο από την δεξιοτεχνία, την βιρτουοζιτι. Κάθε δημιουργήμα άμα δεν έχει τις ρίζες του στο χώμα που το γέννησε και δεν υψώνεται κλαδιά του κάτω απ' τον ούρανό που το σκεπάζει, είναι, μου φαίνεται, καταδικασμένο να πεθάνη, να μαραθθ, Πολύ περισσότερο φυσικά ή ποίηση που είναι ένας αίσθερας, μία αίνιξη, ένα ροδόφυο, το όποιο δεν μπορεί νάχη καμιά σχέση με τις χημικές ουσίες, τις συνταγές, τὰ έργαστηριακά χαμώματα και τὰ εκ ποσίδεως και εξ άποφάσεως κατασκευάσματα του λογικού».

Αυτές είναι οι ποιητικές, οι αισθαντικές αντιλήψεις του κ. 'Αθάνας. Δέν σ' αρέσει να πώς έχουν με το μέρος τους το δίκιο; Κι' αν όχι, δεν νομίζετε ότι έχουν αυτό το προσόν που τόσο πολύ ζητούμε στους λογοτέχνες μας, αλλά και τόσο σπάνια συναντούμε: την ειλικρίνεια;

Γ. ΡΟΥΣΣΟΣ

Ο Χάρρυ Μπώρ στάς 'Αθήνας

ΑΝΑΣΤΑΤΟΣ ο καλλιτεχνικός και θεατρόφιλος κόσμος της πρωτεύουσας τις τελευταίες μέρες. 'Η 'Αθήνα φιλοξενεί το Χάρρυ Μπώρ! Αυτή ή φρασούλα έχει το γενικό πρόσταγμα και άληθινά το γεγονός δεν είναι διόλου εύκαταφρόντο. 'Ο μεγάλος άρτίστας άφου πρώτα κατέκτησε τὰ πλήθη όλου του κόσμου με τις άξέγαστες δημιουργίες του στο «Τάρας Μπουλ-πα», το «Όσοι Τσόρνια», το «Καρνέ ντε Μπάλλ», «Νοσταλγία» κ.λ.π. έρχεται για να γνωριστή προσωπικώς μαζί μας.

—Ως στάρ, τον ξέραμε, τον είχαμε θαυμάσει αρκετές φορές τὰ τελευταία χρόνια. Καιρός ήταν να τον δούμε και επί σκηνής, άφου, ως γνωστόν, ο Χάρρυ Μπώρ κατέκτησε το παρισινό κοινό ως ήθοποιος πριν παίξη κάτω από τὰ φώτα του ρεζι-σέρ.

—Απλός, όπως είναι όλοι οι μεγάλοι καλλιτέχνες, με άγνά παιδικά γαλάζια μάτια, νεώτερος κατά πολύ απ' ότι δείχνεται στο σινεμά, τέτοιος είναι από κοντά ο Χάρρυ Μπώρ. 'Η φωνή του είναι βαθειά, έπιβλητική, οι κινήσεις του μετρημένες, και στο φέρεσίμο του, είναι διάχυτη μία μεγάλη καλωσύνη για όλους και για όλα...

Δεκαπέντε μέρες πριν έρθη είχαν διατεθεί τὰ εισιτήρια των παραστάσεων που θα έδινε στην 'Αθήνα. Και πόσοι δεν έμειναν παραπονούμενοι. Μά πού να χωρέση το θέατρο της Μαρίκας όλο τον κόσμο που λαχταρούσε να χειροκροτήση τον έξοχο καλλιτέχνη.

Τις βραδιές των παραστάσεων ο κόσμος είχε ξεγυλίσει το μπρός απ' το θέατρο «Ρέξ» πεζοδρόμιο της Λεωφόρου Πανεπιστημίου. 'Ησαν οι παραπονούμενοι. Κείνοι που μη ρώντας να τον χειροκροτήσουν ως καλλιτέχνη, θέλαν να τον δούν έστως και για ένα δευτερόλεπτο μονάχα, ως άνθρωπο.

Οι έντυπώσεις του απαιτητικού 'Αθηναϊκού κοινού από τις παραστάσεις, άριστες. 'Ο Χάρρυ Μπώρ είναι άσύνκριτα μεγαλύτερος στη σκηνή από το έκράν. Στη σκηνή, δημιουργεί έρναζέται για την άτομική του ίκανοποίηση, ενώ στο σινεμά «είναι ύπογενομένος να ύποκύπτει στις ά-ιδέσεις του ρεζισέρ» όπως είπε ο ίδιος.

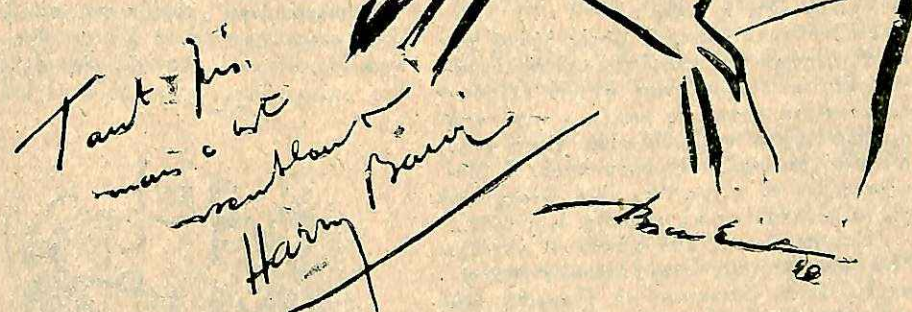
Στο Βασιλικό Θέατρο, στη Δραματική Σχολή, όπου έγινε δεξίως προς τιμήν του στην κοσμική ταβέρνα που τον δόνησαν κατ' άπαιτή-σιν του για να γνωρίση την βέρα 'Αθηναϊκή κουζίνα και ρετσίνα ο Χάρρυ Μπώρ κατέκτησε όλων των συμπάθειες με την άπλοτήτα του και στην δεξίωση των δημοσιογράφων που διωρνάνωσε το θέατρο Κοτοπούλης στο Ξενοδογείο «Κίγκ — Τζώριτζ» μάς κέρδισε όλους με την καλωσύνη του.

Μορφωμένος, με μιάν άπάντηση έτοιμη και στην πιο άναπάντεχη έ-

ρώτηση που του είπαν, ο Χάρρυ Μπώρ συνομίλησε επί μιάμιση δλόκληρη ώρα για διάφορα καλλιτεχνικά ζητήματα.

Στη σύγκρισή του άνάμεσα στο θέατρο και στον κινηματογράφο είναι άδιάλλακτος.

—Το θέατρο είναι τέχνη... Το σινεμά παρ' όλο που θεωρήθηκε ή έβδωμη,

Ο ΧΑΡΡΥ ΜΠΩΡ

(στίχο του καλλιτεχνικού συνεργάτου μας κ. Α. Βλασσπούλου, με αυτόγραφο του καλ λιτέχνου).

είναι μία τέχνη έν τω γίνεσθαι άκόμα. Δεν ξέρω τί εξέλιξη θα λάβη με τον καιρό, αλλά είναι βέβαιος πως το θέατρο ποτέ δεν θάχη να φοβηθ ή απ' αυτόν. Στο θέατρο δημιουργούμε για το παρόν, στο κινηματογράφο για το μέλλον. Στο θέατρο ζούμε, επικοινωνούμε με το θεατή, ενώ στο κινηματογράφο ξεαρτώμεθα απ' τον ρεζισέρ, ο όποιος μπορεί κάλλιστα να κόψη τη σκηνή στην όποια θάχουμε βάλει δλη μας τη ψυχή, γιατί θα πρέπη ή ταινία να μικρύνει κατά 1000-1500 μέτρα, ή γιατί... έτσι του άρέσει. Και έπειτα, πέντε μου... Δημιούργησε ο κινηματογράφος, ή έστως ζωντανέψε, έναν Σαίξπηρ, έναν Αισχύλο; 'Οχι έ; 'Ε, λοιπόν, άμα θα δημιουργήση, ή θα ζωντανέψη έστως, ή ξαναλέω, τότε θα άποκαλυφθ !...

Και αλήθεια, την ψυχική συγκίνη-ση, γαρά, όπως θέλατε, πέντε το, που δοκιμάσαμε βλέποντας το Χάρρυ Μπώρ στο ρόλο του Ξάν Μπρασάρ, στο «Σαμφών», δεν τη δοκιμάσαμε ποτέ τόσο έντονη στο κινηματογράφο ούτε στις τελειότερες δημιουργίες του.

Στον «Σαμφών» του Μπερνστάιν κάρτησε ένα ρόλο που δύσκολα θα μπορούσε να τον κρατήση κανείς. 'Ο θεατής χωρίς να θέλη πάσχει, και αυτός μαζί με τον καλλιτέχνη. Στιγμές—στιγμές στην τελευταία πράξη κυρίως, την ώρα που έ-

πέρχεται ή «κάθαρις» ήταν με λίγα λόγια, άφθαστος. 'Εκείνο το «Μου μιλάς στον ένικό;...» είπωμένο με τόσο πόνο και γαρά καθώς και το σήκωμα στην άγκαλιά του της γυναίκας του με τόση δύναμη σαν να έπρόκειτο για μπιμπλό, θα μάς μείνουν άξέγαστα.

Και στο «Τζάτζ» πάλι του Πανιόλ καθώς, και στο «'Ο σύζυγος που θέλησα» του Βερνέιν ο Χάρρυ Μπώρ, μάς χάρισε στιγμές ψυχικής πανδαισίας που δεν θάταν εύκολο να τις δοκιμάσουμε ξανά.

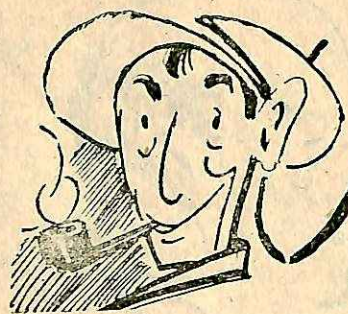
Το παίξιμο του Χάρρυ Μπώρ είναι έσωτερικό κυρίως, γεμάτο συναισθηματισμό γι' αυτό και κερδίζει τόσο στο θέατρο.

Η συζήτηση στρέφεται γύρω απ' τις έντυπώσεις του απ' την 'Αθήνα τώρα.

—Κρίμα, μάς λέει με παράπονο. Πολλά χρόνια τώρα ήθελα νάρθω στην 'Αθήνα. 'Ηρθα όπως πηγαίνει κάποιος να γνωρίση μία, την ωραϊότερη, γυναίκα του κόσμου... με την ίδια γαρά. Και με ύποδέχτηκε ένας ούρανος μολυβένιος, βάρους απ' τὰ σύννεφα. Λυπήθηκα πολύ. Γιατί να τύχη ή σύμπτωση αυτή; Φοβήθηκε λοιπόν, τόσο πολύ ή 'Αττική ούρα-γός μην τον έρωτευθώ, μία και τον λαχταρούσα τόσο και γι' αυτό φόρεσε να παληόρουχά του για να με ύποδεχθ ή;

Και ο Χάρρυ Μπώρ σουφρώνει τὰ γέλη του πασαπονιάδικα και μάς άδώνει.

Σ.

Μενέλαος

Ένα ευδυμογραφικό ανάγνωσμα

ΑΠΟ την πρώτη στιγμή που ο Μενέλαος Πανταχουπαρών, αντίκρισε τα εξωφρενικά γυναικεία καπέλλα της τελευταίας μόδας, δεν έμεινε καθόλου ευχαριστημένος.

— Γιατί, δηλαδή — σκέφθηκε — να τα φοράνε αυτά τα καπέλλα; Για να τα φοράνε σημαίνει ότι κάτι εξυπηρετούν. Κι' επειδή δεν είναι δυνατόν να εξυπηρετήσουν τίποτε αυτά τα περίεργα πράγματα, είναι εύκολο να συμπεράνω κανείς ότι κάτι λάκκον έχει η φάβα...

Το σκέφτηκε δυο-τρεις φορές ακόμη αυτό το ζήτημα και κατέληξε στο συμπέρασμα ότι κάποιο σατανικό σχέδιο έκρυβαν τα μοντέρνα γυναικεία καπέλλα πίσω από τα πρωτοφανή σχήματά τους. Ποιό ήταν αυτό το μυστικό; Προς το παρόν ο Μενέλαος δεν το ήξερε. Δεν είχε, όμως, παρά να προσπαθήσει να το μάθει. Και τότε...

Έπρεπε, όμως, από κάπου ν' αρχίσει. Μια προανάκριση ήταν εντελώς απαραίτητη. Ήταν επάναγκες να ανακριθώ μια γυναίκα, αλλά με τρόπο, ώστε να πέσει στην παγίδα και να ομολογήσει όσα ήξερε σχετικά με την σατανική αυτήν υπόθεση. Πού διάβολο, όμως, θά την έδρισκε αυτή τη γυναίκα;

Επί τέλους, βρήκε κι' αυτή. Ήταν η κυρία Ευτέρπη, η νέα σπιτονοικοκυρά του Μενέλαου, την οποίαν ο ήρωας μας εκάλεσε στο δωμάτιό του, της έδωσε καρέκλα να καθήσει και την ρώτησε αβυσσικά:

— Τι μέρα έχουμε σήμερα, κυρία Ευτέρπη;

— Παρασκευή, παιδί μου.
— Και ο Παύλος;
— Ποιος Παύλος;
— Τά ξαίρω όλα, κυρία Ευτέρπη!
— Τι ξαίρεις, παιδάκι μου;
— Έχει λάκκον, κυρία Ευτέρπη!
— Ποιός, παιδάκι μου;
— Η φάβα, κυρία Ευτέρπη!
— Και φταίω εγώ γι' αυτό;

Τζιφός! Ο Μενέλαος κατάλαβε πως η σπιτονοικοκυρά του, δεν ήθελε με κανέναν τρόπο να προβή σε αποκαλύψεις. Όστοςό έκανε μια τελευταία προσπάθεια:

— Τι μέρα έχουμε αύριο;
— Σάββατο, παιδί μου!
— Πώς το ξαίρεις;
— Έλα, Χριστέ και Παναγιά!

— Άστα αυτά, κυρία Ευτέρπη! (Ν' άπαντας σε ότι σε ρωτάω. Πού το ξαίρεις πως αύριο έχουμε Σάββατο;
— Τό λέει ο ήμεροδείκτης, παιδί μου.
— Α, έτσι... Και ο Παύλος;
— Ποιος Παύλος;
— Πάλι τα ίδια;
— Δεν καταλαβαίνω, παιδάκι μου...

— Καλά... Καλά... Θα καταλάβω άνανδρα... Πήγαινε, τώρα...

Έφυγε, κάνοντας το σταυρό της ή κυρία Ευτέρπη κι' ο Μενέλαος βυθίστηκε σέ σκέψεις. Ήταν φανερό πως κάτι συνέβαινε. Ήταν αδύνατον να μην συνέβαινε κάτι. Στο μυθιστόρημα «Πράσινοι Έρυσόδεσμοι», ο Πανταχουπαρών, είχε συναντήσει μια περίπτωση σχετική μ' αυτήν που αντιμετώπιζε τώρα. Στο βιβλίο αυτό περιγραφόταν η δράσις των συμμοριών με τα καπέλλα της φρίκης.

Συγκεκριμένως συνέβαιναν τα εξής: Ένας κακοποιός από το Σίδνεϋ της Αυστραλίας, ονόματι Παύλος, είχε αγοράσει

— Μπορώ να σάς πω δυο κουβέντες;

μια στρουθοκάμηλο από έναν έμπορο του Χαρτούμ.

Η στρουθοκάμηλος αυτή πέθανε κατά τρόπον μυστηριώδη στην Βενεζουέλα και ετάφη με τιμές υποδεκακίως εν ενεργεία σ' ένα χωριό της Μασαχουσέτης. Όταν, όμως, έπειτα από τέσσερα χρόνια ανοίχτηκε ο τάφος της στρουθοκάμηλου για να γίνει η μετακομιδή των οστών της στο νακροταφείο της πατρίδος της, βρήκε εκεί μέσα ένας γκαζοτενεκές που περιείχε ένα σημείωμα με την εξής ειδοποίηση: «Τά φτερά της στρουθοκάμηλου περιήλθαν εις την κατοχήν της συμμορίας των καπέλλων της φρίκης. Τρέμετε! Τρέμετε!»

Ο δαιμόνιος ντέτεκτιβ Γρηγόριος Γκρόουλ, ανέλαβε να διαφωτίσει την καταπληκτική αυτή υπόθεση. Ο Μενέλαος, όμως, δεν κατάφερε να βρή τον δεύτερο τόμο του μυθιστορήματος «Πράσινοι Έρυσόδεσμοι», κι' έτσι δεν κατάφερε να μάθει ποτέ τί ήταν και τί απέγινε η συμμορία των καπέλων της φρίκης. Ύστερα απ' αυτό είναι ευνόητο, πως είχε βλο το δικήν με το μέρος του, όταν υποφαιζόταν τα νέα

γυναικεία καπέλλα...

Οι νεώτερες σκέψεις του Μενέλαου τον ώδηγησαν στο συμπέρασμα, ότι έπρεπε να δράσει κατά τρόπον κεραυνοβόλον. Έπρεπε να εξετάσει απ' ευθείας μια από τις γυναίκες που φορούσαν τα καπέλλα της φρίκης. Για να το επιτύχει αυτό δεν είχε παρά να κάνει έναν μικρό περίπατο.

Τον έκανε και, όπως ήταν έξιμενον, δεν άργησε να συναντήσει εκείνο που ζητούσε. Ήταν μια γυναίκα μάλλον άσημη, το κεφάλι της οποίας εστόλιζε κατά τον χειρότερον δυνατόν τρόπον ένα καπέλλο που είχε στην κορυφήν του ένα φτερό γουρμένο κατά τρόπον σπειροειδή.

— Έδώ είμαστε!, απεφάνθη κατ' ιδίαν ο Μενέλαος.

Στερέωσε το τιμπούκι του μεταξύ των δοντιών του, διώρθωσε ελαφρώς την τραγιάσκα του και ακολουθώντας εβόδιος κατά τον κομικώτερον τρόπον εναντίον της γυναικός. Έσταμάτησε απότομος μπροστά της και της απέτεινε τον λόγον με ύφος κατά το μάλλον και ήττον βδοσυρόν.

— Μπορώ να σάς πω δυο κουβέντες, κυρία μου;

— Δεσποινίς, ήλιθιε!

— Αυτό δεν έχει σημασίαν εις την προκειμένην περίπτωσιν. Επαναλαμβάνω, λοιπόν: Μπορώ να σάς πω δυο κουβέντες, κυρία μου;

— Δεσποινίς, βρε ζωόν!

— Ωχρόσου! Αφήστε με, λοιπόν, να μιλήσω, κυρία μου...

— Δεσποινίς, βρε βλάκα! Δεσποινίς, βρε κτήνος! Δεσποινίς!...

— Επιμένετε;

— Τι θά πη επιμένω, αφού είμαι δεσποινίς...

— Και φταίω εγώ γι' αυτό, παρακαλώ; Αναστράναξεν η δεσποινίς.

— Γιατί όχι;

— Δηλαδή;

— Όλοι οι άντρες φταίτε! Έβλαψτε τέρατα! Αφήνετε τις τίμιες γυναίκες που είναι σαν τα χρυά νερά και τρέχετε πίσω από τις παξιμάδες! Σ' αν δεν ντρέποσαστε...

— Σας παρακαλώ, κυρία μου...

Η ταπείνωση της δεσποινίδος απήντησε αυτή τη φορά στην άμαρτωλην προσφώνησιν του Μενέλαου:

— Γκράπ!

— Σας παρακαλώ, κυρία μου!

— Γκούπ!

— Είναι ντρέπή σας, κυρία!...

— Γκράπ!

— Αφού κάνετε τέτοια πράγματα, δεν είστε διόλου κυρία!

Ηρέμησεν η δεσποινίς. Ο ήρωας μας, όμως, βρισκόταν σέ οίκτρα χάλια. Έφ' ω και έσπευσε να γυρίσει στο σπίτι του αποφασισμένος, πρώτον, να συνεχίσει αργότε-

Πανταχουπαρείν

ΕΡΑΣΙΤΕΧΝΗΣ ΝΤΕΝΤΕΚΤΙΒ

του συνεργάτου μας κ. Δ. ΓΑΛΕΡΙΔΗ

ρα τις έρευνές του και, δεύτερον, να ρίξει βεντούζες...

— ΕΕ —

Πήγε στο καφενείο να πιη καφέ, ο Μενέλαος, και επί τη ευκαιρία ζήτησε και μια έφημερίδα:

— Μια έφημερίδα, παιδί μου!

— Μάλιστα, κύριε!

— Μια έφημερίδα, είπα!

— Άκουσα, κύριε!

— Τι θά πη άκουσες; Μια έφημερίδα, λέω!

— Ωραία! Τώρα θά την φέρω.

— Φέρε, μωρέ, μια έφημερίδα!...

Επί τέλους την πήρε και ήσυχασε. Διέβασε με πολλήν άδιαφορία τα νεώτερα από το Σιναιόπωνικόν μέτωπον, συνεκίνηθη ελαφρώς από μια είδησιν που άνήγγελε την δηλητηρίασιν επτά άτόμων από σιναποδόλκασα και, τέλος, έμεινε κατάπληκτος διαβάζοντας ένα νεκρώσιμο, διά του οποίου έκαλούντο οι συγγενείς και φίλοι: όπως συνωδεύσουν την έκφοράν του αιδυνίδως αποδιδώσαντος πολυχλεύστου πατρός, πάππου και προπάππου Άθανασίου Γουδούπα, έτών 98.

Κατεπλάγη φοβερά ο Πανταχουπαρών.

— Πέθανε πάλι ο Γουδούπας; διερωτήθη. Πώς είναι δυνατόν; Είναι αδύνατον!

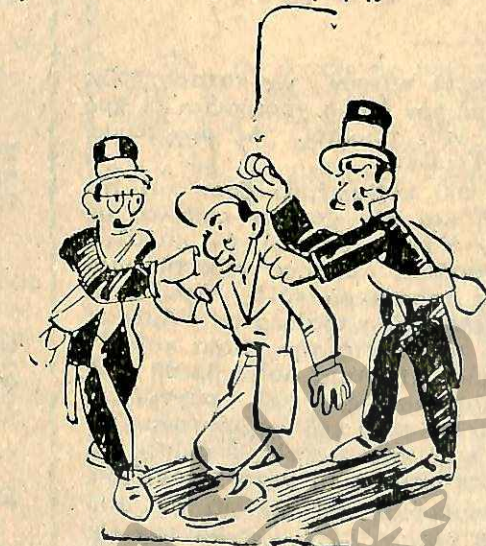
Και ήταν πραγματικά αδύνατον να ξαναπέθαινε ο Γουδούπας, την έκφοράν του οποίου είχε συνοδεύσει ο Μενέλαος δυο χρόνια πριν εγκαταλείψει την Ζαχλωρού για νάρθη στην Άθήνα. Από τύφο είχε πεθάνει τότε ο φουκαράς. Τό είχε σκάσει ένα απόγευμα από το σχολείο και καταρμήμαζε τον κήπο του γερού-Μπουμπάρδα. Έφαγε ένα σωρό αχλάδια και διάφορα άλλα φρούτα και το αποτέλεσμα ήταν να πάθι τύφο και να πεθάνει, λιγοστεύοντας την τάξι του κατά ένα τουβλό.

Πώς κατάφερε, τώρα, να πεθάνει για δεύτερη φορά; Αυτό ήταν ένα μυστήριο που ο Μενέλαος Πανταχουπαρών ανέλαβε να διαλευκάνη πάση θυσία.

— Διότι, είπε με το νού του, έδω χέτι το ύποπτο συμβαίνει. Κάποιος άλλος θά πέθανε ή μάλλον θά έδολοφονήθη και οι δολοφόνοι τον παρουσιάζουν με το όνομα του μακαρίτη του Γουδούπα. Θα επέμνω, λοιπόν. Θα επέμνω και ο σώζων εαυτόν σωθήτω!

Και επενέβη πράγματι ο φοβερός ντέτεκτιβ. Την ώρα που έλεγε το αγγελτήριο της κηδείας, βρισκόταν μπροστά στο εκκλησάκι του Α' Νεκροταφείου, ώπλισμένος με το πιστόλι του, με άρκετους φελλούς και με άκρετην όσιν ψυχραιμία.

Η μοιραία ώρα δεν άργησε να φθάσει. Μια νεκροφόρος ακολουθουμένη από μερι-

Τα «κοράκια» άρχισαν να τον καρπαζώνουν.

φαινόταν φοβερά λυπημένος.

— Συγγνώμη, κύριε, πού είπατε σιγά.

Ο κύριος έβγαλε ένα δίφραγμα και το έβαλε στο χέρι του ήρωος μας.

— Για να σωχρώς την ψυχή του, είπε συγχρόνως.

Ο Μενέλαος έφοριζε. Κύριε ελέησον! Για ζητιάνο τον παίρνει; Μη χειρότερα!

— Συγγνώμη, κύριε, είπα πάλι στον πενθηροβούντα κύριον.

— Δεν έχω άλλα φιλά επάνω μου, παιδί μου, απάντησε εκείνος.

— Μά δεν πρόκειται περί αυτού...

— Άσε με, χρωσέ μου, στίς φουρτούνες μου...

— Μια έρώτησι θέλω να σάς κάνω.

— Λέγε. Τι θέλεις;

— Είθε συγγενής του μακαρίτη;

— Ναί.

— Θεός του;

— Όχι. Γυιός του.

— Δηλαδή;

— Τι έννοσις λέγοντας αδηλαδή;

— Τά ξαίρω όλα!

Ο πενθηροβούν άνθρωπος έμεινε κατάπληκτος.

— Τι θέλεις από μένα, βρε παιδί μου; ρώτησε τελικώς.

— Να μάθω την πᾶσαν αλήθεια.

— Τι;

— Να μάθω την πᾶσαν αλήθεια, είπα.

— Τρελλός είσαι;

— Ποιός, εγώ;

— Άμ' εγώ; Ξεφόρτωνέ με, χριστιανέ μου!

— Άλλού αυτά! Δεν ντρέπεσαι να λές πως είσαι παιδί του Θανάση του Γουδούπα; Αύτος, μωρέ, πέθανε έδω και έφτά χρόνια στη Ζαχλωρού και όταν πέθανε ήταν δεκατεσσάρων χρονών! Άκους, τί λέω;

— Φύγε, μωρέ, και μη με σταυρώνεις!

— Να φύγω; Δεν είμαστε καλά! Θα σε συλλάβω!

— Τι;

— Θα σε συλλάβω, λέω!

— Φύγε, μωρέ, μη φωνάζω την αστυνομία!

— Άμ' χάνε τίποτα ντε! Άντε, λοιπόν!

Όπως ήταν έξιμενον, ο άνθρωπος έφθασε κάποτε στο απόροητό. Και μη βρίσκοντας τρόπο να καλέσει εις βοήθειάν του την αστυνομία, επεκατέστη την βοήθεια των φρακοφόρων συνοδών της νεκροφόρου.

Και αυτούς, όμως, ο ήρωας μας τους αντιμετώπισε άρχικώς με πολλήν γενναϊότητα:

— Πηγαίνατε στην θέσιν σας! τους είπα.

— Φύγε βρε, πού σου λέει ο κύριος!

— Προσέτε καλά! Έχετε να κάνετε με ασίκη!

— Βρε, άντε πήγαινε...

Ο Μενέλαος κατάλαβε πως έπρεπε να δράσει άστραπταίως.

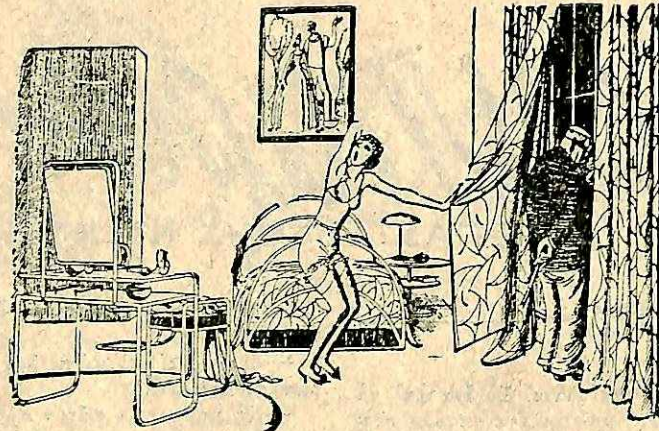
— Πίσω, κοράκια! φώναξε. Πίσω και σάς έφαγα!

Συγχρόνως επεχείρησε να βγάλει το πιστόλι του φελλού και να πυροβολήσει προς έκφοβισμόν, αλλά δεν έπρόφτασε. Τα «κοράκια» είχαν άρchiση πλέον να τον καρπαζώνουν...

— ΕΕ —

Τί τα θέλετε, όμως, Ούπε ήταν συνήλθε από το φοβερό αυτό ξέλο ο Μενέλαος, ούτε άργότερα, δεν μπόρεσε να έννοήσει ότι δεν αποκλείεται να υπάρχουν δυο συνώνυμοι στον κόσμο αυτόν, εκ των οποίων ο ένας να αποβάνη εις ηλικίαν 14 έτών και ο δεύτερος 92. Δεν το κατάλαβε αυτό. Και, όπως φαίνεται, δεν θά το καταλάβη ποτέ.

ΑΠΕΙΛΗ

Η ΚΥΡΙΑ.—Βοήθεια! Κλέφτες!...
Ο ΛΩΠΟΔΥΤΗΣ.—Θά σωπάσης ή θά γδυθώ και θά πω πως είμαι έρωμένος σου;

Οι νέοι χοροί

Λάμπεθ Γουώκ

Έφ' όσον όλοι οι παλαιοί χοροί τείνουν νά καταργηθούν, καλόν είναι νά μάθετε τόν τρόπο μέ τόν όποιο χορεύονται οι πρότινος έν Άμερική λανσαρισθέντες νέοι τοιοῦτοι. Άς άρχίσουμε, λοιπόν, σήμερα από τό «Λάμπεθ-Γουώκ».

Έν πρώτοις ή στάσις, τόσον τοῦ καβαλιέρου όσον και της ντάμας, είναι τελείως διαφορετική και δέν μοιάζει καθόλου μέ τή στάση τών παλαιών χορών. Έν όλίγοις, δηλαδή, ό καβαλιέρος πρέπει νά στραμπουλήξη έλαφρά τό άριστερό χέρι της ντάμας, ή όποία, χωρίς νά δείξη τόν παραμικρό πόνο, όφείλει νά πατήση μέ τό τακούνι της τόν κάλο τοῦ καβαλιέρου. Άμέσως έπειτα ό καβαλιέρος βουτάει από τά μαλλιά τήν ντάμα και τήν ύψώνει 1-1½ πιθαμή από τό πάτωμα. Η ντάμα μόλις βρεθί στον άέρα άρχίζει νά στριφογυρίξη δαιμονιαδώς, ένῶ συγχρόνως φροντίζει νά σκίση μέ έπιδειξίότητα τό πέτο τοῦ καβαλιέρου. Έν τῷ μεταξύ ό καβαλιέρος εκτελεί 3 βήματα έμπρός, 5 όπίσω και 1 πλαγίως και κατόπιν σφίγγει άσφυκτικώς τή μύτη της ντάμας του φροντίζοντας, βέβαια, νά παρεμποδίση και τήν διά τοῦ στόματος άναπνοή. Μετά 3½ λεπτά ή ντάμα, άν έννοείται δέν τάχει τινάξει, κινείται σπασμωδικώς και τραβάει μία γερή καλαμιά στον καβαλιέρο, ό όποιος οίμώζει σύμφωνα πάντα μέ τό τέμπο, φωνάζοντας «Όϊ! Όϊ!».

Ο ΧΟΡΕΥΤΗΣ

ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ: Άλλες ένδιαφέρουσες φιγούρες.

Διαλέξεις

Άπόψε τήν 7 μ. μ. ό κ. Προκόπιος Μπουμπουνάκης θά διηγήση μέ θέμα: «Η άλλοπρόσαςλος και άνεξίκακος διαμόρφωσις της ανθρωπίνης κυκλοτερούς αναπτύξεως τοῦ καταπελιώδους ά-υποψιάστου ύποσυνειδήτου έν σχέσει μέ τās λυμφατικές εκτάσεις τών ξηρών έρήμων της Άπω Άνατολής από της έποχής τοῦ Άσδρούβά μέχρι σήμερα». Κατά τήν διάρκειαν της διαλέξεως θά προβληθούν και φωτεινά εικόνες. Επίσης θά έχουν ληφθεί και όλα τά αναγκαίου μέτρα διά τήν διάσωσιν τών τυχόν άποροετοιμάστων άκροατών.

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

ΛΙΑΚΑΔΕΣ

Έχει έγθρους, ως λέγεται, άπείρους ό χειμών όν τόν ύποδεχόμεθα μέ λύπην και θυμόν. άλλ' όπως, άναγνώστα μου, και σύ βεβαίως (θαδεις, και όπως κάθε άνθρωπος ν' άναγνωρίση όφεί (λει, μόλις οι χειμωνιάτικες έμφανισθούν λιακάδες γινόμαστε άπαξάπκντες μέ τόν χειμώνα φί (λοι!..

Γιά τις λιακάδες θάξιζε νά γίνη ένας ύμνος, έφ' όσον άποκλειστικώς προς χάριν της λια (δας, στους δρόμους περιφέρονται βραδέως κι' άμε (ρίμνωσ άνθρωποι καθ' ομάδας!..

Σέ μία λιακάδα πάντοτε γεμίζουν περίπου, προς τέρψιν κάθε γέροντος, έφήβου ή νηπίου, οι πάγκοι τοῦ περίφημου Βασιλικού μας Κή (που καθώς και τοῦ Ζαπτείου..

Σέ μία λιακάδα δύναται καθένας σας νά διη, άν ρίξη λίγα βλέμματα τριγύρω άναιδή, θεάματα σπουδαία και συγκλονιστικά, κι' άν θέλετε νά πάρετε και σεις κάποιαν ιδέα, σας λέω μερικά... Σ' ένα παγκάκι κάθεται μία εύτραφής νταντά κι' από πολύ κοντά περνάνε άρον-άρον όλόκληρα Συντάγματα Εύζώνων και φαντά (ρων!.. Σ' άλλο παγκάκι κάθεται ζεύγος έρωτευμέ (νων

και ανταλλάσσει φίλημα σφοδρώς περίπαθές, ώστ' ένα πλήθος κάθιδρον, περίεργον κι' άσ (θμαίνον, χωρίς νά έχη, βέβαια, προθέσεις αγαθές, τό ζεύγος βλέπει εκθαμβον ήσύχως κι' άνεφέ (λως, μέ βλέμματα δέ λαίμαργα και κάπως πεινα (ναλέα, ως τή στιγμή που τό φιλι θά λάβη πλέον τέλος και τοῦ λαμπρού θεάματος θά πέση ή αυ (λαία!..

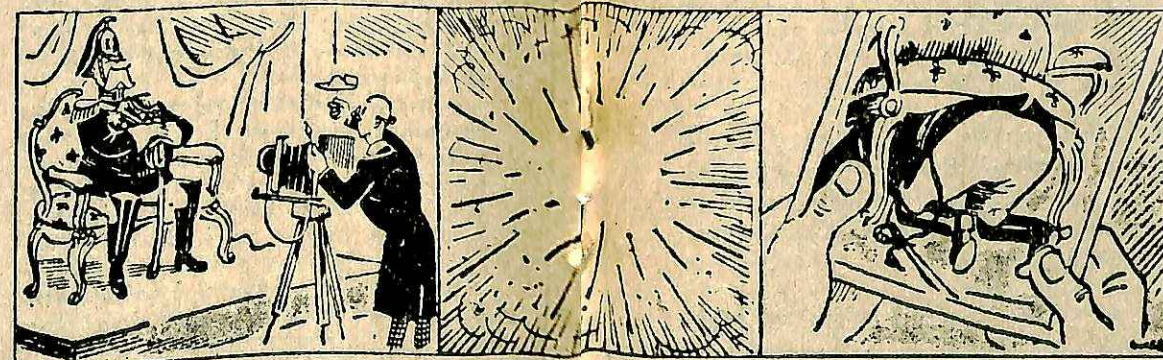
Υπάρχουν άνθρωποι πολλοί οΐτινες κάνουν σαν τρελλοί κι' εξαλλοι περιφέρονται, μεθ' ύφους δέ γε (λοίου, για ν' άπολαύσουν τās θερμάς ακτίνες τοῦ ή (λιού!..

Επίσης είναι δυνατόν πολλοί τών περιπατητών καθώς συνδιαλέγονται μετά όργης και λύσης, στοῦ περιπάτου τους τόν ροῦν για Διεθνή πολύπλοκα προβλήματα νά βροῦν τās αναλόγους λύσεις!.. Και σ' όλα φτάνει οι θερμές και λαμπερές έ (κείνες ήλιακές ακτίνες!..

Αυτά και άλλα δύναται καθένας σας νά διη, άν ρίξη λίγα βλέμματα τριγύρω άναιδή!..

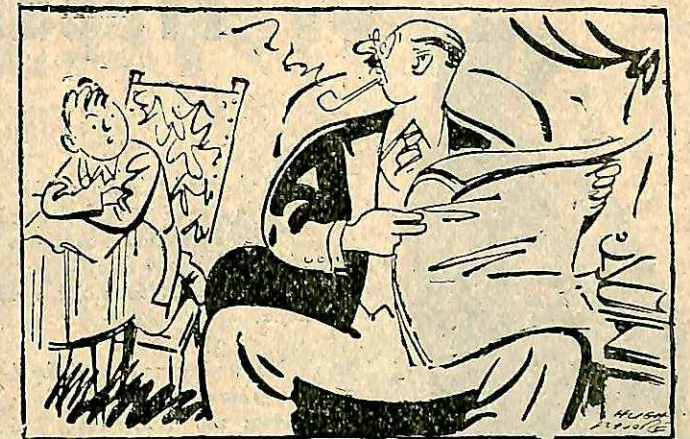
Ο ΡΕΠΟΡΤΕΡ

Ο κ. Μπούλ υπήρξε ένας γενναίος στρατηγός..

Ο κ. Μπούλ θυμάται τις παλιές του δόξες στο στρατό και πηγαίνει σ' έναν φωτογράφο νά τις άποθανάτιση. Όταν όμως πήρε τήν φωτογραφία στα χέρια του..

ΜΕΓΑΛΟΦΥΪΑ

—Μπαμπά, τί θά πη «Οικονομολογική μεγαλοφυΐα»;
—Ένας άνδρας παιδί μου, που κατορθώνει νά κερδίξη πε ρισσότερα, από όσα μπορεί νά ξεδεύη ή γυναίκα του

Κοσμική κίνησης

Εύχαι

Είς τόν αγαπητόν μου φίλον Νικόλαον Προσφιλήδην έορτάζοντα, ως άλλως είναι έπόμενον, τοῦ Άγίου Νικολάου, τοῦ όποιου ή μνήμη τιμάται, ως γνωστόν, τήν 27ην έπ. μ., εύχομαι από τοῦδε έτη πολλά και πανευδαίμονα, διότι δέν άποκλείεται, λόγω της μνημειώδους άφηρημάδας μου, νά τό λησμονήσω μέ χρι της 28ης έπ. μ.

ΑΦ. Η. ΡΗΜΕΝΟΣ

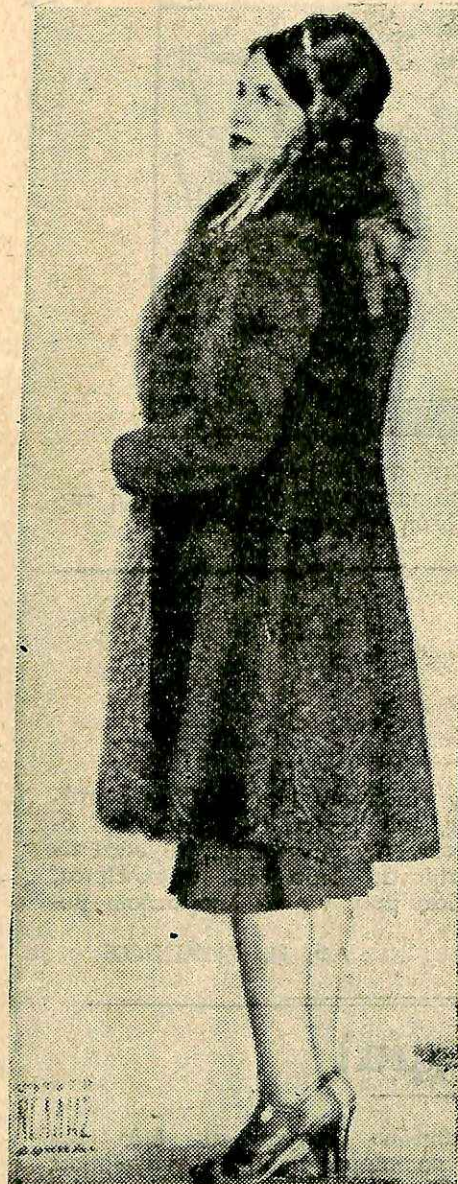
Έκδρομαί

Ο «Όρειβατικός Όμιλος Άθηνών» διοργανώνει διά τήν προσεχή Κυριακήν εκδρομήν εις τό τέρμα Βείκου. Αναχώρησις τήν 5.40 π. μ. εκ τοῦ παρά τήν Όμόνοιαν καφεείου «Άργολίς» όπου οι εκδρομείς θά πίνουν καφέ. Εκείθεν μετάβασις δι' αυτοκινήτων, μέσω της οδού Σταδίου, μέχρι τοῦ αγάλματος Κολοκοτρώνη. Εκ τοῦ αγάλματος Κολοκοτρώνη άνάβασις οδοιπορικώς εις τήν κορυφήν τοῦ Ζαπτείου και κατάβασις άμέσως εις τέρμα Βείκου. Επιστροφή, ει δυνατόν άσθημερόν.

Κάθε νοικοκυρά πρέπει νά ξέρη...

...Πώς σιδερώνεται ένα άνδρικό κοστούμι και πώς έξολοθρεύονται οι κάμπιες...
...Ποια είναι τά ύγιεινότερα φαγητά και ποια υπήρξαν τά αίτια και αι άφορμαί τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου...
...Πώς λουστράρεται εύκολώτερα τό παρκέ και πώς παγιδεύονται άποτελεσματικώς οι λέοντες και τά άλλα άγρια θηρία...
...Πώς πλένονται τά μεταξωτά ύφάσματα και πώς νυμφεύονται οι Έρυθρόδερμοι...
...Πώς ανατρέφεται ένα παιδί και πώς ακριβώς γίνεται τό χαρακίρι...
...Πώς εξασφαλίζεται ή οικογενειακή γαλήνη και πώς διδάσκονται άνάγνωσιν και γραφήν οι καφάλαιοι...

Η ΚΥΡΙΑ ΠΟΥ ΞΕΡΕΙ

Στην Έκθεση Έλληνικών Μοντέλων που γίνθηκε προ ημερών στη Μεγ. Βρετανία θαυμάσθηκε εξαιρετικά το άνωτέρω μοντέλο του Οίκου Σαμαρά.

Τιτλοφορείται «Καστοριανό» και είναι επηρεασμένο από μια εικόνα της δυαντινής εποχής. Το πανωφόρι είναι γούνινο κοντύτερο μπρός και φοριέται με φουστάνι από μάλλινο ύφασμα έγχρωμο ομοιόχρομο, αρχαϊκής εποχής και αυτό.

Στο κεφάλι καπελλάκι, από φέτρ, σε φόρμα φρεσιού με μεγάλο μεταξωτό φιόγκο του Οίκου Καπέλλων Έλενας Λεκάνα.

Το μοντέλο αυτό περ' όλο που έχει Έλληνική καθ' αυτό προέλευσι είναι απόλυτα προσαρμοσμένο στο πνεύμα της εποχής και φοριέται θαυμάσια με απογευματινή τουαλέττα.

Επίσης απ' τα μοντέλα που έκαναν εντύπωση σημειώνουμε τα εξής: του οίκου Τσούχλου, τόν «Παρνασσόν», το «Άμαλία» της εποχής του Όθωνος, «Κασταλία» επηρεασμένο απ' το Μαντείο των Δελφών, ή «Απτερος Νίκη» ωραιότατη θριδινή τουαλέττα εμπνευσμένη απ' το όμοιωμα άγαλμα. Του οίκου Εύαγγελίδη το «Κνωσός» ωραιότατο βρεζιυνό ή «Αττική» το «Ηπειρωτικό» του, θαυμάσιο προινό, κλπ.

Και πολλά που ο χώρος δεν μου επέτρεψε για να αναφέρω.

N.

Παράξενα έπιτύμβια

Χιούμορ και ρωμαντισμός

Το προηγούμενο φύλλο μας αναφέραμε για μερικά απ' τα περιφημότερα έπιτύμβια που έχουν γραφή στους τάφους ενδόξων ανδρών.

Σας παραθέτουμε και σήμερα μερικά άλλα.

Νά πρώτα-πρώτα τί έγγραφη, κατά παραγγελίαν του ίδιου, στον τάφο του Σκιπίωνος του Αφρικανού, ο οποίος πέθανε μακράν της Ρώμης στα 183 π. Χ.

«Αχάριστη πατρίδα, δεν θά μείνουν τη γη σου τα όστα μου».

Το έπιτύμβιον του Τάσσου, του άθνατου συνθέτου της «Απελευθερωθείσης Γερουσαλὴμ», είναι φτιαγμένο κατά τέτοιο τρόπο, ώστε να θυμίζει εις τους μεταγενεστέρους ότι στο βάθος του τάφου αναπαύονται τα όστα μονάχα, του μεγάλου ποιητή, αφού η ψυχή του, το όνομά του και η δόξα του θά μένουν για πάντα άθάνατα.

«Τά όστα του Τάσσου».

Αυτά λέει μόνο το έπιτύμβιο.

Για τόν Ρισελίε, τόν μεγάλο καρδινάλιο του 16ου αιώνας έχουν γραφή δύο έπιτάφια έπιγράμματα.

Τό ένα από τόν Πέτρο Κορνήλιο και τό άλλο άνώνυμο.

Νά τό πρώτο:

«Ποτέ δεν θά πῶ καλό, είτε κακό
Για τόν ένδοξο Καρδινάλιο.
Ευεργέτησε πολὺ για νά τόν κατηγο-
(ρήσω.

«Αλλά και με έκαψε συχνά... για νά τόν (έπαινέσω;»

Και τό δεύτερο:

«Ενθάδε κείται άνήρ τις ένδοξος
Πούκανε περισσότερο κακό παρά καλό.
Οί άρετές του έκδηλωνόταν με κακία
και τὰ έλαττώματά του καλά».

Ο Σκαρόν, ο πτωχός ποιητής που υπέφερε τόσα στο διάστημα της ζωής του απ' την γυναίκα του την κ. Ντέ Μαιντενόν, έγραψε μόνος του τό εξής έπίγραμμα για τόν τάφο του:

«Διαβάτη, περπάτα άργά, άργά,
Μην τόν νογλήσης απ' τόν ύπνο του
Γιατί είναι η πρώτη, έδω, φορά
Πού ο φουκαράς Σκαρόν κοιμάται».

Κι' ο Πιρόν, που πέθανε με τό παράπονο στα χείλη, γιατί δεν έπεκυρώθη ή έκλογή του ως ακαδημαϊκού από τόν Λουδοβίκο XV, συνέθεσε πριν πεθάνη αυτούς τους στίχους:

«Έδω κείται ο Πιρόν, που δεν έπράθη
(τίποτε,
ούτε καν Ακαδημαϊκός!»

Και νά τώρα ένα έπίγραμμα όφειλόμμενο

στο Βολταίρο που φιγουράρει στον τάφο του Σαρντιέρι:

«Εφλουαρούσε πάντα χωρίς νά λήη (ποτα.

Τόμους όλόκληρους ξεφύλλισε χωρίς νά (μορφωθῇ

Χαρτιά μουντζούρωνε άσκοπα
Πού δεν τὰ διάβασε ποτέ κανείς!»

Στον τάφο ενός περιφήμου ταιγκούνη του 18ου αιώνας βρισκονται χαραγμένα, αλλά χωρίς νά ξέρη κανείς σε ποιόν όφείλονται, αυτά τὰ λόγια:

«Κάτω απ' την κρύα αυτή άσπρη πέτρα
κείται ένας μεγαλείτερος του Ταρτού-
(φου ταιγκούνης

που πέθανε έπίτηδες την παραμονή της
(Πρωτοχρονιάς
για νά μὴν δώση μπουναμάδες».

Κι' ένα άλλο για κάποιον που χρώτταγε σ' όλο τόν κόσμο:

«Κανόνια έσκαψε άμετρα στη ζωή του
και δεν έπληρώσε παρά ένα χρέος μου-
(νάχα.

Τό χρέος του στη γῆ!»

Στον τάφο ενός γιατρού, τ' ένα τυνοικι-ακό νεκροταφείο του Παρισιού, διαβάζονται αυτά τὰ λόγια:

«Πέθανε, γιατί έμπιστευόθηκε
(γιατρεία του
στον ίδιο του τόν εαυτό!...»

Κι' ύστερα απ' τὰ σατυρικά έπιτάφια έπιγράμματα νά και μερικά λυρικά τώρα:

Πούος δεν ξέρει τό περίφημο έπίγραμμα του Άλφρε ντε Μυσσέ που είναι σκαλισμένο στον τάφο του τού κοιμητήριου τού Περ-Λασιζ;

«Φίλοι μου όταν θά πεθάνω
Φυτέψτε μίαν ίτιά πάνω απ' τόν τάφο (μου.

Μ' άρέσει ή άπαλή χλωμάδα της
Κι' ή σιτιά της θά σκορπάη γαλήνη
Στη γῆ που θά κοιμάμαι».

Στο κοιμητήριο τού Μονπαρνάς, στον τάφο του ποιητή Έγέσιππου Μορώ βρίσκεται χαραγμένο ένα χαριτωμένο τετράστιχο που τό ένεπνεύσθη ή κ. Δώρ Κοστάν-Μοντοργήζ γι' αυτόν:

«Διαβάτη, πάνω στην πέτρα που φθί-
(ρεται
απ' της αύρας τὰ φίλα και τού νερού
Διάβασε ένα όνομα που στάθηκε άγαπη-
(τό στις μουσες

Έγέσιππος Μορώ!»

ΤΡΕΙΣ άνθρωποι συζητούν καθισμένοι μέσα στο γραφείο του Διευθυντού. Ο Έδιος, ο Διευθυντής Τσάρλ Ρότζερς και οι Παστερνάκ και Άνρὺ Κοστέρ, τους οποίους ο Ρότζερς εκάλισε ειδικώς από την Ευρώπη, ύστερα από την μεγάλη έπιτυχία που είχαν στα τελευταία φίλμ που κατεσκεύασαν. Ο Ρότζερς τους εκάλισε, γιατί ή επιχείρησής του δεν πήγαινε όπως θά έπιθυμούσε. Και τώρα καθονται και οι τρεις και σπάζουν τό κεφάλι τους για νά έμπνευσθούν ένα ενδιαφέρον φίλμ.

—Πρέπει πρώτ' απ' όλα νά είναι: ένα μουσικό κομμάτι, λέει ο Παστερνάκ. Μιά καλή όπερέττα φέρνει έκατομμύρια.

—Έχετε και σεις την ίδια γνώμη, κ. Κοστέρ; ρώτησε ο Ρότζερς.

Ο Κοστέρ είναι σκηνοθέτης. Στην Αμερική είναι σχεδόν τελείως άγνωστος για την ώρα, γι' αυτό και εκλέγισε συμβόλαιο με μόνον 250 δολάρια την έβδομάδα, μια άμοιβή δηλαδή που δεν θά την δεχόταν ούτε ένας βοηθός σκηνοθέτου εικοστής τάξεως. Ο Κοστέρ επικύρωσε τους λόγους τού Παστερνάκ.

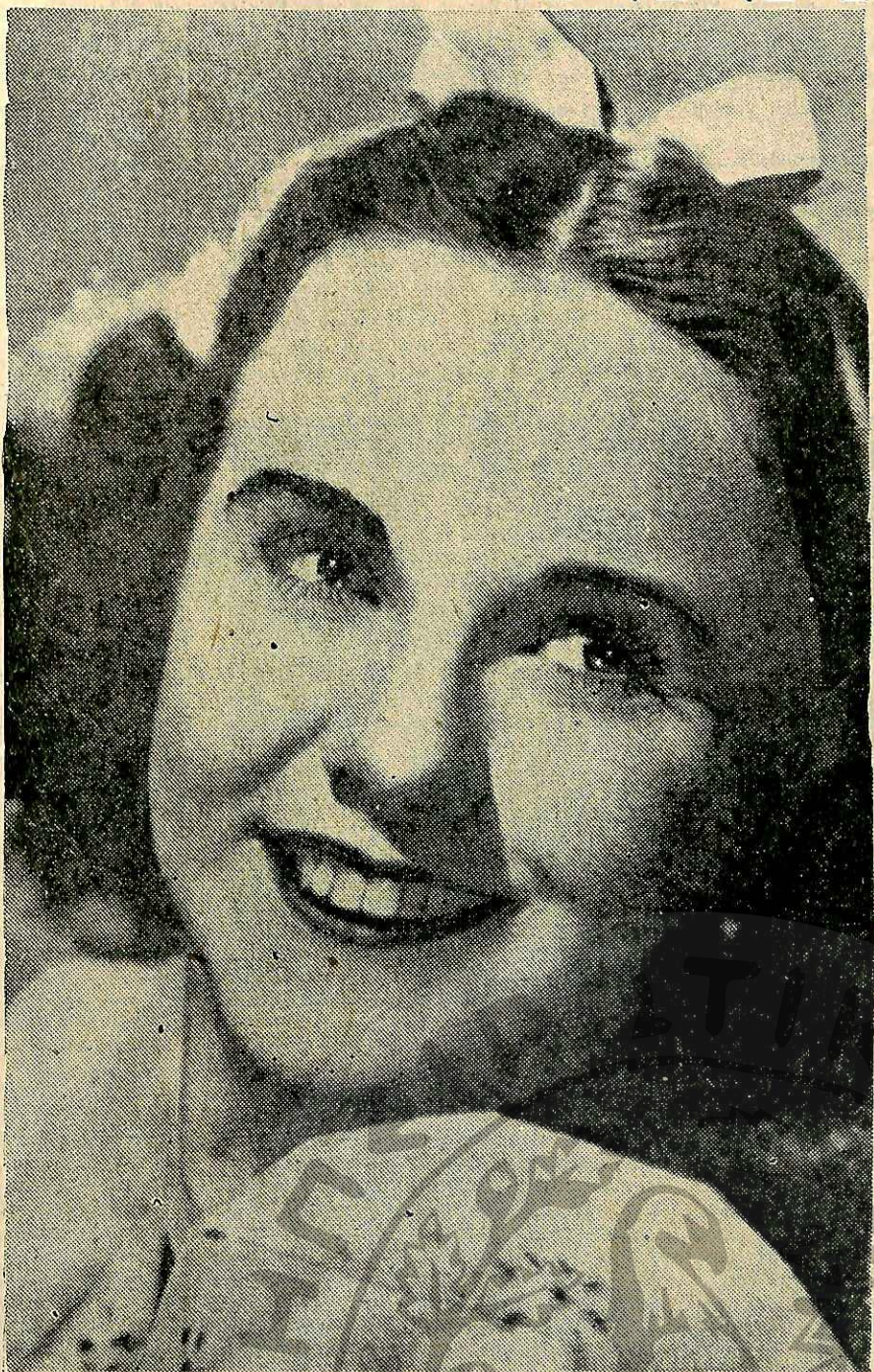
—Κι' εγώ την ίδια γνώμη έχω είπε τέλος ο Διευθυντής. Το κοινόν θέλει νά διασκεδάσει, νά ευχαριστηθῇ. Ίτηγινει στον κινηματογράφο για νά αλλάξη σκέψεις, νά ξεχάσει τις σκοτούρες του. Νομίζω ότι θά μπορούσαμε νά γυρίσουμε μια μικρή κωμωδία, με νόστιμα τραγουδάκια, κάτι φρέσκο, νεανικό, χαριτωμένο...

Ένῳ μιλούσε ο Ρότζερς, άρχισε νά γυρίζη τὰ κουμπιά τού ραδιοφώνου.

—Κάποια μικρή σαντίνα πρόκειται νά τραγουδήσει στο Λός Άντζελες. Θέλετε νά την ακούσετε; Την άκουσα κατά σύμπτωση χθές. Έχει μια φωνή καθαρή, δροσερή, παρθενική. Άλλά, έχω μια ιδέα.

Λίγα λεπτά αργότερα έγένισσε πραγματικά τό δωμάτιο από μια γλυκιά, ευχάριστη φωνή. Τό ζήτημα ήταν όμως τώρα αν ή σαντίνα τού Λός Άντζελες είχε και

Η ΝΤΕΑΝΝΑ

ΝΤΑΡΜΠΙΝ

Έχει ένα είδύλλιο

κατάλληλη εμφάνιση για την όδον. Το πρόγραμμα ανέφερε το όνομά της: Έννα-Μαίυ Ντάρμπιν. Οι τρεις άνθρωποι τού κινηματογράφου ζήτησαν άμέσως νά συνδεθούν τηλεφωνικώς με τόν ραδιοφωνικό σταθμό τού Λός Άντζελες και παρεκάλε-

σαν την Ντάρμπιν νά έλθῃ την άλλη μέρα νά παρουσιάσῃ στο Χόλλυγουντ.

Την άλλη μέρα τὸ πρωί, στις δέκα ή ώρα, οι τρεις κύριοι συναντήθηκαν και πάλι στο γραφείο τού Ρότζερς και περίμεναν άνοπόμονα την επίσκεψη της άγνωστής σαντιέζας. Η ώρα περνούσε και ή άνοπομονησία τους μεγάλωνε. Τέλος όμως ο κλητήρας ήθε νά αναγγείλῃ την μίς Έννα Μαίυ Ντάρμπιν. Στην πόρτα έπρόβαλε μια μικρή, λεπτοκαμωμένη κοριτσίστικη σιλουέτα. Φορούσε σορόνια, ένα μαθητικό κασκέτο στο κεφάλι και είχε τό ύψος μιάς μικρής μόρτισσας.

—Τί είναι, μικρούλα μου; την ρώτησαν. Μήπως άρρώστησε ή μπαμπά σου και σ' έστειλε νά μās τό είπῃς; Κρίμα. Πές της ότι την χρειαζόμαστε για ένα ζήτημα έντελώς προσωπικό.

Η μικρούλα άπάντησε τότε, έτοιμη σχεδόν νά ξεσπάσει σε κλάμματα.

—Όχι, κύριοι. Η Έννα-Μαίυ είμαι εγώ...

Οι τρεις άνθρωποι κοττάχτηκαν πείραχμένοι και ο Διευθυντής είπε στην μικρή:

—Πώς; Έσύ τοαγουδής στο ραδιόφωνο; Πείραχο. Είσαι 13 χρόνων; Κρίμα, μικρούλα μου. Δυστυχώς δεν μπορούμε νά σε χρησιμοποιήσουμε. Πέρασε στο ταμείο νά εισπράξεις τὰ έξοδά σου. Άντίο.

Και ή μικρούλα εξαναβήγχε από τό γραφείο, ποίν προσβάση καλά - κακά νά μπη, με την άπυρότευση ζωγραφισμένη στο πρόσωπο.

Ο Ρότζερς βηματίζει τώρα νευρικά από την μια άκρη τού γραφείου στην άλλη, ένῳ

ο Παστερνάκ, χτυπάει με αυτηγανία τὰ δάχτυλά του επάνω στα τζάμια τού παραθύρου.

«Άκουσα ακούσθηκε ή φωνή τού σκηνοθέτου Κοστέο.

—Άλε! Έχω μια ιδέα. Αυτές τις ή μέρες διάβασα ένα μικρό μυθιστόρημα χαριτωμένο και συγκινητικό. Τρία μικρά κοριτσάκια ξεκινούν νά βρουν τόν πατέρα τους που τὰ είχε έχκαταλείψει και τόν

Ξαναφέρνουν στο σπίτι τους. Πώς νομίζετε; Δεν θα μπορούσαμε, προσθέτοντας μερικά τραγουδάκια, να αναθέσουμε τον ρόλο του ενός από τα τρία κοριτσάκια στην μικρούλα Έντνα-Μαίυ;

Ήταν η αποφασιστική στιγμή για την καριέρα της Ντεάννα Ντάρμπιν, αλλά η μικρούλα είχε στο μεταξύ εξαφανισθεί. Μία ώρα αργότερα είχαν επιστρατευθεί όλοι οι υπάλληλοι του γραφείου για να βρουν την μικρούλα.

—Όχι, δεν την βρήκαμε πουθενά...

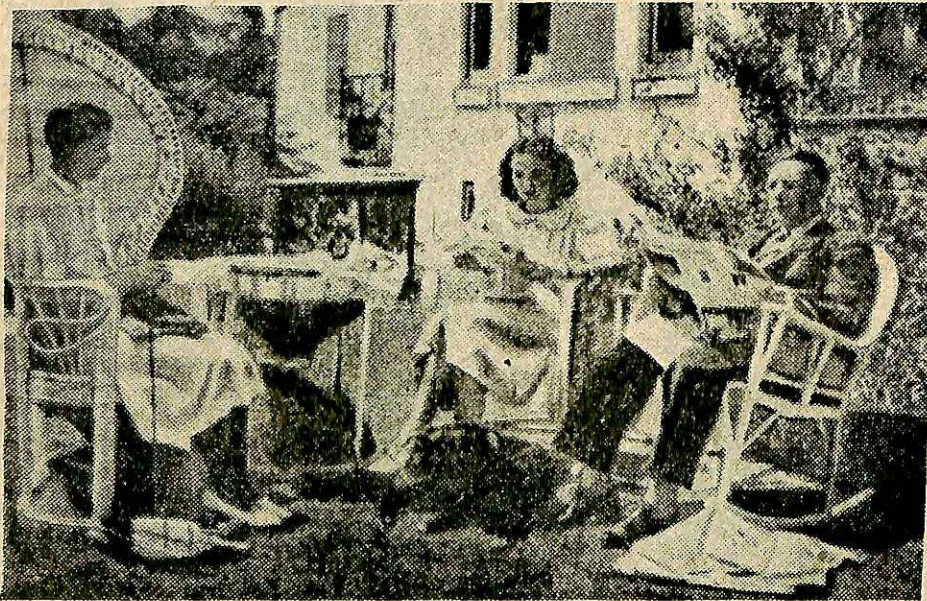
—Εψάξαμε παντού...

—Πέρασε από το ταμείο να εισπράξει τα έσοδά της;

—Όχι.

Τέλος, ύστερα από πολλές αναζητήσεις, την βρήκαν στον σταθμό όπου περίμενε το τραίνο για να φύγει.

Αυτή είναι η αυθεντική ιστορία της ά-

Μια ωραία οικογενειακή εικόνα... Η Ντεάννα με τους γονείς της στον κήπο της βίλλας τους.

γακαλύψεως της Ντεάννα Ντάρμπιν. Την επομένη άρχισε άμέσως κι' όλες ή δουλειά. Άλλαξαν, σύμφωνα με τα καθιερωμένα στο Χόλυγουντ, το όνομά της. Η Έντνα-Μαίυ Ντάρμπιν έγινε Ντεάννα Ντάρμπιν. Η εργασία προχωρούσε με ιλιγγιώδη ταχύτητα και έτσι μέσα σε οκτώ εβδομάδες το φιλμ ήταν έτοιμο. Ήταν μια χαριτωμένη ιστορία, συγκινητική και διασκεδαστική μαζί. Η επιτυχία του ήταν κάτι το αφάνταστο. Η Ντεάννα Ντάρμπιν έγινε από την μία μέρα στην άλλη περίφημη βεντέτα με παγκόσμια φήμη. Οι εφημερίδες αφιέρωναν μακρά άρθρα στην μικρούλα των 15 χρόνων και έφταναν να βρούν συναρπαστικά επεισόδια από την σύντομη ζωή της. Άλλα δεν ευρίσκταν τίποτα και για να ικανοποιήσουν την περιέργεια του κοινού, που έννοιασε να μάθω κάτι για την καινούργια βεντέτα, άρχισαν να μαζεύουν όλη πληροφορία μπορούσαν. Έτσι μαθεύτηκε ότι η μικρούλα ήταν Άγγλικής καταγωγής, ότι κατοικούσε τα τελευταία χρόνια στο Λος Άντζελες και ότι από πολύ μικρή είχε μεγάλη κλίση στο τραγούδι. Τραγουδούσε σόλο στις έκκλησιαστικές χορωδίες και ακολουθούσε την συμβουλή ενός καθηγητή, είχε παρουσιασθεί στον καιροφωτικό σταθμό του Λος Άντζελες όπου την άρκα-

ζάρισαν άμέσως. Ύστερα από τις τεράστιες επιτυχίες που είχε το πρώτο της φιλμ, άρχισε άμέσως το γύρισμα ενός δευτέρου, με τον αλησμόνητο Άδολφο Μανζού και τον περίφημο μάστορα Σποκόβσκυ, που οι δεσμοί του με την Γκρέτα Γκάρμπο τον είχαν κάνει πιά διάσημο κι' από την τέχνη του. Η δεύτερη αυτή επιτυχία της Ντεάννα ντερούσε πιά όριστικά την φήμη της και οι διάφορες εταιρίες της πρόσφεραν αφάνταστα ποσά για ένα φιλμ.

Δύο χρόνια αργότερα, το φοβισμένο κοριτσάκι των 15 χρόνων είχε εξελιχθεί σε μια χαριτωμένη ντεμουαζέλλα. Όλες οι Αμερικανίδουλες έχουν στην ηλικία των 17 χρόνων την πρώτη τους αισθηματική μικροπερίπέτεια. Τί το παράξενο αν και η Ντεάννα ανακάλυψε μία μέρα ότι ήταν τρελλά έρωτευμένη με ένα νεαρό συνά-

που έχει ακριβώς τα τριπλάσια χρόνια από αυτήν. Τί φταίει εμείς αν έφθασε στην επικίνδυνη ηλικία;

Στο άκουσμα των δύο αυτών τελευταίων λέξεων ο Παστερνάν φώναξε:

—Μπράβο... Θαυμάσια... Έξοχα.

Όλοι γύρισαν και τον κύτταξαν, διερρωτώμενοι μήπως είχε παλαβώσει άξαφνα. Άλλά ο Παστερνάν τους εξήγησε με πρόσωπο θριαμβευτικό:

—Η επικίνδυνη ηλικία. Νά τίτλος για το καινούργιο φιλμ της Ντεάννας Ντάρμπιν.

—□□—

Από την άλλη μέρα μπήκαν εις ενέργειαν οι περιφημότεροι σεναρίστες για να γράψουν το σενάριο του καινούργιου φιλμ. Φυσικά, το θέμα το είχε δώσει μόνη της η μικρή πρωταγωνίστρια που, φθάνοντας στην επικίνδυνη ηλικία, είχε νοιώσει την καρδούλα της να λυπάται για κάποιον διαφορετικό νέο. Ύστερα από πολλά πέρα-δω-θε, η κυρία Ντάρμπιν έδωσε την συγκατάθεσή της για το πρώτο αισθηματικό φιλμ της Ντεάννα. Έννοείται ότι η συγκατάθεση δόθηκε υπό δύο αυστηρούς όρους: Πρώτον, ότι οι ερωτικές σκηνές δεν θα ήταν καθόλου ρεαλιστικές και δεύτερον ότι για παρτεναίρ της Ντεάννα θα διαλεγνόταν ένας παντρεμένος και η γυναίκα του θα ήταν παρούσα στο γύρισμα.

Έτσι μαθεύτηκε λίγες ημέρες αργότερα, από την μεγάλη ρεκλάμα που έγινε σε όλη την Αμερική, ότι η αγαπημένη βεντέτα των Αμερικανών θα γύριζε το πρώτο αισθηματικό της φιλμ. Άλλά τότε έγινε κάτι πρωτάκουστο. Το Αμερικανικό κοινό άρχισε να διαμαρτύρεται με όλα τα μέσα ενάντιον της ιδέας αυτής. Οι παντοδύναμες γυναίκες οργανώσεις του Νέου Κόσμου εδήλωσαν ότι η Ντεάννα ήταν πολύ μικρή ακόμη για έναν τέτοιο ρόλο και ότι η ταινία αυτή θα χρησίμευε για κακό παράδειγμα στα άλλα κορίτσια της ηλικίας της. Μέσα σε μία εβδομάδα η διεύθυνσις της Κινηματογραφικής Έταιρίας είχε λάβει 20.000 γράμματα διαμαρτυρίας και έτσι αναγκάστηκε να ελπίσει ότι η Ντεάννα δεν θα μεγάλωνε ακόμη.

—□□—

Άλλά τώρα γεννιέται το μεγάλο ζήτημα. Ποιό φιλμ θα παίξει η Ντεάννα; Να ξαναπαίξει και τέταρτο φιλμ με μπαμπά, μαμά και τα λοιπά, θα κατανοούσε πολύ μονότονο.

Ο κ. Ρότζερς εδήλωσε ότι θα πληρώσει όσα όσα για ένα καινούργιο φιλμ, κατάλληλο για την Ντεάννα και σύμφωνα με τις αξιώσεις του Αμερικανικού κοινού. Νά μία μοναδική ευκαιρία να νά γίνετε παλούτσι.

Η μνηστή του Μοϊκανού

ΕΥΘΥΜΟΣ ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΜΑΞΙΜ

ΠΡΟΣΩΠΑ:

Κυρία Λαγκλουμέ. Κύριος Λαγκλουμέ. Ζούλ.

(Η σκηνή στο σπίτι του ζεύγους Λαγκλουμέ).

Η ΚΥΡΙΑ.— Λοιπόν, θα βγούμε ά-
—Εξω;
Ο ΚΥΡΙΟΣ.— Πού να πάμε;
Η ΚΥΡΙΑ.— Στον κινηματο-
γράφο, που άλλου; Στο «Πίκους-Πάλας»
άλλαξαν πρόγραμμα. Παίζουν το «Κατά-
πια με δελόνα» και τους «Τιτάνες του
Φάρ-Ουέστ».

Ο ΚΥΡΙΟΣ.— Πάλι Φάρ-Ουέστ; Χθές
το βράδυ, με πήγες να δω τον «Γιού του
Κάου-Μπού», προχθές
με παρέσυρες στον
«Ατράχτο Καβα-
λάρη», παραπροχθές
μ' ανάγκασες να πα-
ρακολουθήσω τη ν
«Εκδίκηση του Τόμ-
μυ»... Ά! Όχι!...
Απόψε θέλω να κοι-
μηθώ νωρίς!

Η ΚΥΡΙΑ.— Μα τί
άνθρωπος είσαι τέ-
λος πάντων. Προσ-
πέρ; Δεν σε συγι-
νούν λοιπόν, καθόλου
τα κατορθώματα των
Κάου-μπού; Και ό-
μως αυτοί είναι άν-
δρες, φίλε μου. Όχι
τά τζουτζένια του
γαλλικού κινημα-
τογράφου που κλαίνε
σαν κυρίες. Έπειτα,
οι Έρυσθόδεσμοι! Τί
ώραία ράτσα, Θεέ
μου!

Ο ΚΥΡΙΟΣ.— Τόσο ωραία, που νύξ
όνειρεύσαι και στον ύπνο σου τους Έ-
ρυσθόδεσμους!

Η ΚΥΡΙΑ.— Και ποιόν θάθελες να δω
στον ύπνο μου; Έσένα;

Ο ΚΥΡΙΟΣ.— Προχθές, ήθελες να δής
και πάλι τον «Τελευταίον των Μοϊκα-
νών».

Η ΚΥΡΙΑ.— Τί υπέροχο φιλμ!
Ο ΚΥΡΙΟΣ.— Τό συζήτησα. Όταν
βλέπει κανείς τρεις φορές το ίδιο φιλμ...

Η ΚΥΡΙΑ.— Θα πάω να το δω και
για τετάρτη φορά.

Ο ΚΥΡΙΟΣ.— Αν το κάνης αυτό, θα
σου κόψω τα πόδια!

Η ΚΥΡΙΑ.— Και γιατί, παρακαλώ;
Ο ΚΥΡΙΟΣ.— Γιατί θέλω να κοιμηθώ
ήσυχος. Την τελευταία φορά που είδαμε
τον «Τελευταίον των Μοϊκανών», δεν μ'
έσπασε να κλείσω μάτι όλη τη νύχτα.

Η ΚΥΡΙΑ.— Αλήθεια;
Ο ΚΥΡΙΟΣ.— Ψέματα; Είχες τέτοια
νευρική υπερδιέγερσι, ώστε με τάραιες
στis κλωτσιές και στα μουνγκητά

Η ΚΥΡΙΑ.— (με έκσταση).— Όνειρεύο-
μουν πως πολέμουσα στο πλευρό του.

Ο ΚΥΡΙΟΣ.— Στο πλευρό ποιανού,
παρακαλώ;

Η ΚΥΡΙΑ.— Του Τελευταίου των
Μοϊκανών! Ποιού άλλου; ήθελες;

Ο ΚΥΡΙΟΣ.— Τί να σου πώ, γυναι-
κα... Ξημερώθηκες μ' αυτές τις ιστορίες
των Κάου-μπού, που δεν συγκινούν ση-
μερα ούτε τα μικρά παιδιά.

Η ΚΥΡΙΑ.— Αυτά είναι ζητήματα
γούστου. Όστε, δεν θέλεις να πάμε ά-
πόψε στο σινεμά;

Ο ΚΥΡΙΟΣ.— Όχι. Είμαι κουρασμέ-
νος. Έξ' άλλου, είμαστε τόσο δημοφά-
ντες...

Η ΚΥΡΙΑ.— Βέβαια... Θα καθίσουμε
κοντά στο τζάκι, εσύ θάχης τη μύτη σου
χωμένη στην καρέκλα και τον Νικολάκη
σου στο χαμομήλι, όχι, θέλω να πώ τη
μύτη σου χωμένη στο χαμομήλι και τον
Νικολάκη σου στην καρέκλα... Κι' εγώ
θα πλέκω κάλτσες. Πφ! Προτιμώ να δι-
αβάσω εφημερίδα.

(Παίρνει από το τραπέζι την εφημε-
ρίδα, την ξεδιπλώνει και με την πρώ-

για: Νάμμι, ήρθα!

Ο ΚΥΡΙΟΣ.— Και πώς θα του μιλού-
σες; Στη Μοϊκανική;

Η ΚΥΡΙΑ.— Οι καρδιές δεν έχουν ά-
νάγκη από λόγια, για να συνεννοηθούν.
Θά μ' έπαιρνε από το χέρι...

Ο ΚΥΡΙΟΣ.— Και θα σε ώδηγούσε σ'
ένα σεπαρέ...

Η ΚΥΡΙΑ.— Κάνω πως δεν ακούω...
θα μ' έπαιρνε, λοιπόν, από το χέρι και
θα μου έλεγε: Έλα γοργόποδη αντίλοπη
μου.

Ο ΚΥΡΙΟΣ (πνιγμένος από τα γέλια).—
Γοργόποδη αντίλοπη μου!!!

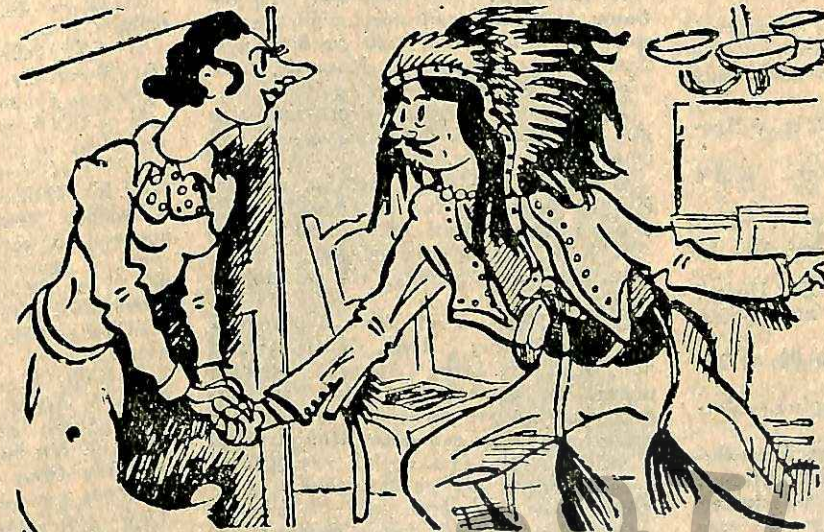
Η ΚΥΡΙΑ.— Έλα πανθηρούλα μου...
Ο ΚΥΡΙΟΣ.— Πανθηρούλα μου!!!

Η ΚΥΡΙΑ έκστατι-
κή, πάντοτε).— Έλα
να πάμε στα πράσινα
λειβάδια και να γεμί-
σουμε το Φάρ-Ουέστ
από μικρούς Μοϊκα-
νούς.

Ο ΚΥΡΙΟΣ.— Ζή-
τω τα μοϊκανάκια!
Νά μου φυλάξης ένα
σε παρακαλώ.

Η ΚΥΡΙΑ (επιστρέ-
φοντας στην πραγμα-
τικότητα).— Τί ωραίο
όνειρο!... Άλλά δυσ-
τυχώς μόνον όνειρο...
Στην πεζή πραγματι-
κότητα, είμαι η σύ-
ζυγος του Προσπέρ
Λαγκλουμέ, ανθυπο-
γραφέας τρίτης στο
ύπουργείο των Απι-
θάνων Έργων...

Ο ΚΥΡΙΟΣ.— Ό-
στε, σαν να λέμε, θα
προτιμούσες να ήμουν

—Έλα, πανθηρούλα μου, έλα...

τη ματιά που ρίχνει, μπήγει μια δυνα-
τή κραυγή).

Ο ΚΥΡΙΟΣ.— Τί έπαθες, Λεοντίν;
Η ΚΥΡΙΑ.— Μα δεν διάβασες, λοι-
πόν; Ο τελευταίος των Μοϊκανών...

Ο ΚΥΡΙΟΣ.— Έ! λοιπόν;
Η ΚΥΡΙΑ.— Δεν είναι παντρεμένος.

Ο ΚΥΡΙΟΣ.— Τί λές; Κι' είχα μια
συσίλτα...

Η ΚΥΡΙΑ.— Άσε τις εξυπνάδες, Προ-
σπέρ. Ξέρεις τί σημαίνει αυτό;

Ο ΚΥΡΙΟΣ.— Ξέρω... Άφού ο Μοϊ-
κανός σου είναι ανύπαντρός, αυτό ση-
μαίνει ότι δεν γνώρισε τα δάσανα του
γάμου.

Η ΚΥΡΙΑ.— Πάψε, Προσπέρ, γιατί
θα με πιάσει αναούλα με τις εφφυλογί-
ες σου... Έδώ ο κόσμος καταστρέφεται
και σι...

Ο ΚΥΡΙΟΣ.— Μα τόσο κουτή είσαι,
λοιπόν; Με τον τελευταίον των Λαγκλου-
μέ, άλλα δεν σκέφτηκα μέχρι στιγμής να
παρπονέθω!

Η ΚΥΡΙΑ.— Μα δεν είναι το ίδιο...
Οι έρυσθόδεσμοι είναι σπάνια ράτσα...
θάταν κρίμα να εξαφανισθούν... Όταν
ακέπτοιμα ήτι ο χαλκοκόρσαςτος αυτός
ήσως δεν μπορεί να βρή γυναίκα αντί-
διά του, για να του χαρίσει απογόνους...

Ά!... Γιατί να είμαι παντρεμένη;
Ο ΚΥΡΙΟΣ.— Και τί θάκανες αν δεν
ήσουν παντρεμένη;

Η ΚΥΡΙΑ.— Θα πήγαινα να τον βρώ,
θα τον κύτταξα θαρραλέα και θα του έλε-

Μοϊκανός!

Η ΚΥΡΙΑ (καγχάζουσα).— Έσύ Μοϊ-
κανός; Άς γελάσω! Χί, χί, χί!

Ο ΚΥΡΙΟΣ.— Γελάς, έ; Καλά. Ξέρω
τί μου απομένει να κάνω.

Η ΚΥΡΙΑ.— Νά με χωρίσης, ήσως...

Ο ΚΥΡΙΟΣ.— Ό! Όχι! Το διαβόγιο
στοιχίζει. Έχω όμως, μια άλλη ιδέα.

Η ΚΥΡΙΑ.— Θα ήμουν πολύ περίε-
ρη να τη μάθω.

Ο ΚΥΡΙΟΣ.— Περιμένε λίγο και θα
δής... Πρόκειται για μια έκκληση (ση-
κώνεται).

Η ΚΥΡΙΑ.— Θα βγής έξω; Πού πές;
Ο ΚΥΡΙΟΣ.— Αυτό είναι το μυστικό
μου. Και θα δής σε λίγο ότι ο τελευταί-
ος των Λαγκλουμέ θα νικήση τον τελεν-
ταίο των Μοϊκανών (δγανει).

Η ΚΥΡΙΑ (μόνη).— Έπί τέλους μό-
νη! Θα μπορέσω να συνεχίσω το όνειρό
μη! Ο τελευταίος των Μοϊκανών... Τί
μου... Ο τελευταίος των Μοϊκανών... Τί
δυστυχώς που είναι στη φωτογραφία της
εφημερίδος!... Τί κοριτσάτσια!... Τί δε-
σημασία!... Θα την κόψω και θα την κρε-
σώσω πάνω από το κρεβάτι μου (χτυ-
πάει το κουδούνι της πόρτας). Ποιος να-
ναι, άραγε; Δεν πιστεύω να γύρισε κι'
όλας ο Προσπέρ... Ό! (Ανοίγει την
πόρτα και μπαίνει μέσα ο Ζούλ, ντυμένος
σαν Έρυσθόδεσμος).

ΖΟΥΛ.— Λοιπόν; Είδατε τί ώραία
μου πάνε;

Η ΚΥΡΙΑ (με θαυμασμό).— Ό!

Ναί...
 ΖΟΥΛ.— Είμαι καλεσμένος σ' ένα μπάλ μασκέ και σκέφτηκα να μεταμφιεσθώ σ' ερυθρόδεσμο...
 Η ΚΥΡΙΑ.— Σας πάνε περίφημα...
 ΖΟΥΛ.— 'Ο Προσπέρ δεν είναι δώ; Τι κρίμα! 'Ηρθα για να του δείξω το κοστούμι. 'Ας είναι. 'Αφού δεν είναι δώ, φεύγω. Καληνύκτα, κυρία μου.
 Η ΚΥΡΙΑ.— Μά, καθήστε λιγάκι...
 ΖΟΥΛ.— Μά είναι ώρα για το χορό.
 Η ΚΥΡΙΑ.— Είναι πολύ νωρίς ακόμη... 'Αφήστε με να σας καμαρώσω, να σας θανιάσω (τόν τρώγει κυριολεκτικώς με το βλέμμα της).
 ΖΟΥΛ.— Μή με κυττάξετε έτσι, κυρία Λαγκλουμέ... Με κάνετε να κοιμίζω...
 Η ΚΥΡΙΑ.— Για έναν ερυθρόδεσμο είναι φυσικό το έρθη... Δεν σας είχα δη ποτέ και Μοικανό.
 ΖΟΥΛ.— Πώς να με δήτε. Δεν ντύνομαι έτσι, όταν πηγαίνω στο ύπαιθρο.
 Η ΚΥΡΙΑ.— Είστε υπέροχος...
 ΖΟΥΛ.— 'Ω! Με φέρετε σε πολύ δύσκολη θέση, κυρία μου.
 Η ΚΥΡΙΑ.— Μή με λέτε «κυρία»... 'Ελάτε να καθήστε πλάι μου. (Τόν τραβάει δια της βίας στον καναπέ). Νά! 'Ετσι!
 ΖΟΥΛ (με άμνησιν).— 'Ωστε ο Προσπέρ δεν είναι δώ;
 Η ΚΥΡΙΑ.— Εύτυχως λείπει. 'Ελάτε να κάτσει με στα γόνατά σας.
 ΖΟΥΛ.— 'Α! Πρέπει, λοιπόν, να...
 Η ΚΥΡΙΑ.— Μά, νά... Και να με λέτε, «πανθηρούλα μου».
 ΖΟΥΛ (κατάπληκτος).— 'Ε! Πρέπει λοιπόν, να σας ονομάζω πανθηρούλα μου;
 Η ΚΥΡΙΑ.— Νά. Κι' εγώ θα σε λέγω μανιασμένον ταύρο.
 ΖΟΥΛ (κυττάζεται με άπορία).— Μοιάζω με ταύρο μανιασμένο;
 Η ΚΥΡΙΑ.— 'Ετσι σε βλέπει η πανθηρούλα σου. 'Ελα, δός μου ένα φιλάκι.
 ΖΟΥΛ.— Μά, κυρία δηλαδή πανθηρούλα... Είναι τώρα δέκα χρόνια που γνωρίζομαστε και ποτέ δεν άλλαξαμε βλέμματα πονηρά.
 Η ΚΥΡΙΑ.— Καί βέβαια, αφού δεν ήσουν Μοικανός. Σήκωσέ με τώρα στα χέρια σου, να με ρίξεις στις φλόγες του Ιερού δέντρου. Και αύριο, όταν θα ξαναγεννηθώ μέσ' από τις στάχτες, θα φύγω για το Φάρ-Ούεστ.
 ΖΟΥΛ.— Και πώς θα πηγαίνω στο ύπαιθρο;
 Η ΚΥΡΙΑ.— Δεν υπάρχει πιά ύπαιθρο. Θα φύγουμε μακριά από αυτά τα

μέρη και θα σβύσουμε τα ίχνη που θ' αφήσουμε πίσω μας.
 ΖΟΥΛ.— Με τί; Με γομολάστιχα;
 Η ΚΥΡΙΑ.— 'Ελα, τσίρι μου, πάμε, πάμε γρήγορα (τόν τραβάει έξω από το δωμάτιο).
 Ο ΚΥΡΙΟΣ (έπιστρέφων).— Μπρί! Πού είναι η Λεοντία; Θα πήγε μέσα, ίσως... Καλίστερα... 'Ετσι, θα ντυθώ με την ήσυχία μου... Είμαι περίεργος να δω τί θα κάνει μόλις με δη με φορεσιά ερυθροδέσμου. (Ντύνεται και ύστερα αρχίζει να ξεφωνίζει σαν άγριος). 'Εκτακτα! Είμαι ο μέγας άρχηγός με τα μάτια της Πέρδικας (ανοίγει την πόρτα του διπλανού δωματίου). 'Ω! Τί είναι αυτό που βλέπω; 'Η γυναίκα μου στην άγκαλιά ενός Μοικανού!
 Η ΚΥΡΙΑ.— Θεέ μου! Κι' άλλος ερυθρόδεσμος!
 ΖΟΥΛ.— Πώς; 'Εσύ είσαι, Προσπέρ;
 Ο ΚΥΡΙΟΣ.— 'Εσύ είσαι, Ζούλ;
 ΖΟΥΛ.— Νά, εγώ, θα σου εξηγήσω.
 Ο ΚΥΡΙΟΣ.— 'Εσύ; Στην άγκαλιά της γυναίκας μου;
 ΖΟΥΛ.— Φταίει το κοστούμι.
 Ο ΚΥΡΙΟΣ.— Τό κοστούμι; Τό βέβαιον είναι ότι σου πάει περίφημα κι' είναι πολύ καλλίτερο από το δικό μου. Στοιχηματίζω ότι είσαι Μοικανός άνωτέρως κοινωνικής τάξεως.
 ΖΟΥΛ.— 'Ακριβώς. 'Ετσι μου είπε κι' ο έμπορος που μου νοίκιασε το κοστούμι.
 Ο ΚΥΡΙΟΣ.— 'Α! 'Ετσι... Λοιπόν, εγώ ο Μοικανός της κατωτέρας κοινωνικής τάξεως, θα σε σπάσω στο ξύλο.
 Η ΚΥΡΙΑ (παρεμβαίνουσα).— Σου απαγορεύω να πλησιάσεις τον μανιασμένο ταύρο μου.
 Ο ΚΥΡΙΟΣ.— 'Α! Είναι ο μανιασμένος ταύρος σου; 'Εγώ, όμως, κυρία μου, είμαι ο Μέγας Άρχηγός Περδικομάτης, της φυλής του 'Αδίστατου Δάσους και θα σου κάνω τον μανιασμένο ταύρο σου, μπλέ στο ξύλο. Πού είναι το τόμασκα; Δεν έχω... 'Ο κατηραμένος αυτός έμπορος δεν μούδωσε όπλο.
 ΖΟΥΛ.— 'Εγώ έχω.
 Ο ΚΥΡΙΟΣ.— Φυσικά, αφού είσαι Μοικανός πρώτης κλάσεως... Μου είναι αδύνατο να πολεμήσω μαζί σου... Και τώρα, τί σκέπτεσθε να κάνετε οι δυο σας;
 Η ΚΥΡΙΑ.— Θα φύγουμε για το Φάρ Ούεστ.
 ΖΟΥΛ.— 'Α! 'Οχι. Ευχαριστώ πολύ αλλά προτιμώ να μείνω στο Παρίσι.
 Η ΚΥΡΙΑ (με άπογοήτευση).— Πφ!... Και σ' έλεγα μανιασμένο ταύρο! 'Εσύ δεν είσαι ούτε κουνέλι! Φύγε από μπρός μου, παληομασκαρά, να μη σε βλέπω.

ΖΟΥΛ.— Να με συγχωρήτε, αλλά δεν έχω σκοπό να παλαβώσω κοντά σας. Φεύγω...
 Η ΚΥΡΙΑ.— Αυτά, λοιπόν, είχα να μου πής, άθλια; Κι' εγώ που ήμουν έτοιμη να σε ακολουθήσω στην έκρη του κόσμου!... Εύτυχως που μου μένει ο Προσπέρ.
 Ο ΚΥΡΙΟΣ.—Νά με λές Περδικομάτη.
 Η ΚΥΡΙΑ.— Δεν πιστεύω να σκέπτεσαι να ξεντυθής από τώρα. Θα μείνεις έτσι απόψε και θα κοιμηθούμε στον κήπο, στην κουφάλα του δέντρου...
 Ο ΚΥΡΙΟΣ.— 'Εγώ να βγάλω αυτά τα ρούχα; Ποτέ των ποτών! 'Αύριο θα πάω στο ύπαιθρο έτσι κι' αν ο προϊστάμενός μου στραβομουτσυνιάσει, θα του κόψω τ' αυτιά με το πολεμικό τσεκούρι. Κούη!
 Η ΚΥΡΙΑ.— Μπαράβο, αγάπη μου, έτσι να σε βλέπω πάντοτε! 'Εσείς, κύριε Ζούλ, τί κάθεσθε; Δεν έχετε καμιά δουλειά εδώ.
 Ο ΚΥΡΙΟΣ.— Πολύ σωστά. 'Εξω... Τελευταίε των Μοικανών!
 ΖΟΥΛ.— Μή θυμώνετε, λοιπόν, σας βεβαιώ δι...
 Ο ΚΥΡΙΟΣ.— 'Αρεκέ! Τελευταίε των Μοικανών, σε διατάσσω να βγής έξω από το σπίτι μου!
 Η ΚΥΡΙΑ.— Στάσου, Προσπέρ. Αυτός είναι ο προτελευταίος των Μοικανών. 'Ο τελευταίος είσαι σύ.
 Ο ΚΥΡΙΟΣ.— Σωστά λές, Λεοντίε. 'Ακουσε, Ζούλ; Μιά λέξη ακόμη... 'Ακουσε καλά αυτό που θα σου πώ...Είσαι ίσως ο προτελευταίος των Μοικανών, άλλ' είσαι επίσης και ο τελευταίος παληάνθρωπος του κόσμου! 'Εξω!
 ΖΟΥΛ.— Μά, Προσπέρ... Μην εξάπτεις.
 Ο ΚΥΡΙΟΣ.— Δεν είμαι ο Προσπέρ. Είμαι ο Μέγας Περδικομάτης, ο ένδοξος άρχηγός της φυλής του 'Αδίστατου Δάσους και δεν θα σ' αφήσω νάχης την τελευταία λέξη... 'Εμπρός, ούστ!... Φύγε γρήγορα, για να μη σου μεθώσω όλα τα φτερά που έχεις στο κεφάλι σου.
 ΖΟΥΛ (φεύγοντας).— Βοήθεια! Σώστε με! Θα με μαδήσει!
 Ο ΚΥΡΙΟΣ (τρέχοντας από πίσω του).—Θα σού ανήξω το κεφάλι και θα μαγειρέψω τα μυαλά σου με μαύρο βούτυρο!... Στάσου και θα δής...
 ΖΟΥΛ.— Βοήθεια, Μπουφαλό Μπίλλ, ο αδελφός σου κινδυνεύει! (Προλαβαίνει και το σκάει ενώ ο κύριος Λαγκλουμέ επιστρέφει στην άγκαλιά της πανθηρούλας του).

ΜΑΞΙΜ.

Έρωτες μεγάλων άνδρων

Η κυρία ντέ Μπαλζάκ

Η μούσα ενός τιτάνος της σκέψης

ΣΤΟ πνεύμα του Όνορε ντέ Μπαλζάκ, του μεγάλου αυτού συγγραφέως της «άνθρωπινης κωμωδίας», δυο γυναίκες έβασίλευσαν: 'Η κυρία ντέ Μπερνί και η κυρία Χάνσκα. Γιατί ο Μπαλζάκ, ο Ναπολέων αυτός των γραμμάτων, επέπρωτο ν' αποκτήσει, όπως κι' ο μέγας Κορσικανός, την «Πολωνέζικη μούσα» του.

Ο έρωτας αυτός του Μπαλζάκ, που διήρκεσε έφτα δόλοκληρα χρόνια: άρχισε με την καταχώρηση μιας μικρής άγγελιας, σε μια μεγάλη έφημερίδα, Πράγματι, η Κυρία Χάνσκα παρακαλούσε τον Μπαλζάκ να καταχωρήσει στη στήλη των άγγελιών της έφημερίδας «Κοντιντιέν»—του μόνου γαλλικού φύλλου που ή έισοδός του ήταν άνεκτική στην τσαρική Ρωσία— μια ολιγόλογη συνθηματική άγγελια, για να της δώσει να καταλάβει ότι είχε λάβει την έπιστολή της και ότι θα ήθελε ν' άνοιξη μαζί της άλληλογραφία.

Ο Μπαλζάκ άπήντησε. Πολύ γρήγορα, όμως, το είδος αυτό της άλληλογραφίας έπαυσε να θεωρείται ικανοποιητικό από τη μακρινή θαυμάστρια του μεγάλου συγγραφέως. Του έδωσε, λοιπόν, το αληθινό της όνομα και άμέσως άρχισε μια πυκνότερη άλληλογραφία, φουντωμένη από το πιο τρικυμώδες έρωτικό πάθος.

Πέρασε έτσι ένας χρόνος, χωρίς ο Μπαλζάκ να ξέρη έστω και από φωτογραφία τη φυσιογνωμία της μεγάλης αυτής «Άγνωστης, που γέμιζε την ψυχή της με τις πιο μεγάλες έρωτικές συγκινήσεις. Μόλις, όμως, την είδε, την αγάπησε ακόμα περισσότερο. Γιατί η κυρία Χάνσκα δεν ήταν καθόλου κατώτερη σε όμορφη, από τη γυναίκα που ο μέγας λογοτέχνης είχε πλάσει με τη φαντασία του.

Η συνάντησις των δυο έραστών έγινε στο Νιουσατέλ όπου η κυρία Χάνσκα κατάρθωσε να φέρη τον έσχατόνηρο σύζυγό της για παραισισμό. Μόλις τον είδε ο Μπαλζάκ, είπε ότι του έδινε την έντύπωσή «έρειπαιμένου πύργου». 'Αλλ' άφοι ή πίστη μετατοπίζει βουνά, γιατί ο έρωτας που άποτελεί την πιο δυνατή μορφή της πίστωσης, να μη μετακινή και πύργους; Για να μη τα πολυλογούμε, ο έρωτας της κυρίας

Χάνσκα κατάρθωσε να μετατοπίσει τον συζυγικό πύργο εις άπόστασιν έξακοσίων λευγών, πράγμα για το όποιον ο Μπαλζάκ συγκινήθηκε εξαιρετικά, τοσοῦτο μάλλον, καθόσον αυτός δεν διήνυσε για να φθάσει κοντά στην αγαπημένη του, παρά μόνον έκατον πενήντα λεύγες.

Δυο χρόνια αργότερα, η συνάντησις των δυο έραστών έγινε στη Βιέννη. 'Αλλ' αυτή τη φορά ο Μπαλζάκ υπέφερε πολύ από τη ζήλεια της

Η Κα Χάνσκα-ντέ Μπαλζάκ.

κυρίας Χάνσκα. Τί έκανε κατά τα δυο αυτά χρόνια στο Παρίσι, μόνος του; Με πόσες γυναίκες την άπατούσε; Είς μάτην ο συγγραφέας της «άνθρωπινης κωμωδίας» προσπαθούσε να την κάνει να λογικευθή, καταστρώνοντας μπροστά της αριθμητικούς ύπολογισμούς. «'Εργάζομαι, της έλεγε, δέκα οχτώ ώρες τη μέρα και μόλις μού μένουν έξι ώρες για ύπνο. Πώς είναι δυνατόν, λοιπόν, να μού μένουν ώρες για έρωτικές ασχολίες;». 'Επιχειρήματα λογικής ακριβέστατα. 'Εν τούτοις, η κυρία Χάνσκα δεν έννοούσε να πεισθή, πράγμα για το όποιον είχε άσφαλώς και κάποιο δικη...

'Ετσι, η συνάντησις αυτή της Βιέννης δεν υπήρξε και τόσο ευχάριστη. Κατά τα έπόμενα, όμως, έφτα χρόνια του χωρισμού, που εκείνος έμενε στο Παρίσι κι' εκείνη στη Ρωσία, ο έρωτας των μεγάλωσε ά-

κόμα περισσότερο, άναζωογονούμενος διαρκώς με τα φλογερά έρωτικά γράμματα που άνηλλάσσοντο καθημερινώς.

—EE—

Μιά μέρα, ο Μπαλζάκ έλαβε ένα φάκελλο με πένθιμο πλαίσιο. 'Ο βαθύνηρος στρατηγός ντέ Χάνσκα πέθανε. 'Επί τέλους! Τώρα, ο μέγας λογοτέχνης θα μπορούσε να παντρευθή τη γυναίκα που, αγαπούσε παράφορα επί δέκα δόλοκληρα χρόνια. Σηκώθηκε, λοιπόν, ο Μπαλζάκ, και πήγε στην Πετρούπολη, προς συνάντησίν της. Και παρ' όλον ότι τα έφτα χρόνια του χωρισμού είχαν σφραγίσει τα πρόσωπα και των δυο με τις άνεξίτηλες ρυτίδες της προχωρημένης ηλικίας, ο έρωτας των μεγάλωσε ακόμα περισσότερο.

'Αλλοίμονο! 'Η ένωσις του Μπαλζάκ με την χήρα του στρατηγού δεν ήταν εύκολο πράγμα. Προσέκρουε σε πολύ μεγάλες δυσκολίες. Καί ήταν γραφτό να περάσουν άλλα έφτα χρόνια αγωνιώδους προσμονής, μέχρις ότου πραγματοποιηθή η πολυπόθητη ένωσις. Σύμφωνα να με την κατάσταση πραγμάτων που επικρατούσε κείνα τα χρόνια στη Ρωσία, οι χήρες των μεγάλων αξιωματούχων δεν μπορούσαν να πάρουν εύκολα την άδεια, για να ξαναπαντρευθούν με ξένους. 'Ετσι, όταν οι άτελείωτες διατυπώσεις έλειψαν και δόθηκε η άδεια των γάμων, ο Μπαλζάκ, σκατεμένος από τον φόρτο της δημιουργικής του εργασίας, ήταν πλέον ράκος άνθρωπινο. 'Ο άνδρας που παντρεύθηκε τη χήρα Χάνσκα ήταν ένας έτοιμοθάνατος. Και τρεις μήνες αργότερα, η κυρία Μπαλζάκ έχορευε για δεύτερη φορά...

Κατηγόρησαν την κυρία Μπαλζάκ ότι μετά τον θάνατο του δεύτερου συζύγου της δεν έμεινε άπαρηγόρητη. Τί σημαίνει, όμως; Δεν της είναι άρκετός ο αιώνας τίτλος της μούσας που επί δέκα έφτα δόλοκληρα χρόνια ένέπνεε τον Μπαλζάκ και του έδινε τη δύναμη για τη γόνιμη συνέχιση του πνευματικού του έργου, που τον κατέστησε άθάνατον.

ΦΑΝΤΑΖΙΑ

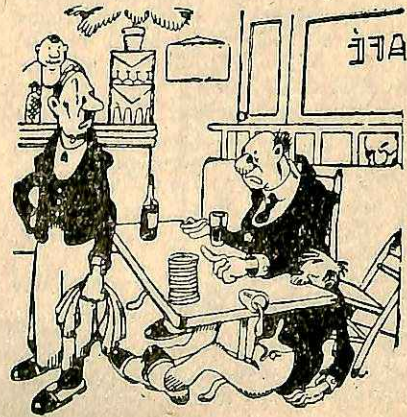
Τό χιοῦμορ γύρω από τό ποτηρί

ΜΙΑ ΠΕΠΟΙΘΗΣΙΣ
 —Πιστεύεις στην μετεμψύωση;
 —Ναί. Πιστεύω ότι υπήρξα άλλοτε γάιδαρος.
 —Πώς το ξέρεις;
 —'Αφού σου δάνεισα προχθές πενήντα φράγκα.

ΕΝΑΣ ΧΑΛΚΕΝ-ΤΕΡΟΣ

—Γκαρσόν! Φέρε μου ένα ακόμη μπουγάκι κρεζί και έναν άλλον σύντροφο για να συνεχίσω.

Παγκόσμια περίεργα

Στα παρισινά δικαστήρια πρόκειται να παραιτηθούν παρουσία των δικαστών και του ακροατηρίου δώδεκα πλάκες γραμμοφώνου για ν' αποφανθούν οι δικασταί επί μιας υπόθεσως κατά την οποία ο ένας σύζυγος ζήτησε το διαζύγιο με το αίτιολογικό ότι η γυναίκα του τον έδριζε όλη την ημέρα.

Ο πανούργος σύζυγος για να κερδίση τη δίκη είχε φροντίσει προηγουμένως να τοποθετήσει στη κρεββατοκάμαρα και σ' ένα απόκρυφο μέρος ένα μικρόφωνο που κατέγραφε όλες τις θοισιές της γυναίκας του.

Όπως εδήλωσε δὲ στο δικαστήριο, ο τελευταίος συζυγικός καυγᾶς διήρκεσε τόσο πολύ μεταξύ των, ώστε αναγκάσθηκε να ζητήσει συγγνώμη από την γυναίκα του για να πάη ν' αλλάξει... πλάκα στο μικρόφωνο!

Η Νότιος Αφρική μας παρουσιάζει το πιο καταστρεπτικό παιδάκι του κόσμου.

Το παιδάκι αυτό που ονομάζεται Τζών Ρόυς παίζοντας μὰ μέρα του περασμένου θέρους με τὰ σπύρτα έβαλε φωτιά σε μιά τεραστίων διαστάσεων θημωνιά καταστρέφοντας αποθηκευμένα δημητριακά αξίας 3.000 λιρών.

Σ' ένα δικαστήριο του Ουέστμινστερ, ο εναγόμενος υπερεσώθηκε από τους δικαστάς να εξοφλήση ένα χρέος που σέ...263 χρόνια! Τό χρέος αυτό ανερχόταν στο ποσό των 13 λιρών, 3 σελίνων και 4 πεννών, και κάθε μήνα θα πλήρωνε στον πιστωτή από μιά πέννα.

Στην Αμερική έγινε τὸν περασμένο μήνα ένας μακάβριος διαγωνισμός: Διαγωνίστηκαν όκτω νεκροθάφτες, παρουσία άρκετου κόσμου, στο ταχύτερο άνοιγμα ενός τάφου.

Νικητής ανέδειχθη ο νεκροθάφτης Τζέιμ Μόουρεν ό οποίος άνοιξε τόν...τάφο του σε μιά ώρα και έξιμισή λεπτά.

Στη Σκωτία παντρεύτηκε ένας ντετεκτίβ, και οι προσκεκλημένοι έπερασαν χάριν άσειείτητος στα χέρια της νύφης και του γαμπρού τις χειροπέδες.

Κάποιος όμως που κρατούσε τὸ κλειδί, τὸ έχασε.

Έτσι οι νεόνυμφοι έχορευαν στη σάλλα χειροδεμένοι, και μόνον τὸ άλλο πρωί βρέθηκε τὸ κλειδί και τούς έλευθέρωσαν.

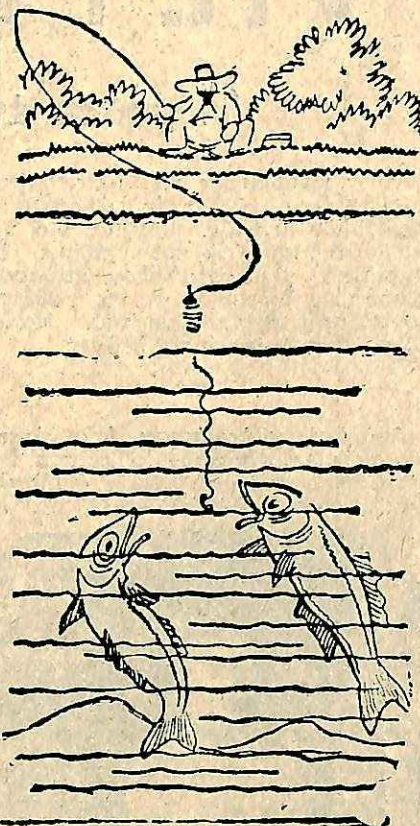
Ο εκάστοτε πάπας φορεῖ ένα δακτυλίδι γνωστό με την έπωνυμία τὸ «δακτυλίδι του ψαρά».

Γιατί τὸν έδωσαν αυτό τὸ όνομα;

Κατὰ τὸν έκτο αἰώνα τὸ έπίσημο δακτυλίδι του πάπα έφερε τις εικόνες του Αγίου Πέτρου που ήταν ένας ταπεινός ψαράς και ο ίδρυτής της Καθολικής εκκλησίας, και του Αγίου Παύλου.

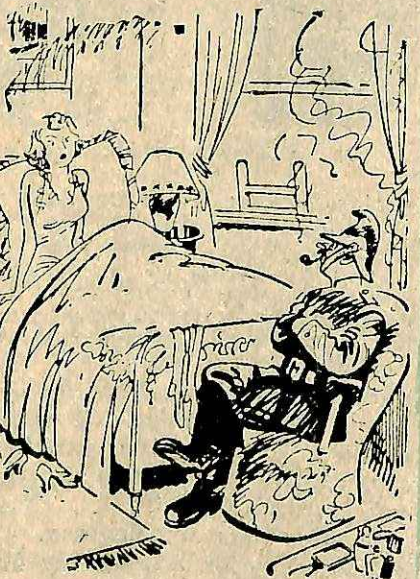
Κατόπιν τὸ δακτυλίδι αυτό άλλαξε εμφάνιση: στη μιά πλευρά έφερε τὰ οικόσημα του πάπα και στην άλλη τ' όνομά του.

Η ΞΕΝΗ ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΑ

Έρωτική άπελπισία

Τὸ άρσενικό φάρμακο τὸ θηλυκό: "Αν δὲν με παντρεψήτε, θὰ δαγκώσω έδῶ, μπροστά στα μάτια σας, τὸ άγκίστρι.

Προφύλαξις

Ο υποχρεωτικός πυροσβέστης: Μὴ φοβάστε, δεσποινίς! Η φωτιά έσβυσε. Γιὰ κάθε, όμως, ένδεχόμενο, θὰ μείνω έδῶ όλη την νύχτα νὰ φυλάω...

‘Αγγλικό χιούμορ

Ένας ηλικιωμένος άξιωματικός έκαμε τὴ συνθησμένη του έπιθεώρηση στο λόγιο, και ρώτησε τούς κληρωτούς αν είχε κανείς νὰ του πῇ κανένα παράπονο.

Ένας φαντάρος τότε έκαμε ένα βήμα μπρος και δήλωσε ότι ζήτησε από την καντίνα μιά μπουνκάλα μύζα για νὰ πιῇ. Αλλά μόλις ήπιε τὸ μισό περιεχόμενο άντελήφθη ότι δὲν είχε πῇ μύζα αλλά βενζίνη.

Ο άξιωματικός έταράχθηκε: — Αυτό είναι πολὺ άσχημο, παιδί μου, τὸυ έίπε, και σὲ συμβουλεύω αν δὲν περάσῃ μιά έβδομάδα νὰ μὴν... κωανίσῃς διόλου.

Ένας ψαράς έπεδείκνυε μίαν άνορθόγραφη έπιγραφή που ήταν στη διτρίνα του μαγαζιού του.

Ένας πελάτης τότε τὸυ έίπε: — Δὲν σου έίπε ὡς τώρα κανείς ότι αὐτή ή έπιγραφή που έχεις στη διτρίνα σου είναι άνορθόγραφη;

— Μόνον ένας; Έκατοντάδες τὸυ άπάντησε ο ψαράς. Τὴν διαιτηρώ όμως γιατί ο καθένας που μπαίνει στο μαγαζί για νὰ μου υποδείξῃ τὰ όρθογραφικά της λάθη ψωνίζει πάντα κάτι.

Τὸ έπαρχιακό τραίνο σταμάτησε απότομα και ο ισχυρός κλονισμός έρριξε τούς έπιβάτες από τις θέσεις τους.

— Τί συνέβη; ρώτησε μιά ηλικιωμένη κυρία τὸν εισπρακτορά.

— Τίποτε σοβαρό. Τὸ τραίνο διεμέλισε μίαν άγελάδα.

— Ήταν επάνω στις γραμμές τὸ καυμένο τὸ ξῶο;

— Όχι, άπάντησε με ταραχή ο σιδηροδρομικός υπάλληλος. Τὸ τραίνο τὴν κυνήγησε και τὴν έφτασε στο σταυλό της!

Η μητέρα. — Παλινόπαιδο! Πῶς τολμάς και λες τέτοια άσχημα λόγια;

Ο μικρός. — Γιατί μαμά. Αφού αυτά τὰ λόγια τάλεγε και ο Σαίξπηρ.

Η μητέρα. — Αυτό που σου λέω έγώ. Και άλλη φορά νὰ μὴ ξανακάνῃς παρέα μ' αυτόν τὸν Σαίξπηρ!

Ο μικρούλης Τζάκ, γνιός ενός πλουσίου έμπορου έτοιμὸν ένδυμάτων, τήθηκε από τὸν δάσκαλο ν' άπάντησῃ σ' ένα άριθμητικό πρόβλημα.

— Τζάκ, τὸυ έίπε ο δάσκαλος, αν μούδινες ένα κοστοῦμι ρούχα προς τέσσερις λίρες, πόσα θὰ έπρεπε νὰ σου δώσω για δέκα κοστοῦμια;

— Πενήντα λίρες, τὸυ άπάντησε ο μαθητής.

Ο δάσκαλος συνωφρονώθηκε.

— Πενήντα λίρες για δέκα κοστοῦμια ρούχα;

Ο Τζάκ έψωσε τούς ὤμους.

— Αὐτή είναι, κύριε, ή τελευταία μου τιμή. Θὰ τὰ πάρете ή θὰ τ' άφήσετε;

‘Ενα φιλί μεσ' στο σκοτάδι

Διήγημα της ΣΟΥΖΑΝΝΑΣ ΝΟΡΜΑΝ

Ο νέος ήταν γοητευτικός. Έκφρασις βλακώδης, βέβαια, χιλιειπωμένη, άλλ' αφού δὲν βρέθηκε καλλίτερη για τὸν χαρακτηρισμό τῶν προσώπων που μὰς άρέσουν, θὰ τὴν έπαναλαμβάνουμε κατ' άνάγκην. Ο νέος, λοιπόν, αὐτός συνεκέντρωνε όλα τὰ προσόντα που χρειαζόνταν σ' έναν άνδρα για ν' αναστατώσῃ μιά γυναίκα. Καί ή Μόνικα, μόλις τὸν είδε, κατάλαβε ότι ποτέ πιά δὲν θὰ μπορούσε νὰ τὸν βγάλῃ από τὴν σκέψη της.

Τὸν έβλεπε για πρώτη φορά σ' αὐτὸ τὸ γεῦμα. Ένα γεῦμα που είχε όλα τὰ στοιχεία για νάναι πληκτικό. Ο γοητευτικός νέος εύρισκε ότι οί ὄρες άργούσαν νὰ κυλήσουν. Τὸ ίδιο κι ή Μόνικα.

«Ποιός νάναι άραγε; άναρωτιόταν ή κοπέλλα. Μοῦ τὸν έσύστησαν, βέβαια, μὰ είναι αδύνατο νὰ θυμηθῶ τὸν ὄνομά του. Τὰ μάτια!... Και τὰ χείλια!...».

Τὸ γεῦμα τελείωσε. Κι' ὄλοι σηκώθηκαν από τὸ τραπέζι, για νὰ περάσουν στο διπλανὸ σαλόνι. Η Μόνικα είδε τὸν γοητευτικὸν νέον νὰ γλιστρᾷ προς τὸ μέρος της. Σὲ μιά γωνιά, στο βάθος, άνοιγόταν ή πόρτα ενός μικροῦ σαλονιού, φωτισμένου μ' ένα ρόζ άμπαζούρ, που τὴν έλπιζε μόνη έπίπλωσι είχε ένα μεγάλο ντιβάνι. Η Μόνικα βρέθηκε καταλάβῃ πῶς. Είχε βαδίσει έντελῶς μηχανικά. Σὲ λίγο βρέθηκε καθισμένος πλάι της κι' ο γοητευτικός νέος.

— Καπνίζετε; τὴ ρώτησε με τὸ πιο φυσικό ὄθος.

Η Μόνικα πήρε ένα τσιγάρο από τὴν άσημένια ταμπάκερά του. Τὸ χέρι της έτρεμε.

Μπροστά τους, σ' ένα μικρὸ τραπέζι, ήταν ένα βάζο με τούλupes. Ήταν κάτι τούλupes κόκκινες, με μαύρη καρδιά και με μεγάλους μίσχους.

— Οί τούλupes αὐτές είναι διαβολικές, ψιθύρισε ή Μόνικα. «Ω! Η. Νόμιζε πῶς πνιγόταν.

Ταν πολὺ, πάρα πολὺ γοητευτικός αὐτός ο νέος. Καί ή Μόνικα φοβόταν μήπως δὲν μπόρεσῃ νὰ τὸν άντισταθῇ.

— Θάταν καλλίτερο, πρότεινε, νὰ έπιστρέψουμε στο σαλόνι.

— Μὰ γιατί; Δὲν είναι καλὰ έδῶ; έίπε κείνος.

Βέβαια, ήταν πολὺ καλὰ, τῶβλεπε κι' ή ίδια.

Έπικολούθησε σιγῇ. Ο νέος έσβυσε νευρικά τὸ τσιγάρο του. Η Μόνικα εξακολουθοῦσε νὰ καπνίζῃ, ρουφώντας τὸν καπνὸ με άπληστία.

Είχε μισογείρει τώρα πάνω σὲ μιά στίβα από μαξιλαράκια. «Ω! Θεέ μου, δόσε μου δύναμη νὰ σηκωθῶ, νὰ φύγω!...».

Αλλά ο Θεός δὲν άκουγε. Κι' ή Μόνικα έμενε μισογυρμένη πάνω

στο ντιβάνι, με τὰ χέρια κρούα, μ' ένα παράξενο τόνο στοὺς κροτάφους της, που θαρρούσε πῶς είχαν μέσα τους σφυριά και γτυποῦσαν.

Από τὸ διπλανὸ σαλόνι έργόνταν φωνές και γέλια. Οί τούλupes εξακολουθοῦσαν νὰ δίνουν τὴν έντύπωση κόκκινων διαβόλων. Αὐτὴ τὴ φορά, πρότεινε ο γοητευτικός νέος νὰ σηκωθοῦν.

— Έχω τὸ αὐτοκίνητό μου κάτω, θέλετε νὰ σὰς πάω μέχρι τὸ σπίτι σας;

— — —

Μόλις βγήκαν από τὸ διαμέρισμα, κυττάχθηκαν κάτω από τὸ δυνατό φῶς της σκάλας. Απέφυγαν νὰ πάρουν τὸ άσανόέρ, αν και βρισκόταν στο πέμπτο πάτωμα.

— Έλάτε, τὴς έίπε και άρχισαν νὰ κατεβαίνουν.

Δὲν υπάρχει πιο άχαρο πράγμα από τὸ νὰ κατεβαίνῃ κανείς τις σκάλες μαζί με κάποιον άλλον. Ο γοητευτικός νέος κρατοῦσε τὸ καπέλο του στο χέρι, έξροντας ότι οί άνδρες κερδίζουν πάντοτε όταν είναι ξεφούσκωτοι. Δὲν μιλούσε. Πρόσεχε τὰ σκαλοπάτια. Καί ή Μόνικα βάδιζε σάν αὐτόματο. Πότε θὰ τελείωσῃ, λοιπόν, αὐτὴ ή σκάλα;

Έφθαναν στο ισόγειο. Τότε, τὸ αὐτόματο ηλεκτρικό φῶς της σκάλας έσβυσε.

Η Μόνικα άκουσε τὴ φωνή του γοητευτικοῦ νέου:

Ξέρете που είναι ο διακόπτης; (Κι' έψαχνε στὸν τοίχο, ψηλάφητά).

— Δὲν βρίσκω τίποτε, έίπε ή Μόνικα, που έτυχε νὰ βρεθῇ πολὺ κοντά του.

Και εσφινικά αισθάνθηκε στὸν τράχηλό της μιά θερμὴ παλάμη. Αμέσως, έκλεισε τὰ μάτια της κι' έγκαταλήφθηκε στην άγκαλιά του γοητευτικοῦ νέου.

Με τὸ κεφάλι άναγεγμένο προς τὰ πίσω, ρουφούσε τὴν ἡδονή από τὰ χείλια του, με τὴν άναπνοή κομμένη, με τὰ γόνατά λυγισμένα.

Στὰ επάνω πατώματα, άκούστηκε τὸ άνοιγμα πόρτας. Κάποιος βγήκε από κάποιο διαμέρισμα κι' άμέσως οί σκάλες πλημμύρισαν από φῶς. Ο γοητευτικός νέος κι' ή Μόνικα τραβήχτηκαν οί ένας από τὸν άλλον με τὰ κεφάλια χαμηλωμένα.

Η Μόνικα έπέστρεψε στο σπίτι της, τρικλίζοντας από ένα άγνωστο μεῦθος. Όλο γυρνούσαν μέσα στο κεφάλι της. Αὐτὸ φρονιμάδα, περίσκεψις, σοβαρότης...

— — —

Ξημέρωσε. Κι' ήταν ένα πρωινό

Έγκατελείφθηε στην άγκαλιά του γοητευτικοῦ νέου.

φλογερό. σάν νάχε άνοιξει κάποιο ή φαίστειο εκεί κοντά. Τὸ τηλέφωνο σήμαινε, μίλησε — δὲν ήταν αὐτός. Δὲν ήταν ποτέ αὐτός. Λίγο πρίν, όμως, από τὸ μεσημέρι, έφεραν στη Μόνικα ένα μεγάλο μπουκέτο κόκκινες τούλupes, με μαύρη καρδιά. Κι' ύστερα, τὸν άκουσε νὰ της λέγῃ από τὴν άλλη άκρη του σύρματος:

— Πῶς έίσθε από χθές; Κοιμηθήκατε καλὰ; (κοινοτοπίες). Θὰ μπόρουμε νὰ ξαναῖδοθοῦμε;

— Πότε; ρώτησε ή Μόνικα με άγωνία (ήταν ή μόνη λέξη που μπόρεσε ν' άρθρώσῃ).

— Ακούστε. Αποψε είμαι καλεσμένος σ' ένα γεῦμα, όπου θὰ πάω με τὴ γυναίκα μου (είναι, λοιπόν, παντρεμένος;). Αν θέλετε όμως, μπορῶ νὰ πεταχτῶ μιά στιγμούλα, νὰ σὰς δῶ.

— Σύμφωνοι.

Παγωμένη από τὸ άπροσδόκητο, άκούσμα, ή Μόνικα, έανακρέμασε τὸ άκουστικό. Μιά στιγμούλα! Παντρεμένος;... Σὲ λίγο, θὰ έλθῃ. Όλες αὐτές οί σκέψεις χοροπηδοῦσαν σάν τρελλές μέσα της.

Η ὥρα πλησίαζε. Η Μόνικα πέρασε στο δωμάτιο του λουτροῦ, για νὰ γίνῃ ὥραια. Έβγαλε από τὸ πρόσωπό της τὰ κοκκινάδια, βούρτσισε τὰ μαλλιά της, άλειψε τὸ πρόσωπό της με κρέμα. «Τί όμορφη που είσαι τώρα, Μόνικα, έλεγε καθώς κύτταξε στὸν καθρέφτη. «Αν σ' έβλεπε μ' αὐτὸ τὸ πρόσωπο...».

Δὲν έσυνέχισε τὴν τουαλέττα της. Επέστρεψε στο δωμάτιό της και έάπλωσε στο ντιβάνι, κυττάζοντας διαρκῶς τὴν ὥρα. Θὰ έλθῃ. Σὲ λίγο θὰ είναι αὐτός έδῶ. Έσὺ, Μόνικα, δὲν θάσαι έτοιμη για νὰ τὸν δεχθῇς. Δὲν πρέπει νὰ είσαι έτοιμη. Νὰ μείνῃς έτσι; με τὸ πρόσωπο σου γεμάτο κρέμες, τὰ χείλη σου άβαφα, χωρίς ζωή και τὰ μαλλιά σου γεμάτα μπινκουτί...

Ακούσθηκε ο κρότος του άσανόέρ. Κι' ύστερα, τὸ κουδούνι της πόρτας. Μὴ σπκώνεσαι, Μόνικα. Δὲν πρέπει ν' άνοίξῃς. Αν σὲ δῇ μ' αὐτὸ τὸ πρόσωπο...

Τὸ κουδούνι σήμανε για δεύτερη φορά. Μὴ θλίβεσαι, Μόνικα. Καλὰ έκανες και δὲν άνοίξῃς. Θὰ βαρεθῇ και θὰ φύγῃ. ΈΕ άλλου, σκέψου, ότι ήρθε μονάχα για μιά στιγμούλα. Τὸν περιμένει ή γυναίκα του...

ΣΟΥΖΑΝΝΑ ΝΟΡΜΑΝ

Π Ε Ν Η Ν-
ΤΑ χρο-
νία έκλει-
σαν στις

3 Νοεμβρίου, ά-
πό τη μερα που
η Γαλλία συνε-
ταράχθη από έ-
να είδεχθες έγ-
κλημα. 'Ιδού
πώς έχει άκρι-
θώς η υπόθε-
σις : Στάς 3
Νοεμβρίου 1888,
ένας φύλαξ της

σιδηροδρομικής γραμμής της έται-
ρείας των σιδηροδρόμων του Βορρά,
ανεκάλυπτε λίγο έξω από τον σταθ-
μό του Ραμπουγιέ, το διαμελισμένο
πτώμα ενός άνδρος. "Εντρομος από
τη μακάθρια αυτή ανακάλυψη, έ-
σπευσε και είδοποίησε τον σταθμαρ-
χη, σέ λίγο δέ κατέφθαναν επί τόπου
οι δικαστικές αρχές. Από την πρώ-
τη στιγμή, διεπιστώθη ότι έπρόκειτο
περί εγκλήματος, γιατί το θύμα είχε
δεχθί στο κεφάλι πολλά χτυπήματα
πελέκεως. Δολοφονία, λοιπόν. Καί ά-
μέσως οι ανάκρισις έστράφησαν
προς την εξακρίβωσιν της ταυτότη-
τος του θύματος και του δολοφόνου.
Το πρώτο έπετεύχθη εύχερέστατα.
"Από τα αρχικά των έσωρουχών και
τά πιστοποιητικά που έρέθηκαν στις
τσέπες του θύματος, διεπιστώθη ότι
έπρόκειτο περί του "Ανρύ Χόγιος, έ-
πιστάτου του κ. Ντέ Ροβερολίσ, στον
πύργο του Πουανύ, κοντά στο Ρα-
μπουγιέ. "Επί πλέον, έγνώσθη ότι
ο Χόγιος είχε ταξιδέψει προσφάτως
στο Βέλγιο, όπου πήγε για να είσ-
πράξη ένα μεγάλο χρηματικό ποσό,
έκφρασας μάλιστα και σε πολλούς
γνωστούς του τον φόβο μήπως δολο-
φονηθί, γιατί είχε πολλούς έχ-
θρούς. Τέλος, στις 7 Νοεμβρίου, η
έρωμένη του Χόγιος, που έμενε στο
Μπουσσύ του Βελγίου και η οποία
είχε άποκτήσει μαζί του πέντε παι-
διά, έγραψε σε κάτι φίλους του έ-
ρραστου της, για να ζητήση πληροφο-
ρίες περί του τελευταίου: Τήν είχε
άφήσει πρό πενθημέρου, για να έπι-
στρέψη στο Ραμπουγιέ και δέν της
έστειλε ακόμα γράμμα.

Στο περιδώριο της Ιστορίας

Το έγκλημα του σιδη- ροδρόμου του Βορρά

το θύμα, που είχε ταφή λίγες μέρες
πρίν. "Ο δολοφονηθείς ήταν ένας μι-
κρόσωμος και λιγνός άνθρωπάκος,
ένθ' ο Χόγιος της φωτογραφίας είχε
διαστάσεις ήράκλειος. Τί συνέβαινε,
λοιπόν; Ποιος ήταν ο δολοφονηθείς,
άν δέν ήταν ο Χόγιος;

Διετάχθη άμέσως η έκταφη του
πτώματος. Καί άμέσως έλαμψε η ά-
λήθεια. Το θύμα δέν ήταν ο "Ανρύ
Χόγιος, άλλ' ένας φίλος του τελευ-
ταίου, Βέλγος, ονόματι Λουί Μπα-
ρόν, τον όποιον είχε φέρει ο Χόγιος

Μία χαρακτηριστική φωτογραφία
του Χόγιος.

πρό μηνών στη Γαλλία, για να το
δώση δουλειά στο κτήμα του Που-
ανύ.

Ταυτοχρόνως, σχεδόν οι ασφαλι-
στικές εταιρίες «Φοινίξ», «Πατριμου-
μουάν» και «Ουρμπαιν», έλάμβαναν
αιτήσεις προς πληρωμήν τριών ά-
σφαλειών ζωής, που τις είχε συνά-
ψει ο Χόγιος στα 1888, ύπέρ των 5
νόθων παιδιών του και της έρωμένης
του. "Ολα τώρα γίνονταν καθαρά.

"Η αναπαράστασις του εγκλήμα-
τος δέν παρουσίασε καμμία δυσκο-
λία. "Αφού ο Χόγιος συνήψε τις τρεις
άσφαλειες ζωής, όχι δίχως δυσκο-
λία, δεδομένου ότι είχε άσχημο ποι-
νικό μητρώο, έσπευσε κατόπιν να
βρής έναν φτωχόν διάβολο, για να
του φορτώση την προσωπικότητά του
και τον έξεφάνισα, ώστε να μπορέ-
ση κατόπιν, μέσω της έρωμένης του,

να είσπράξη τα
άσφάλιστρα
των 200.000
φράγκων. "Ο
φτωχός διάβο-
λος έρέθηκε
στο πρόσωπο
του Λουί Μπα-
ρόν. "Ο Χόγιος
τόν σκότωσε μ'
ένα τσεκούρι,
τόν έντυσε με
δικά του ρού-
χα έβαλε στις
τσέπες του την

ταυτότητά του και τον έριξε πάνω
στα σίδηρα του τραίνου, για να δια-
μελισθί. Κόλλο σατανικότατο, που
άν δέν έβρισκόταν η φωτογραφία του
Χόγιος, θα πετύχαινε θαυμάσια.

"Ο Χόγιος συνελήφθη άμέσως, στη
Βαλανσιέν, όπου ζούσε με την έρω-
μένη του και τα πέντε παιδιά του,
ως Λουί Μπαρόν. Μετά τη σύλληψή
του, η ανάκρισις ανακάλυψε λεπτο-
μερώς το παρελθόν του. Καί μαθεύ-
τηκαν πράγματα άνατριχιαστικά.
"Ο Χόγιος είχε παντρευθί στα 1872
με μία γυναίκα, την όποιαν άσφα-
λισε την έπαύριον του γάμου, για
80.000 φράγκα. "Ενα χρόνο άργότε-
ρα, η άτυχής σκοτώονταν ξαφνικά
άπό κλωτσιά ενός άλόγου. Το δυ-
στύχημα δέν το είδε κανείς άλλος,
έκτός από τον Χόγιος. Στο σπίτι του,
όμως, έρέθηκε ένας μεγάλος λο-
στός, στην άκρη του όποιου ήταν
προσαρμοσμένο το πέταλο ενός άλό-
γου! "Ο Χόγιος συνελήφθη και προ-
εφυλακίστηκε. Μετά ένα χρόνο, ό-
μως, άπεφυλακίσθη με δούλευμα ά-
παλλακτικό, λόγω άμφιβολιών. Καί
η άσφαλιστική έταιρία πλήρωσε τις
80.000 φράγκα.

Εύθως μετά την άποφυλάκισή του,
ο Χόγιος άπεπειράθη να σκοτώση έ-
ναν Βέλγον δικαστή, ύστερα ξανα-
παντρεύτηκε και πρότεινε στον πε-
θερό του να εξαφανίσουν κάποιον
πλούσιον θεϊόν... "Ανθρωπος, όπως
θλέπετε, του σκοινιού και του πα-
λουκιού.

Παρ' όλες τις έπιβαρυντικές άπο-
δείξεις, ο "Ανρύ Χόγιος άμύνθηκε με
λυσώδες πείσμα κατά την διάρκεια
της δίκης, η όποία άρχισε στις 13
Ιουνίου 1889. Οι ένορκοι, όμως, εί-
χαν σχηματίσει τη γνώμη τους. Καί
μετά διάσκεψιν που δέν διήρκεσε πε-
ρισσότερο των όγδόντα δευτερολέ-
πτων της ώρας, εξέδωκαν την άπό-
φασιν που έπρεπε να έκδώσουν.

"Ο "Ανρύ Χόγιος έξετελέσθη στας
10 Αυγούστου, στην πλατεία της
Κομπιένης. Μέχρι της τελευταίας
στιγμής, διεμαρτύρετο ύπέρ της ά-
θωότητός του. Μόλις, όμως, αντί-
κρουσε τη λεπίδα της καρμανιόλας,
άφησε να του ξεφύγη η φράσις : «Με
τανοώ». Πράγμα, που ίσοδυναμούσε
με όμολογία.

ΛΕΩΝ ΤΡΕΪΧ

Η τελευταία της χαρά

Ένα αιοθηματικό διήγημα
της Μαρσέλλ Τιναιρ

Η Παωλίνα έσβυσε ένα γλυκό άπριλιάτικο δειλ.

Η Καρολίνα ξάπλωσε προσεκτι-
κά στο κατάσπρο κρεβάτι
της την Παωλιν, την άδελφού-
λά της, και άφου της συνέ-
στησε να κοιμηθί ήσυχα — ήσυχα
για να συνέλθη άπ' την κούραση του
ταξιδιού, κατέβηκε στο σαλόνι για
να μιλήση με τον γιατρό. Τόν είχε
καλέσει πρό όλιγου για να αναλά-
βη τη θεραπεία της μικρής φυματι-
κής όσο καιρό θα διαρκούσε η πα-
ραμονή των δύο άδελφών στο βου-
νό.

—Θέλω νάσαστε καλός μαζί της,
γιατρέ. Είναι τόσο παιδί. Τήν έχω
μεγαλώσει σαν παιδί μου... Στο δι-
άστημα του γάμου μου ζούσα πάν-
τα με το φόβο μή γίνω μητέρα και
νομίζω πως θάπερνε ένας άλλος τη
θέση της στη καρδιά μου... Ζήλευε
τόσο πολύ... Τήν συνήθισα να είμαι
πάντα άποκλειστικά δική της...

"Ο γιατρός έκύτταζε την ξένη με
τόση άπορία που ατή έθελά της
κοκκίνισε και κατέβασε τα μάτια.

—"Οχι, μήν παρεξηγήτε, εξακο-
λούθησε ύστερα από έναν μικρό δι-
σταγμό. Δέν είναι έγωίστρια η Πα-
ωλιν. Ίσα—ίσα, μάλιστα είναι πολύ
ευαίσθητη και τρυφερή, αλλά αι-
σθάνεται την άνάγκη να την άγα-
πούν όλοι, αυτό είναι : Σας τά λέω
αυτά γιατί νομίζω, πως για έναν
γιατρό όλα αυτά είναι έξ ίσου έν-
διαφέροντα όσο και η σωματική
κατάστασις του άσθενους του.

Πρέπει να γνωρίσετε καλά τον
χαρακτήρα το ταμπεραμέντο της ά-
δελφούλας μου, για να κερδίσετε
την έμπιστοσύνη της και να μπορέ-
σετε να της έπιβληθίτε... Δέν συμ-
φωνείτε;

"Ο γιατρός έκούνησε το κεφάλι
του καταφατικά.

"Επειτα η Καρολιν ντέ Μουστι-
έο σηκώθηκε και τόν ώδήγησε στην
άρρωστη.

"Από τότε, δέν πέρασε ούτε μια
μέρα χωρίς ο γιατρός Λατιγκερύ
να έπισκεφθί τις δυο κυρίες από την
Τουλών.

Σιγά—σιγά γεννήθηκε η οικειό-
της μεταξύ τους και ένα βράδυ που
η Καρολιν ζήτησε να μάθη λεπτο-
μέρειες για τον τόπο και τους κα-
τοίκους του, ο Λατιγκερύ έπωφελή-
θη εύχαρίστως της ευκαιρίας για
την παραμονή του κοντά τους και
να τους μιλήση για όσα τόν ρωτού-
σαν και για ένα σωρό άλλα πράγ-
ματα. "Ηταν πολύ άνεπτυγμένος
και ψυχικός και διανοητικός και
ήταν μια άπόλαυσις να κουβεντιά-
ζη κανείς μαζί του.

Πρίν έγκατασταθί στο χωριουδά-
κι αυτό όπου τόν είχαν συναντήσιν
οι δυο νέες, είχε περάσει πέντε
χρόνια στη θάλασσα, ως γιατρός έ-
νός ύπερωκεανείου, μα κάποτε άρ-
ρώστησε και αναγκάστηκε να άπο-
συρθί στο χωριουδάκι εκείνο όπου
και έμενε όχτω χρόνια τώρα μονί-
μως.

"Ηταν έργνης, χωρίς κανένα
στενό συγγενή και η μόνη του λύπη
ήταν που θα πέθαινε άνύπαντρος,
χωρίς να γνωρίση τις χαρές της οι-
κογενειακής ζωής και την γοητεία
της πατρότητας.

—Λυπήσθε γιατί δέν θα άγαπηθί-
τε ποτέ από παιδιά που θα είναι δι-
κά σας και γιατί δέν θ' άγαπηθί-
τε από κανένα; τόν είχε ρωτήσιν
έκείνο το βράδυ η Παωλιν.

"Ο κ. Λατιγκερύ ταράχθηκε λιγά-
κι ακούγοντας το λόγια αυτά της
άρρωστης. "Η Καρολιν χωρίς να πε-
ριμένη άπάντησιν άρχισε να μιλά
για την οίκογένειά της και για τα
θλιβερά ναιτιά της που τά πέρασε
θαμμένη σε μια μελαγχολική πόλι
του βορρά, και σε λίγο οι άναμνή-
σεις του παρελθόντος είχαν τόσο
πλημμυρίσει το γιατρό και την ά-

δελφή της άρρωστης που φαινόταν
και οι δυο νάχουν γυρίση τουλάχισ-
τον δέκα χρόνια πίσω.

"Όταν έφυγε ο γιατρός, η Παωλιν
βυθίστηκε για λίγη ώρα σε σκέψεις.
Κ' όταν η άδελφή της τη ρώτησε τί
την άπασχολούσε, εκείνη πρόφερε :

—"Ωστε μπορεί, λοιπόν, να γίνι
κανείς καλά και να ζήση χρόνια;

—Και βέβαια που μπορεί... Δέν
σου άρκει το ζωντανό παράδειγμα
του γιατρού μας;...

Σε λίγο καιρό η Παωλιν σηκώθηκε
άπ' το κρεβάτι. Περνούσε τις ήλιό-
λουστες γειμωνιάτικες μέρες χα-
πλωμένη σε μια σαίζ—λόγκ στην
ταράτσα, ανάμεσα σ' ένα κυπαρίσ-
σι και σε μια εύκαλυπτο. "Ο γιατρός
έρχόταν συχνά να της κρατάει συν-
τροφιά.

"Η Καρολίνα καθόταν κοντά τους
και κεντούσε. Κι' η Παωλιν γελοούσε
με τα εύθυμα ανέκδοτα που τούς
διηγόταν ο γιατρός.

"Όταν όμως έρχόταν η ώρα να
φύγη εκείνος, η Καρολίνα τόν συνώ-
δευε ως την έξωπορτα του σπιτιού
ή και ως τη γωνιά του δρόμου πολ-
λές φορές. Καί τότε και των δυο
λές φορές, τα πρόσωπα ξαιρναν μια έ-
τελως διαφορετική έκφραση. "Ε-
νωιωθαν τόν έαυτό τους πιο έλευθε-
ρο, πιο άληθινό, και οι συνηθισμέ-
νες κουβέντες που άντηλλάσαν τώ-
ρα είχαν όλες κάποιο κρυφό νόη-
μα μέσα τους. "Ησαν γεννημένοι
μα μέσα τους. "Ησαν γεννημένοι
για να είναι φίλοι. Είχαν τα ίδια
γούστα, τις ίδιες ιδέες. Περπατού-
σαν πλάι—πλάι άργά και οι σκιές
τους, άπλώνοντας μπροστά τους, ά-
νόμιους σε μήκος, αλλά τόσο ό-
μοιους σε φόρμα και σε γραμμές...

Και η Καρολιν ντέ Μουστιέρ θυ-
μόταν τότε το αίσθημα της δυσαρ-
μονίας και της άηδίας που την κυ-
ρίευε όταν περπατούσε στο πλάι
του άντρός της, πεθαμένου τώρα
πιά, ενός συζύγου τριπλάσιου στα
χρόνια άπ' αυτήν, γεμάτου έλαττώ-
ματα και έλλειψεις μαζί, που τόν εί-
χε παντρευθί ύποκόπτοντας στις
πιέσεις των συγγενών της.

"Ωστόσο, από μέρα σε μέρα η
Παωλιν άδυνατούσε δλοένα και πε-
ρισσότερο. Καί χωρίς να το κατα-
λαβαίνι μάλιστα, η άγαπημένη της
άδελφή, και ο γιατρός, προσεκτι-
κοί όσο και άσυνειδητοί, άναγκα-
ζόταν να προσποιούνται τους εύθυ-
μους για να της κρατούν την άβυσ-
σο, στην όποια κτρακυλούσε άβά-
σταγτα.

"Η ζωή όμως είναι κάποτε πολύ
παράξενη. Χωρίς να το φαντάζεται,
η Παωλιν, παρά την κατάστασή της,

άρχισε να έπηρεάζεται απ' την καθημερινή ανώριχη συναναστροφή της. Τό γυναικείο της ένστικτο ξύπνησε μέσα της, εκδηλούμενο με παιδιότητες έντελως εκρήξεις κοκκωδισίας και με ξεσπάσματα ακατανόητης ζήλειας. Τώρα, δεν της άρκούσε πια να αγαπιέται μονάχα, αλλά ήθελε να αισθάνεται την αγάπη γύρω της, να στρέφεται μόνο σ' αυτήν.

Μά ποιόνα τάχα μπορεί να ζηλέψει; Μήπως υπήρχε καμιά αντίληψη κοντά της, εκτός από την αδελφή της; "Ε, λοιπόν, την αδελφή της!

Κι' άρχισε να στολίζεται σάν νύφη κάθε φορά που επρόκειτο να δεχθί τον γιατρό. Ποτέ άλλοτε οι καταμαυρες πλεξίδες της δεν είχαν χτενιστεί τόσο προσεκτικά, ποτέ άλλοτε τα νύχια της δεν ήταν τόσο περιποιημένα. Και ο πυρετός, που έκανε τα μάγουλά της νάναι ρόδινα σάν ένα τριαντάφυλλο της πρόσθετε μια γάρη υπερκόσμια.

Η Καρολίνα δεν υποπευόταν τίποτα. Και αυτή ή ίδια άλλωστε, ύστερα από τόσα θλιβερά χρόνια, ξανάνοιωθε έντονη την ανάγκη να ζήσει, όπως ζούν όλες οι νέες γυναίκες, με όλη τη δύναμη της καρδιάς και των αισθήσεών της. Και τον φίλο αυτό που ή τύχη τον είχε φέρει κοντά της, στις παραμονές μιας φοβερής μ' αναπόφευκτης θλίψεως, δεν μπορούσε πια ούτε απ' τη σκέψη της να τον χωριστή, μα τον έβλεπε πάντα ως τί άρανε; Με ποιο τίτλο;—αναπόσπαστον απ' το μέλλον της.

—

Έκείνης της μέλης στο δρόμο ένα βράδυ. Της μίλησε, για τη μοναξιά του, το θάρρος του μα και την άπελπισία του μαζι, και της εξωμολογήθηκε το πως ό έρωας μεταμορφιέστηκε σε φίλια για να τον ξεγελάσει και να μπορέσει να τον κερδίσει.

Η νέα άκουσε την εξωμολόγησή του χωρίς να έκπλαγη. Ακούγοντάς τον να μιλά, κατάλαβε πως κι ή ίδια την περίμενε.

Αμα όμως γύρισε σπιτί, αντίκρισε την Παλιν έξω φρενών:

—Από ποδ έρχεσαι; Γιατί μάφισες τόσο ώρα μόνη; Τί ιδιαίτερα έχεις εσύ μ' α'υτόν...

Μπροστά στο ταραγμένο έκείνο πρόσωπο... τον τόνο της φωνής... ή Καρολίνα άρχισε να τρέμει... Η αλήθεια που δεν την είχε σκεφθί καν, που δεν είχε προσπαθήσει να μαντεύσει, την άφινε τώρα άφωνη. Με χείλη κάτωρα ψιθύρισε:

—Μοι μιλούσε για σένα... για κείνο που θα κάνω... που θα κάνετε... όταν θα γίνης καλά... την άνοιξη.

Η Παλιν, ανέπνευσε βαθεία! Σάν να έφυγε κάποιος άβάσταχτο βάρος από πάνω της. Κι' έπειτα διστακτικά, μουρμούρισε:

—Γιατί; Μήπως τον ένδιαφέρω; —Ναι, Παλιν, και πολύ μάλιστα. Δεν είπαν τίποτε άλλον έκείνο το βράδυ.

Την επομένη πρωί—πρωί ή Καρολίνα τρελλή απ' την άγωνία και τον πόνο έτρεξε να βρη τον γιατρό.

Τοι είπε κλαίγοντας με λυγμούς: —Δέν μπορείς να την γιατρέψεις... Αυτή είναι, δυστυχώς, ή άλλη-θεια... Αφήστε της όμως τοιλάκι στον άνεπαση την καρδιά της. Έπίστεψε... Το φάρμακό σας την έγέλασε... Είναι τόσο άπειρη... Ένα

μικρό άπραγο παιδί που ποθεί να ζήσει και για το όποιο ή ζωή και ή αγάπη είναι ένα πράρμα άξεχώριστο...

—Μά είμαι είκοσι χρόνια μεγαλύτερός της... Ποτέ δεν περίμενα να παρεξηγήση τη φίλια μου, την πατρική αγάδη... Και να νομίζει πως την αγαπώ τη στιγμή που σεις με κατένετε όλoκληρον:

—Είστε ό μόνος άντρας που γνώρισε. Είναι σκλάβας της φαντασίας της μάλλον παρά της καρδιάς της.

—Τί να κάνω; Πρέπει να μη ξανάρθω σπιτί σας, λοιπόν;

—Θά τρελλαινόνταν από τον πόνο.

ΝΕΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

Κατάκτηση

Στην άβυσσο του Μηδενός όλη ή ζωή μου έχει πνιγή

κι' ε'μ' ένα όν άνύπαχτο δίχως γυρες και λύπες.

Θαρρείς δέν με καταύγασε ποτέ φωτός μαρμαρυγή

κι' όλόγυρά μου κλώθονται σκότους πινές τοιλύπες.

—

Οι έλπίδες φυλλορρόησαν μέσ' στη φρυγμένη μου καρδιά

που της στερέψαν τους καύμους οι άπάτες των ερώτων

κι' ως έπαψα πια να μεθώ της νεότης μου την εύωδιά

της άγωνίας οι άνεμοι με σέρνουν στο χορό των.

—

Γυρνούν στη σκέψη μου άτονα ξεθωριασμένα ιδανικά

κι' οι πόθοι μου άνεπλήρωτοι μουχλιάζουν στην ψυχή μου.

Οι ώρες μου διαδέχονται ή μια την άλλη πληχτικά

και το Θεό της άνομιάς καλώ στην προσευχή μου.

—

Άργά κι' οι φίλοι μίσησαν προς των δειρών τη φωνή

κι' όλους τους βλέπω άγνωστους σ' αυτήν την πολιτεία.

Έρχετ' ήμέρα ήλιόχαρη κι' ή νύχτα θεία

κι' ε'γώ θα βρίσκω τη ζωή πάντα κουτή κι' άστεία.

—

Μάταια, καιρούς καρτέρεσά σε κάποια λύτρωση να βρω

του «ε'γώ» μου την όντότητα με τις παλινές λαχτάρες.

Μέσ' στης άφάνειας την άχλή και τα σκατάδια όλο γλυστρώ

σάν να βαρύνουν πάνω μου άσχημες κατάρες...

—

ΓΙΩΡΓΟΣ ΜΗΤΡΑΛΕΞΗΣ

Άλλά τότε:

—Τίποτα... Αφήστε την να σβύση ήρεμα με το όνειρό της ζωντανό πάντα...

Ο Λατινκερύ εξανέστη. Τί ρόλο θέλαν να τον κάνουν να παίξει; Να άπατήση ένα παιδί, μιάν έτοιμοθάνατη;

Άλλά ή Καρολίνα έπέμενε και στο τέλος ό γιατρός άναγκάστηκε να ύποκύψη.

Φαινομενικώς τίποτα δέν άλλαζε στις φιλικές του σχέσεις με τις δυο αδελφές. Έργόταν κάθε μέρα στη βίλλα κουβαλώντας βιβλία, λουλούδια και ένα σωρό λιχουδιές για την άρρωστη. Και χωρίς να αλλάξη καθόλου διαγωγή κατάρθρωσε να δημιουργή την έντύπωση πως δέν ενδιαφερόταν παρά για την μικρή.

Νόμιζε πως άγαπιόταν ή δυστυχισμένη μικρούλα, γιατί ποθούσε την αγάπη και ήθελε και αυτή να πάρη, όπως τα άλλα κορίτσια όλα, το μερίδιό της, απ' την ευτυχία. Κι' ήταν τόσο χαρούμενη γιατί έβλεπε πως ήταν «κάποια» και αυτή, πως την θεωρούσαν γυναίκα.

—

Η Παλιν έσβυσε ένα γλυκό Άποριλιάτικο δειλί, άκριβώς όπως άποκοιμούνται τα παιδιά, χωρίς άγωνία. Ο Λαβινκερύ κρατούσε μέσ στα δικά του χέρια το χέρι της και το ένιωθε να παγώνει άργά-άργά.

Η Καρολιν γονατισμένη, με το πρόσωπο γυμένο μέσ στα σεντόνια του κρεβατιού, έκλεισε σιωπηλά. Τη θάψανε σε μια ρωμαντική άκρούλα του μικρού νεκροταφείου, τριγυρισμένη από λουλούδια και δέντρα, καλοδιαλεγμένη και άπόμερη, για να μην κατιέται ό τάφος απ' τα πόδια του κάθε διαβάτη.

Όταν ο Λαβινκερύ και ή Καρολιν γύρισαν στο άδειο πιά και θλιβερό σπιτί, στάθηκαν για λίγο βουβοί χωρίς να τολμούν ούτε τα χέρια τους να ένώσουν. Μιά δειλία...

Και για μέρες πολλές φερνόταν όπως πάντα, όπως τότε που τους παραφύλαγε ένα άκρυπνο και ζηλιάρικο μάτι. Ήταν δύσκολο να πάψουν να νοιώθουν την παρουσία της νεκρής άνιμής τους.

Παρ' όλο τον φλογερο τους έρωτα, δέν τολμούσαν να κάνουν τη παραιτική παραχώρηση μέσ' στην βίλλα αυτή όπου πλανιόταν άκατάπαυστα το θλιβερό φάντασμα. Θαρρούσαν πως ή Παλιν τους παρακολουθούσε, πως έπέβλεπε ως και την παραικρότερη ματιά τους ακόμα!

Κάποια μέρα όμως ή Καρολιν έγκατέλειψε την μοιραία βίλλα και έπήγε στην πατρίδα της, το Βορρά. Και εκεί την συνάντησε άργότερα ό Λαβινκερύ, άμα τέλειωσε το πρώτο πένθος.

Παντοεύθηκαν σ' ένα έρημικό ξωκκλήσι.

Και πάνω απ' τον τάφο της Παλιν τα λουλούδια εξακολουθούσαν να άνθίζουν πάντα την άνοιξη και να μαραινούνται το φθινόπωρο, σύμφωνά με τον αιώνα, άπαράρτα νόμο που διέπει τα πάντα και λέει πως όλα περνούν και δέν μένουν αιώνια και άπαρηγήρητοι ούτε οι πιο μεγάλοι καύμοι!...

ΜΑΡΣΕΛ ΤΙΝΑΙΡ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ ΜΑΓΥΡΟΥ ΜΠΑΛΙΔ

ΕΝΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ
ΣΥΝΤΑΡΑΚΤΙΚΩΝ
ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

11ον

Ναί, ναι, ε'γώ ξέρω όσες σκότωσατε τη θεία σας. —Γιατί θέλετε να με συλλάβουν; Δέν έχετε καμμιάν απόδειξη εναντίον μου.

—Αυτό θα το δούμε, φώναξα. Έξ' αλλου...

Δέν πρόλαβα να συμπληρώσω τη φράση μου και ό Ήσεν έπεσε πάνω μου με μανία τίγρεως. Μ' έριξε κάτω και θέλησε να με πνίξη. Παρ' όλες τις προσπάθειές μου, δέν μπόρεσα ν' άπλλαγώ από τα νευρώδη μπράτσα του. Μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα, με φίμωσε με το μαντίλι του, μούδεσε τα χέρια πισθάγκωνα με το φουλάρι του και τα πόδια με το τραπέζομάνηλο.

Ύστερα, σηκώθηκε κι' έδγαλε από την τσέπη του ένα περιστρεφο.

—Μην φοβάσθε, είπα τότε άγρια. Δέν θα σας σκοτώσω, παρά μόνον όταν με αναγκάσετε να το κάνω.

Δέν μπορούσα να μιλήσω, αλλά προσπάθησα ν' άνακτήσω θάρρος και ύποσχέθηκα στόν έαυτό μου να πεθάνω καλύτερα, παρά να αφήσω να καταδικασθί ένας άθώος.

Και τώρα, άκούστε με, είπα. Και ευρηθήτε καλά αυτά που θα σας πώ. Τίποτα δέν μ' έμποδίζει αυτή τη στιγμή να φύγω από την Άγγλια και να πάω στους αντίποδας να κρυφθώ. Έχω ήδη ευστοχημένη την περιοχή της θείας μου. Την έχω μέσα στην τσέπη μου. Καταλαβαίνετε;

Έκανα να με τα μάτια μου.

—Τίποτε επίσης δέν μ' έμποδίζει να σας στραγγαλίσω και να ήσυχάσω από τις έρευνές σας, που τείνουν να μ' ένοχοποιήσουν. Συμφωνείτε;

Ναι, έκανα πάλι, κλείνοντας τα μάτια μου.

—Τίποτε επίσης δέν μ' έμποδίζει να σας άπελευθερώσω και να σας αφήσω να τρέξετε στη Σκότλαντ Γυάρδ να με καταγγείλετε. Κανένας δέν θα σας πιστέψει. Κανείς άπολύτως. Και όμως ή θωρία σας είναι σωστή. Σεις έχετε δίκιο. Μ' άκούτε; Ο Φίλιππος είναι άθώος.

Έγώ σκότωσα τη θεία μου...

—Λοιπόν: Και τώρα άκούστε πού σας άμολόγησα τα πάντα, πάλι δέν μπορείτε να κάνετε το παραιτικό εναντίον μου.

Έάν σας άπαλλάξω από τα δεσμά σας και τρέξετε στη Σκότλαντ Γυάρδ, για να με καταγγείλετε, όλοι θα γελάσουν εις βάρος σας. Θα σας πάρουν για τρελό. Κι' όταν πάω ε'γώ και τους πώ ότι τρελλάστηκα, θα μου άπαντήσουν ότι τώδεσαν πριν από μένα.

Κατέβαλλα άπεγνωσμένες προσπάθειες—μάταιες, όμως—για ν' άπλλαγώ από τα δεσμά μου. Στη φυσιογνωμία του άθλιου ύπρηξε κάτι το τρομακτικό, το άπειρο, το άποτροπατικό. Το χιούγελό του ήταν σατανικό, πικρό, κυνικό.

—Μη κουνιέσθε τόσο, είπα. Σταθήτε ήσυχος λίγα λεπτά της ώρας άκόμη... Όπως σας τώπα και προηγουμένως, ή Σκότλαντ Γυάρδ αποτελείται από μια σειρά ήλιθίων και μόνον ε'ίδατε καθαρά. Πάντως, το βέβαιον είναι ότι σας βοήθησε λίγο και ή τύχη. Μη κορδώνεστε, λοιπόν, και μη το παίρνετε άπάνω σας ότι είσατε τάχα μεγαλοφυής.

Μάλιστα, έγώ σκότωσα τη θεία μου, τη γρηά μες Έλνισάβετ Ραίνελ. Δέν τη σκότωσα, όμως, για την περιουσία της αλλά για ναμαι σίγουρος ότι θα πάρω την μες Έδith Συμπανσον ως νόμιμη γυναίκα μου. Την αγαπούσα, κύριε. Την ήθελα με κάθε θυσία. Ο Φίλιππος δέν ήταν άξίός της. Η θεία μου, όμως με άπειλούς διαρκώς ότι θα με άπεκλήρωνε, ώστε να μπορέση ό άδερφός μου να πάρη την Έδith. Ήξερα ότι ή τελευταία της διαθήκη ήταν ύπερ έμού, αλλά δέν μπορούσα ναμαι ήσυχος με τη θεία μου, γιατί ήταν πεσματάρα, ιδιότροπη, και ευμετάβλητη στις άποφάσεις της. Ήθελε να έννοήση τον έρωτα του Φίλιππου και της Έδith. Την ήμερα της Κυριακής, μου άνήγγειλε ψυχρά ότι την άπαύριον θα πήγαινε στο Λονδίνο, για να τροποποιήση τη διαθήκη της. Κατόπιν θα πήγαινε στης κυρίας Συμπανσον και θα της τ' άνήγγειλλε, πριν φύγη για το Παρίσι. Είδα ότι αυτή τη φορά ή άπόφασίς της ήταν άνεύληστη. Άν θα διειρηθείτο στη ζωή την άλλη μέρα, τότε ή Έδith θα ήταν τελείως χαμένη για μένα...

Σας είπα ότι ήμουν τρελλά έρωτευμένος με την μες Συμπανσον. Δέν απορούσα να νοιώσω τη ζωή χωρίς αυτήν. Και μισούσα τον άδελφό μου, που είχε έμπνευση στην Έδith ένα τρομερό αίσθημα. Ήξερα επίσης ότι ή Έδith δέν με δέχτηκε για άραβωνιστικό της, παρά μόνο και μόνο για να κινή ή χατήρι της μπέτας της απ' ένος και για να τιμωρήση τον Φίλιππο απ' έτέρου που της έκανε διάφορες μικροαπιστίες. Έγώ έξ άλλου πληροφορήσα την Έδith για τις άταξίες του α'υτός. Ήμουν, λοιπόν, άπολύτως βέβαιος ότι άν ή θεία μου τροποποιήσε τη διαθήκη της, θα έκανα για πάντα την Έδith.

Λίγα λεπτά από του κηρύγματος της ε'δόμης άπογευματινής, ό Φίλιππος ήρθε στο σπίτι μου για να μου ήζητησ χείρατά. Ήταν μεθυμένος. Βγάδοντας το μαντίλι από την τσέπη του, άφησε να του πέση το πασπαρτού, χωρίς να το άντιληφθί. Μετά την αναχώρησή του, έσκυψα και το πήρα. Αυτό ήταν που μούδωκε την ιδέα να πάω το βράδυ στο σπίτι της θείας μου. Την είχα δη τη μεσημέρι και δέν μπόρεσα να καταλάβω τί άπόφαση πήρε τέλος πάντων για το ζήτημα της διαθήκης.

Μόλις βγήκα, λοιπόν, από την εκκλησία, στάς έννεα και μισή, έπίστρεψα γρήγορα στο σπίτι μου. Το κλειδί του διαμερίσματος της θείας μου μ' άκινε μέ-

σα στην τσέπη μου. Έπρεπε να ξανάβλεπα τη θεία μου το ίδιο βράδυ. Την έπαύριον θα ήταν πολύ άγία. Ήθελα να την κάνω να λογικευθί, για της καταδείξω για μιάν άκόμη φορά ότι ό Φίλιππος δέν ήταν άξιος για την Έδith. Έπέστρεψα από το πίσω μέρος του σπιτιού και πήρα το ποδήλατο του γιού της κυρίας Χόπκινς. Το ποδήλατο αυτό το είχα χρησιμοποιήσει μυστικά κι' άλλες δυο-τρεις φορές. Νύχτα πάντοτε. Όταν ήμουν στο Πανεπιστήμιο έκανα καθημερινώς σπόρ με ποδήλατο. Με λίγες γερές πεντάλες, θα έφθανα στο σπίτι της μες Ραίνελ, πριν πέση να κοιμηθί, ήτοι πριν από τας δέκα. Βλέπετε; Καταλαβαίνετε; Μ' έσπρωξε έλαφρά με το πόδι του, για να προσελκύση όλoκληρη την προσοχή μου.

Σας όρκίζομαι, έξηκολούθησε, ότι τη στιγμή εκείνη δέν είχα την παραμικρή πρόθεση να την κακοποιήσω. Ήμουν μονάχα άπελπισμένος, τρελλός στη σκέψη ότι θα έκανα την Έδith. Όταν έφθασα ήταν πια θεοσκότεινα. Άνοιξα την πόρτα με το κλειδί του Φίλιππου. Κανένας άσφαλώς δέν με είδε ή με άκούσε. Το σπίτι ήταν σιωπηλό και διθυμμένο στο σκοτάδι. Η πόρτα του Φίλιππου ήταν κλειστή, άλλ' ή πόρτα της θείας μου ήταν μισανοιχτή. Μπήκα μέσα. Το μεγάλο φως ήταν σβησμένο, άλλ' έφεγγε μια μικρή βεγίξ πάνω στο κομοδίνο. Είδα τη θεία μου ξαπλωμένη μπροστά στην πόρτα που έπαικονανόσε με το δωμάτιο του Φίλιππου. Όπως είχε πέσει, το κέφαλό της άκουμπόσε στο πόδι του καναπέ. Υπέθεσα ότι ό Φίλιππος, επάνω σε κάποιον κανυζ, θα έσπρωξε τη θεία έξω από το δωμάτιό του. Όπως και έξω από το δωμάτιό μου, ήθελε να σκεπεί την άναπνοή της. Τη νύχτα με κάποιον δίο. Και έαφνικά μου ήρθε ή σκέψη να τη σωτώσω, να σταματήσω για πάντα την άναπνοή της και τις κινήσεις της. Μια όύελλα είχε ξεσπάσει μέσα μου. Πλησίασα στην πόρτα του Φίλιππου κι' έδωλα το αντί μου. Ροζάκις θορυβώδως.

Ήξερα ότι στην έταίρα του είχε χλωροφόρμιο. Μπήκα στην κάμαρά του και τον είδα ξαπλωμένον με τα πόδια πάνω στο κρεβάτι του. Πήρα το χλωροφόρμιο κι' άπεκοίμισα τη θεία μου, χρησιμοποιώντας ως μάσκα το μαντίλι μου. Δυνάμωσα τη δόσι. Και μέσα σε λίγες στιγμές, ό θάνατος, έπληθε. Η καρδιά της έπαψε να γυρνά. Η Έδith θα γινόταν δική μου. Έπρεπε, όμως, να συγκλίψω όσο μπορούσα καλύτερα το έγκλημα μου και να ήξω όλες τις ύποψίες στόν Φίλιππο. Μόνον από τοιούτους όρους έμπορούσε να είμαι σίγουρος για την άπόκτηση της Έδith. Του άξιζε άλλωστε του άδελφού μου μια τέτοια τιμωρία.

Γιατί επεχείρησε να μου πάρη τη γυναίκα που αγαπούσα!

» Οι περιστάσεις με εύνθησαν. Μπήκα στο δωμάτιο του Φιλίππου, πήρα το μπαούλο του και τώφερα στο δωμάτιο της θείας. Έβγαλα από μέσα όλα τα βιβλία και τάκρυψα μέσα στο ντουλάπι. Ύστερα, έβαλα μέσα το πτώμα. Έπλυνον, έβαλα στις χούφτες του θύματος από ένα διαμάντι, για να παραπλανήσω τη δικαιοσύνη. Έκλεισα το μπαούλο, το κλείδωσα, το έδεσα επί πλέον μ' ένα σχοινί και πήρα το κλειδί μαζί μου... προσποιηθείς ότι το βρήκα την επόμενη, μέσα στο δωμάτιο της μίς Ραϊνέλ. Τό πασπαρτού το ξανάβαλα στην τσέπη του Φιλίππου, που εξακολουθούσε να ροχαλίζει.

» Ξέστρωσα κατόπιν το κρεβάτι της θείας και ήπα το ποτήρι με το γάλα, που ήταν έτοιμο για να το πη ή θεία το πρωί της επόμενης. Θά φαινόταν ότι το έγκλημα διεπράχθη το πρωί της Δευτέρας. Έτσι, το άλλοθι μου, θά ήταν πιδ άκλόνητο. Βγήκα ακροποδητεί από το σπίτι κι έπείστρεψα στο δικό μου σπίτι, με το ποδήλατο. Μόλις έφθασα στο σπίτι μου, φρόντισα να δη ή σπιτονοικοκυρά μου ότι ή ώρα ήταν δέκα και μισή... Όσο για το υπόλοιπο της νύχτας, το ραντεβού που είχα με τή Λούσου, μου επέτρεπε ν' αποδείξω ότι δεν είχα ξαναδύ από το δωμάτιό μου.

» Τό πρωί της επόμενης, πήγα στο σπίτι του Φιλίππου που επρόκειτο να άναχωρήση την ίδια μέρα για τό Δούβρο και τόν συνώδευσα μέχρι του Λονδίνου.

» Η σπιτονοικοκυρά μου κι ο ίδιος ο Φιλίππος είχαν την ιδέα ότι ή μίς Ραϊνέλ είχε ήδη άναχωρήσει για τό Λονδίνο, με τό προηγούμενο τραίνο. Έγώ ήμουν τελείως άταραχος και γαλήνιος.

» Η μόνη μου σκέψη ήταν πώς να ένοχοποιήσω τόν Φιλίππο. Είδα τις άποσκευές μας στον σταθμό του Τσάριγκ — Κώς και τότε μου ήλθε ή ιδέα να γράψω πάνω στην έτικέτα του μαύρου μπαούλου τή αρχικά Φ. Χ., μιμούμενος από μνήμης τόν γραφικό χαρακτήρα του Φιλίππου.

» Ταυτοχρόνως ξεκάλυψα την έτικέτα, που έδειχνε την προώλη διαδρομή από Σάουθεντ εις Λονδίνο.

» Ήταν σχεδόν ξεκολλημένη. Μ' ένα έλαφρύ τράβηγμα τήν άπέσπασα και τήν έκρυψα στην τσέπη μου. Σκέφθηκα ότι όσο λιγώτερες έτικέτες θρίσκονταν πάνω στο μακάβριο μπαούλο, τόσο πιο εύκολα θά διεκρίνετο και ή έτικέτα με τ' αρχικά. Δεν μπορούσα να προβλέψω τή σύγχυση που θά έδημιουργήτο, ούτε ότι θά κολνού-

σαν επάνω στην ίδια έτικέτα, μιάν άλλη. » Και να πού έγινε ή θλιβερή εκείνη παρεξήγηση, που άποτελεί τήν αίτία της καταστροφής μου. Τό μπαούλο του Φιλίππου περδεύτηκε με τό μπαούλο της μίς Σίμπανσον, που ήταν άπολύτως ίδιο. Άδύνατο να σάς πώ, πώς έγινε τό λάθος. Φαίνεται ότι ο Φιλίππος, ταρκαμένος που άπεχωρίζετο με τήν Έδιθ, δεν πρόσεξε καθόλου τις άποσκευές του. Και τό λάθος έγινε.

» Ο άδελφός μου επρόκειτο να συνοδεύη τις δυο γυναίκες μέχρι του Δούβρου, όπου επρόκειτο να μείνη κι' ο ίδιος για λίγες μέρες. Εγώ υπελόγιζα ότι τό μπαούλο με τό πτώμα θά μετεφέρετο στο ξενοδοχείο του Φιλίππου, όπου θά άνεκάλυπτε πρώτος αυτός ότι έλειπαν τή βιβλία του από μέσα... Πάντως, όλες οι ύπόνοιες θά έστρέφοντο εναντίον του.

» Μέχρι της στιγμής, λοιπόν, εκείνης, είχα πετύχει πλήρως. Όταν, όμως, τό μοιραίο τηλεγράφημα της μίς Σίμπανσον μου άνήγγειλε τήν άντικατάσταση τών δυο μπαούλων, έπενυσα να μεταβώ στο Παρίσι. Ή επέμβασις σας μου φάνηκε, κείνη τή στιγμή, πολύ χρήσιμη. Ή καταραμένη, όμως περιέργειά σας, έγινε άφορητή και χαντακωδή.

(Ή συνέχεια στο προσεχές)

— Αυτό θά τό δούμε!

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Ο πιο δειλός ξεγνά την δειλία του, ο πιο κενόδοξος την ματαιοδοξία του, ο πιο δυστυχής, την φτώχεια του, μόλις του δοθή ή ευκαιρία να άσχοληθώ μ' έναν άλλον.

Τό πνεύμα μπορεί να θέλη να προχωρήση, αλλά ποτέ δεν θά φθάση εκεί που φθάνει ή καρδιά.

Η πραγματική σοφία και ή πραγματική φρόνησις, έγκειται στο να μπορεί κανείς να είναι μετριόφρων.

Μην αφήνετε τή γεγονότα να σας παρασύρουν. Μπορεί κάτι που σας άπελπίζει, να σας οδηγήση στην εύτυχία.

Φρόντισε πρό παντός; να είσαι εύθους και τίμιος άπέναντι του έαυτού σου.

Η έγγρησις της εύτυχίας του καθενός, βρίσκεται στην εύτυχία όλων.

Η άνοπομονηρία δεν άπαλλάσσει από τίποτε. Τούναντίον επιβαρύνει περισσότερο.

Η εύτυχία βρίσκεται μέσα μας, μās τήν έχει χαρίσει ή φύσις, ή δυστυχία όμως είναι έξω και πηγαίνομε τρέχοντας να τήν βρούμε.

Άντι να φωνάζετε και να λυπάσθε για τήν έποχή μας, εργασθήτε να είστε για να τήν κάνετε καλύτερη.

Η άποθάρρυνσις άνοίγει πάντα τήν πόρτα στην άπελπίσις.

Η εύτυχία δεν άποκτάται εύκολα. Είναι πολύ δύσκολο να τήν βρούμε μέσα μας και είναι άδύνατο να τήν βρούμε άλλου.

Δεν είδα ποτέ μιάν μάσκα σ' ένα πρόσωπο, χωρίς να αισθανθώ τόν πειρασμό να τήν άποσπάσω.

Όλα τή πράγματα στον κόσμο έχουν δυο μορφές. Έτσι, αναλόγως της άπόψης που τή εξέτάζει κανείς, τή βρίσκει καλά ή άσχημα.

Όσο ή καρδιά διατηρεί πόθους, ή ζωή φυλάει τις φαντασιοληΐες.

Αί ύβρεις και αί άπειλές είναι τή βλα τών ταπεινών.

Γίνεται κανείς κύριος της ζωής τών άλλων, όταν δεν λογαριάζει καθόλου τήν δική του ζωή.

Τή μυστικά έγλήματα έχουν για μάρτυρας τούς Θεούς.

Καμμιά φορά αισθάνεται κανείς τήν ανάγκη να πληρώση εκείνους που αγαπώ περισσότερο.

Ο Διογένης περιφέρεται και σήμερα με τό φανέρι στο χέρι. Λέγει όμως: «Ζητώ μιάν γυναίκα».

ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΕΣ ΠΕΝΝΕΣ

Αυτός δεν ήταν παρά μιάν οκιά

Διήγημα του κ.

ΓΙΑΝΝΗ Ν. ΓΚΙΚΑ

Τώρα που επί τέλους ή Λίζα βρήκε τήν ήσυχία της θά του έγριφε... Δεν τόν γνώριζε δέβαια προσωπικά αλλά απ' τή διήγηματά του είχε καταλάβει πώς ήταν ευγενικός, καλός και πάνω απ' όλα πονεμένος... Κι' ένας που έχει πατήσει άγκάθια στο δρόμο της ζωής είναι σπλαχνικός και συμπονεύ στη δυστυχία του άλλου.

Η Λίζα ήταν δυστυχισμένη. Πριν κλείση τή δεκάξη της χρονία είχε παντρευτή από έρωτα. Οι σαπουνόφουρες όμως όσο λαμπερές και χρωματιστές κι' αν ήσαν, σαν έρθουν σ' έπαφή με τόν άέρα σπάζουν γιατί δεν άντέχουν στην πίεση. Έτσι στα δεκαοχτώ της, σαν είδε περισσότερο τή πραγματικότητα ή Λίζα κατάλαβε πώς έκανε μιάν τρέλλα, γιατί τόν άντρα της όχι μόνο δεν τόν αγαπούσε τώρα αλλά και τόν συχαινόταν. Σε ποιόν όμως να πη τόν πόνο της!... Ή μητέρα της θά τήν έβριζε κι' ο πατέρας της — ένας πατέρας!... — ίσως να τήν χαστούκιζε... Άλλον δεν είχε. Κι' αυτή ή μοναξιά τή βάρανε πιο πολύ.

Ριχτηκε στη μουσική και στο διάβασμα... Άπ' τούς μουσικούς τή μεταρσίανω ο Σοπέν. Κάποτε ξεφυλλίζοντας ένα περιοδικό τήν τράβηξε κάποιο διήγημα. Τό διάβασμα του τήν σκέπασε με δυνατή, άγνη μελαγχολία... Άρχισε να παρακολουθώ τόν συγγραφέα στις άραιές δημοσιεύσεις του. Τώρα τόν θαύμαζε. Σε κάθε γραμμή του έβρισκε κάτι απ' τόν δικό της πόνο... Σε στιγμές όνειροπολήσεως έφταχνε με τή σκέψη της τή μορφή του. Κάπως ψηλός, μέτωπο εύρύ, μεγάλα ξάστερα μάτια και λίγα γκριζα μαλλιά στους κροτάφους... Έτσι τόν ήθελε.

Καιρό τώρα ζητούσε να του γράψη, να του έσομολογηθή τήν τρέλλα της, τή μετανόια της, τήν απογοήτευσή της για τούς σβυσμένους πόθους και τις χαμένες ελπίδες, τήν κούρασή της και τέλος να του ζητήσει τή συμβουλή του σ' ένα μεγάλο έρώτημα «Νά ξη κανείς ή να μη ξη!...» Δεν εύρισκε όμως ποτέ ευκαιρία γιατί ο άντρας της ήταν πάντα κοντά της, επέβλεπε τήν κάθε κίνησή της... Τώρα σε τούτο τό ήσυχ νησί του Αιγαίου όπου θρισκόταν μόνη της, μακριά από κείνον τόν άνεπιθύμητο θά του έγγραφε. Σχεδίαζε μάλιστα νοερά τή γραμμή της χωρίς να προσέχη στη φωνή του νεαρού εξαδέλφου της και τήν καρότάν κοντά της. Όμως ο νεαρός εξαδέλφος βλέποντας τήν άφηρημάδα της άρχισε να τήν κοροϊδεύη πράγμα που δεν άρεσε της Λίζας και γι' αυτό συγκεντρώθηκε. Μιλώντας κύταζε γύρω της. Δυό νέοι τράβηξαν τήν προσοχή της. Ένας κυτιούσε άφηρημένος τή θάλασσα, άδιαφορόντας για τή γύρω του κίνηση. Τό βλέμμα του φαινόταν ρεμβό κι' οι άρες τών χειλιών του λίγο γεμμένες προς τή κατό φανέρωναν κάποια δύναμη πίκρα. Ο άλλος φαινόταν άπλως τυπός. Άβελ ή Λίζα συμπόνεσε τόν πρώτο. Κείνη τή στιγμή άκουσε τόν εξαδέλφο της να φωνάζη προς τή μέρα τους.

— Τί λέει ή έξουσία!...

Ο ένας γύρισε και χαμογέλασε:

— Ποιοί είναι!... έρώτησε σιγανά τόν εξαδέλφο της ή Λίζα.

— Ο ένας, ο μελαγχολικός λέγεται Στράτης κι' είναι ο Άστυνόμος εδώ, ο άλλος είναι ο Τελώνης και σίγουρα συ που διαβάσεις περιοδικά θά ξέρεις τ' όνομά του, λέγεται Δάσης.

— Πώς;... τινάχτηκε ή Λίζα... Αυτός λοιπόν είναι ο Δάσης!... Αυτός ήταν ο άθροπος που τήν συχαινούσε με τή διηγησητά του!...

— Θέλες να σου τούς συστήσω!... έρώτησε ο εξαδέλφος και χωρίς να περιμένη συγκατάθεση φώναξε στους δυο νέους.

— Κύριοι, αν θέλετε μās κάνετε συντροφιά!...

Πρόθυμο ο Στράτης, θαρραστημένα ο Δάσης, πλησίασαν. Ο εξαδέλφος έκαμε τις συστάσεις.

— Κυρία Μ... σάς παρουσιάζω τούς κηρύους Στράτη και Δάση!...

— Εύχαριστήση κ. Στράτη... χαιρέτησε ή Λίζα. Λυπούμαι πολύ, κ. Δάση, για τή γνωριμία σας, ειπε τσακνίνα στον Τελώνη!...

— Μπα!... έκαμε άπορώνας εκείνος... Και γιατί!...

— Γιατί σάς φανταζόμουν διαφορετικά... Θά ήθελα λίγα γκριζα μαλλιά στους κροτάφους σας... Ένώ έσείς είστε τόσο νέος!... Πόσον χρονών!...

— Είκοσι έφτά άκλειστα!... Σας άπογοητεύει μήπως!...

— Ίσως, ναί!...

Δεν της άπάντησε. Ήξερε τις παραξενιές της Γυναίκας και κουραζόταν να μιλή πολλή μαζί τους.

Η Λίζα έδειχνε μιάν άνυπερόβουλη οικειότητα με τόν Στράτη, ενώ με τόν Δάση ήταν έπιφυλακτική. Τό γιατί ούτε και ή ίδια μπορούσε να τό εξηγήση. Ίσως έπειδή τόν σεβόταν και τόν θαύμαζε... Κι' ίσως ίσως φυλαγόταν για να ρήν εκδήλωση κάποια νεογέννητο αίσθημα... Ναί, τόν αγαπούσε τόν Δάση ή Λίζα.

Περνούσε ο καιρός. Με τό πέρασμα όμως του χρόνου τό άληθινό αίσθημα δυναμώνει αντίθετα με τό έφήμερο που πεθαίνει απ' τήν ίδια του άδυναμία.

Ένα βράδυ—τό τελευταίο—στον γύρους κάποιου ταγκό ή Λίζα έσφιξε ζωηρά τό χέρι του Δάση. Ήταν ένα διακριτικό φανέρωμα μιάς σθεστής φλόγας. Ήταν ένα βουβό έξέσπασμα μιάς δυνατής άγωνίας. Τού εκδηλώνονταν πρώτη αυτή.

Δεν είπαν όμως τίποτα κι' άπόμεινε με τήν άγωνία της.

Τήν άλλη μέρα παρακάρισε.

Έφτασε στο σπίτι της. Με μίσος άντίκρουσε τή στέγη που πριν δυό χρόνια, για μιάν παιδιαστική τρέλλα της, ήταν και θά ήταν για πάντα ή φυλακή της. Και τό βράδυ σά ξάπλωσε δίπλα ο άντρας της, άπομακρόνθηκε, άγανακτισμένη, σηκώθηκε σιγά, πήγε στο γραφείο της κι' άρχισε να γράφη στον Άλλον, που θρισκόταν στο μακρινό νησί!...

...Νομίζω πώς δεν υπάρχει λόγος να ξώ γιατί δεν έχω κανένα προορισμό... Έλπίζω να μη μου λείψη τό θάρρος τήν

τελευταία στιγμή, γιατί τότε θά είμαι μιάν τιποτένια που δίκαια ύποφέρω. Ο-

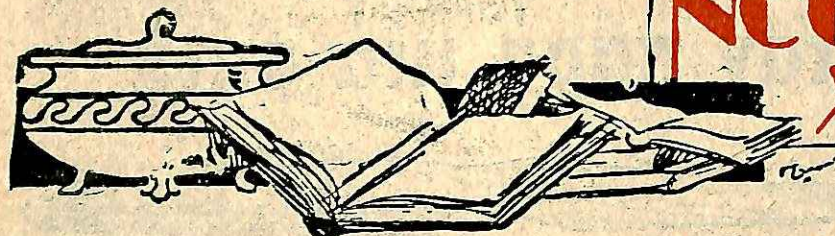
μως όχι δεν θά μου λείψη τό θάρρος γιατί είδα καλά πώς όλος ο κόσμος είναι ψεύτικος, πώς παντού όπου ζήτησα φιλία βρήκα γελασμένη, κι' όπου μιάν φορά ζήτησα λίγη άγάπη έμεινα δίχως ανταπόδοση. Δεν υπάρχει πια τίποτα μέσα μου, μου σκοτώσανε και τήν πιο μικροδική ελπίδα. Μου δώσανε να καταλάβω πώς δεν έχω δικαίωμα για τίποτα στη ζωή, πώς είμαι μιάν άπόκληση τόν ζω εις βάρος τών άλλων, άφού δεν είμαι ικανή να προσφέρω κάτι. Πόσο γελιώνεται!... Προσφέρω ό,τι έχω. Τό πνεύμα μου και τήν καρδιά μου... Άλλά εκείνοι που τούς τή προσφέρω δεν τή δέχονται, ίσως γιατί τή θεωρούν άσήμαντα. Κι' όμως δέ ζήτησα πολλά!... Λίγη τρυφερότητα. Κι' έλπίζω πώς Έκείνος θάναί αρκετά σπλαχνικός και τρυφερός για να μη μου άρνηθή τήν άγκαλιά του».

Σαν διάβασε τό γράμμα της ο Δάσης χαμογέλασε θλιμμένα. Πόσο τόν είχε ξεσηγήσει!... Πόσες φορές στην έρημιά του δεν πόθησε τήν παρουσία της που τόν ξεκούραζε!... Πόσες και πόσες νύχτες δεν πέρασε άγρυπνος με τή σκέψη της!... Πόσο εύτυχισμένος θάταν αυτός ο έρμος, να ήταν Έκείνη κοντά του, να πάρη τό πνεύμα της και να πετάσουν με τις φτερούγες της τήν ιδανικότητα στον κόσμο τους!... Όμως όχι!... Τί σημασία είχε ή δική του ή όδύνη μπροστά στις δυο καρδιές που ύπόφεραν ή κάθε μιάν ξεχωριστό της χτύπο!... Τόν Στράτη, τό εύάλσθητο αυτό παιδί, που αγαπούσε με μιάν τόσο διακριτική άγάπη ή Λίζα μέρες τώρα τόν είχε κοντά του παρακολουθώντας τον σά στοργική μάνα που προσπαθεί ν' άνακουφίση τό πονεμένο άγκυραχτό του παιδιού της!...

Στη Λίζα έγγραψε. Κι' είναι τόσο «Ένεις προσορισμό!... Κι' είναι τόσο βαθύς που δεν μπορείς να τόν νοιώσής. Στα κοριτσιότικα όνειρά σου έβλεπες τόν φωτισμένο Πόγο της Εύτυχίας και λαγχαρούσες να φτάσής σ' αυτόν... Τώρα βλέπεις ότι ο δρόμος σου τραβάει κάπου άλλου, ανάμεσα σε σκοτεινό δάσος και σ' άγκάθια που σου πληγώνουν τή σάρκα σε κάνουν να ξεφωνίζεις πονεμένα, ν' άγανακτίζεις... Ή άλυσιδίδα σου φαίνεται άγανακτής... Όμως ή άλυσιδίδα αυτή, ή άσήκωτη, έχει κάποιο όνομα! Λέγεται «Κεθών». Βάδιζε λοιπόν δίχως να κρατάς τό κεφάλι σκυμμένο. Άπαιτητά δικαιώματα απ' τή ζωή δεν έχουμε. Άντίο, Λίζα, κι' αν καμιά φορά έλπιούσες στο δρόμο σου, ζήτησε με και θά με βοηθού στο πλευρό σου... Κι' ίσως τότε νάχω και γκριζα μαλλιά στους κροτάφους».

Άφησε τή πένα και χαμήλωσε τό φως τής λάμπας... Τό δωμάτιο γινόμισε σιές. Μά πίσω στον τοίχο ξεχώριζε μιάν γιγάντια σκοτεινή Σκιά!... Ο ίδιος... Βλέποντας τήν χαμογέλασε πικρά... Σκέφθηκε πώς δεν ήταν τίποτ' άλλο πάνω στην όβόνη της ζωής παρά μιάν Σκιά που έητούσε να παραηγήση τούς άλλους—άλλες σκιές που πονούσαν!...

ΓΙΑΝΝΗΣ Ν. ΓΚΙΚΑΣ

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Στιγμές

I

Έρχονται και φεύγουν
και περνούν οι ώρες
και μαζί τους παίρνουν
γέλια και χαρές,
συμφορές και πόδες
έρχονται και φέρνουν
και περνούν οι ώρες.

II

Έρχονται και φεύγουν
και περνούν τα χρόνια
και μαζί τους παίρνουν
νιψάκια ζηλευτά
στά μαλλιά τα γιόνια
έρχονται και φέρνουν
και περνούν τα χρόνια...

Α. ΔΑΜΠΙΡΗΣ

Σ' έκδικήθηκε...

Από όπου κι αν πέρασες, δεν σκόπι-
νες παρά τον πόνο και τη δυστυχία. Πε-
τούδες, πότ' έδω και πότ' έχει σαν τρελ-
λή πεταλούδιτσα. Ποτέ σου δεν ένοιωσες
τον πόνο εκείνων που σου πρόσφεραν
την καρδιά τους. Έδινες για λίγον και-
ρό τη χαρά κι' ύστερα έφευγες, αφήνον-
τας πίσω σου τη θλίψη και τη δυστυχία.
Πάντα περήφανη, ειρωνευόσουν όλους έ-
κείνους π' αγαπούσαν.

Κι' όμως ήρθε μια μέρα, που το φτε-
ρωτό τρελλόπαιδο της Αφροδίτης σ' έ-
κδικήθηκε πιδ σκληρά από 'τι μπορού-
σες να φαντασθής. Σ' έκδικήθηκε, γιατί
ποτέ δεν πίστεψες στην υπαρέτη του. Σαύ-
σπασε τα φτερά σου. Κομμάτιασε την
καρδιά σου, δανείζοντας τα φτερά σου σε
κείνον π' αγαπήσες. Σ' έκδικήθηκε, για-
τί πάντα τον περιφρόνησες.

Κι' όταν σ' ή ίδια άρχισες να πονάς,
τότε κατάλαβες πόσο σκληρή είναι ή δυ-
στυχία που είχες σκορπίσει. Τότε ένοιω-
σες καλά το κακό που είχες κάνει. Και
μετανοιώνει, με τα δάκρυα στα μάτια,
θέλησες να εξιλεωθείς ζητώντας συγγνώ-
μη, γιατί και σ' πονούσες. Αλλά κανέ-
νας δεν θέλησε να πιστέψει ότι αγαπή-
σες. Κι' αντί ν' ακούσεις δυό λόγια πα-
ρηγόρη, άκουσες τις ειρωνείες που σ' ή
έδια είχες πη άλλοτε. Κι' αντί να βγής
την συμπόνια, βρήκες την περιφρόνηση.
Κι' ήταν ή μεγαλύτερη έκδικηση του
φτερωτού Θεού της αγάπης.

ΑΔΙΚΗΣ ΠΡΩΣ

Επιστροφή

Κεντημένη ανεξάλειπτα στον καμβά
του νου με το νήμα των αναμνήσεων στη
βελόνα της αγάπης, ή μορφή σου, προ-
βάλλει αδιάκοπα μπροστά μου — άυλη
θλιμμένη ζωγραφιά — όπως την αντί-
κρισα για ύπνωση φορά με τόσο πόνο...
Βαρύ ή καρδιά και κουρασμένη ή σκέ-
ψη ξαναυσιάζει πίσω επίμονα... Πόσο ο-
δυνηρή κι' άνώφελη. Αλλά και πόσο αν-
θρώπινη αλήθεια αυτή ή άβέλγη επι-
στροφή στα περασμένα...

Εκεί, στη φτωχική σου καμαρούλα...
Μέσα σε μια σιωπή απόλυτη, άρρωστη, ά-
γιάτρευτα μικρούλα μου αγάπη έσύ... Υ-
ποταγμένη στη θέληση ενός αφάνταστα
τραγικού μοιραίου, έλλωνες σιγά-σιγά άμύ-
λητη, ενώ μια ακύμαντη γαλήνη πούχε
κάτι από την καταθλιπτική άταραξία
της αιωνιότητας, και που την έκαναν ά-
κόμη καταθλιπτικότερη π' αμολύβνια
σύννεφα που έσκέπαζαν τον θλιμμένο ού-
ρανό, ή γύρω φύσι που επέβαινε, και το
θαμπό άπνοο της ημέρας φως που λιγέ-
στερε διακριτικά, έδάραινε στα στήθη
μου...

Καθώς ήσουν έτσι άκίνητη στού πόνου
το κρεβάτι, με τα λυτά μαλλιάκια σου
χυμένα τριγύρω στο γλωμό σου προσω-
πάκι και τα μισόκλειστα απ' τον πυρετό
ματάκια σου, σαν ένα δροσάτο πριν λου-
λούδι, αγαπούλα μου, έμοιαζες που άπνοα
του έκαιγε τα πέταλά του ή παγωνιά...
Ο θάνατος γεμμένος επάνω στο κεφάλι
σου περίμενε... Τόν παρεκάλεσα να φύγει,
μα εκείνος — ίσως απ' την ταραχή μου
να μου φάνηκε — μουδαίξε τα δόντια
του και σάκασε, σφυρίζοντας ένα όχι
παγωμένο πομπόιαζε σαν απειλή... Η
καρδιά μου κτύπησε τότε δυνατά τα μά-
τια μου έδούρκωσαν και μονομιās έσεί-
θηκα στο δρόμο δίχως να νιώσω πώς...
Δεν θυμάμαι πόσο έμεινα έξω... Μα σαν
εγύρισα, είχες παγώσει... Η πάλλευκη
ευγενική ψυχή σου λυτρώμενη απ' το
βαρύ σάκικο φορέτιό της αναζητούσε σ'
άπεσαντο γαλάζιο χάος τη λιγιστή χαρά
και τη γαλήνη. Εκείνη που της άρνήθη-
κε τόσο σκληρά έδω ή ζωή... Κι' έφυ-
γες... Απαλά κι' άθρόβα, όπως είχες
ζήσει... Είρημικά και ήρεμα-ήρεμα... Α-
παράλλαχτα σαν ευωδιαστική άνάσα λου-
λουδιού, — ευχαριστήριο ταπεινό θυμά-
μα στο μεγαλείο του άπειρου — που τ'
ανυψώνουν μεγαλόπρεπα οι αύρες επάνω
σε' όβλα φτερά τους... Όμοια με χρυσό-
ξανθη του ήλιου της ζωής άγχιδα που σ'
έκρουσαν για πάντα τα σύννεφα της άτυ-
παρξίας, αφήνοντάς με να παραδέρνω
στη σκοτεινιά της μοναξιάς... Οι Έλπί-
δες και τα όνειρά μου γάθιχαν μαζί
σου, και το βαυό της αγάπης πούγα στή-
σει στην ψυχή μου για τη λατρεία σου,
έσυντίθε μεσα μου ή απόγνωση...

Κι' έτσι, άπόμεινα μονάχος... Απαλ

Είναι αλήθεια!

Γελούσε με τα δάκρυά μου, Θεέ μου,
πώς γελούσε. Τα λαμπερά της μάτια με
κτύπαζαν ειρωνικά όταν της μιλούσε γι'
αγάπη, και μεθυμένη από τον θρίαμβό
της, άπαντούσε με τα σκληρότερα λόγια
στα έρωτόλογά μου...

Δυό χρόνια, δυό όλόκληρα χρόνια πέ-
ρασαν έτσι! Δυό χρόνια Βασίλισσα της
χαράς, άπόλαυσε τον θρίαμβό της. Χθες
όμως... Ναι, χθες έλα τελείωσαν για
πάντα... έλα!...

Την νύχτα, μπήκα στο σκοτεινιασμένο
δωμάτιό της που για μια στιγμή ή λάμ-
ψη του μαχαιριού μου το φωτίσε και μ'
άπνοια σκόρπισα το θάνατο στο χιλιαγ-
καλιασμένο κορμί της... Την αύγη φώνα-
ξα τα μαύρα κοράκια τουρανού και τους
είπα:

— Κοράκια μαύρα τ' ούρανο... Έλά-
τε να πάρτε για το δείπνο σας μιάς άπο-
νης γυναίκας την καρδιά. Όλη δική σας
σε λίγο τώρα θάναι. Σταθήτε, κομματά-
κια να την κάνω!

Με το άστραφτερό μαχαίρι μου ξεροί-
ζωσα, κομματίασα την άπνοη καρδιά
της, και μ' άγρια χαρά τρελλής έκδικη-
κης την έριξα στον ανθισμένο κήπο, κά-
τω απ' την άσπροντυμένη μυγαλιά που
ανυπόμονα καρτερούσαν τα πεινασμένα
κοράκια!

— Κρά... κράα!

Έκαναν όλα σαν να θέλουν να με εύχαι-
ρήσουν και χαρούμενα έτρεξαν να φάνε
την καρδιά. Σαν την πλησίασαν όμως έ-
βγαλαν άγριες φωνές, άνοιξαν νευρικά
τις φτερούγες των, και θυμωμένα έφυ-
γαν φωνάζοντας.

— Γιατί δεν τρώτε την καρδιά; ρώτη-
σα κάποιο πούχε μείνει τελευταίο.

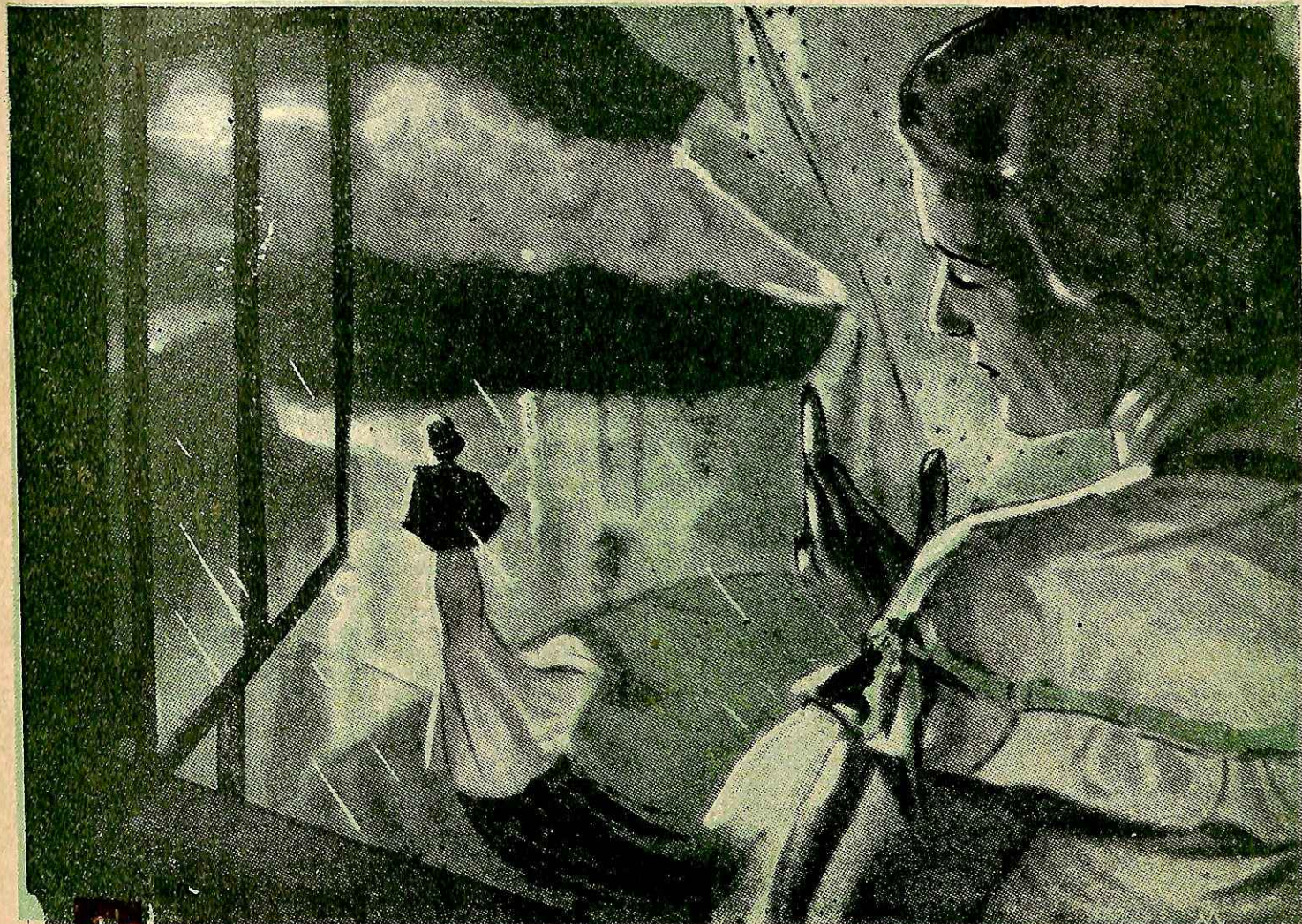
Και μουδς έκείνο:

— Μα δεν βλέπεις; Είναι σκληρή,
σκληρή... σαν πέτρα... Θα σπάσουν τα
ράμφη μας μ' αυτήν!

ΜΑΝΟΣ ΚΑΡΑΜΑΛΗΣ

πιστικά πιά μόνος, να τριγυρίζω συν-
τριμμένος σε' αγαπημένο μας δασάκι...
Εκεί, που τόσες γελαστές αγές, άδύνα-
τες πουλιών φωνούλες και τραγούδια, —
μενεξεδένιες βουνοκορφές που τις άγγι-
ζαν τριανταφυλλένια σύννεφα όνειρεμένα
δειλινών, και προστατευτικά φωτεινά για
μās σκοτάδια μās πρωτοείδαν και μās
πρωτοχαιρέτησαν, σέρνω την άγιάτρευτή
μου θλίψη, αφήνοντας τα δάκρυά μου να
κυλούν άβέλητα πλάι στις όλοκάθαρες
δροσοσταλίδες της αύγης που λάμπουν
στα όλοπράσινα της ροδοδάφνης και του
σκαίνου φύλλα — όμοια κι' άπαράλλα-
χτα μ' εκείνες — τόσο έτσι που να μη
μπορώ ούτε γώ να ξεκαθαρίσω ποιά είναι
το νερό, και ποιά το δάκρυ...

ΑΝΔΡΕΑΣ ΣΜΥΡΑΝΗΣ

Παντρεύτηκα έναν άνδρα «έξαιρετικό»

2 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1938

«Δεσποινίς,

» Άς συγχωρήση ή Δεσποινίς τη
γρηά υπηρέτριά της που την ονομά-
ζει έτσι. Ξέρω ότι ή Δεσποινίς παν-
τρεύθηκε και διάβασα στο «Φιγκα-
ρέ» την εύτυχη γέννηση του μικρού
Ζάν-Μαρι και της αδελφούλας του.
Συγχαίρω με όλη μου την καρδιά
τη Δεσποινίδα. Τα παιδιά πρέπει να
είνε σήμερα τεσσάρων και δυό ετών.
Τι χαριτωμένα που πρέπει να'νε! Σ'
αυτή την ηλικία, τα παιδιά ανήκουν
έξ ολοκλήρου στη μητέρα τους.

Για μένα, όμως, που έμεινα στο
πατρικό σπίτι της Δεσποινίδος μέχρι
των δώδεκα χρόνων της και που δεν
την ξαναείδα από τότε, θα είναι πάν-
τοτε ή Δεσποινίς Μόνικα. Δεν μπορώ
να πάψω να την άποκαλώ Δεσποι-
νίδα.

«Διάσασα πολύ μέχρι σήμερα, για
να γράψω. Αυτά που έχω να πω είναι
τόσο σοβαρά και τόσο οίκογενεια-
κά, ώστε θάταν ίσως προτιμώτερο
να λεχθούν διά ζώσης. Η Δεσποινίς,
όμως, ζή στο Στρασβούργο κι' έχει
και δυό μικρά. Τα χρόνια είναι δύ-
σκολα για όλον τον κόσμο και δεν
φαντάζομαι ότι θα μπορούσε ή Δε-
σποινίς να εγκαταλείψη το Στρα-
σβούργο και να'ρθη στο Παρίσι, για

να δη μια παλιά της υπηρέτρια, που
άσφαλώς θα την έχη ξεχάσει, έστω
και αν έχη να της πη σοβαρώτατα
πράγματα για τους γονείς της. Έξ
άλλου, οι πεθαμένοι είναι πιά πεθα-
μένοι και δεν μπορεί κανείς ν' άπαι-
τήση από τον άλλον ένα τόσο μεγά-
λο και δαπανηρό ταξίδι, για ν' άκού-
ση παλιές ιστορίες, που δεν άφο-
ρούν ίσως τη Δεσποινίδα.

» Όσο τώρα για να έλθω εγώ στο
Στρασβούργο, αυτό δεν μπορεί να
γίνη, γιατί είμαι άρρωστη στο νο-
σοκομείο, όπου σε λίγες μέρες θα
μου κάνουν μια δύσκολη έγχειρηση,
χωρίς έλπίδες επιτυχίας. Έν πρώ-
τοις έχω μαζέψει πολύ άσχημο αίμα.
Είμαι πενήντα δυό ετών. Είχα έά-
λει κάτι λεπτά στην άκρη. Έχω ένα
μικρό σπιτάκι στο χωριό μου. Σε-
πτόμουνά πάντα να έργασθώ ως τα πε-
νήντα πέντε κι' ύστερα να ζήσω ή-
συχά, στο σπιτάκι μου. Κουράζεται

Ένα παθητικώτατο

μικρό ρομάντσο της

διασήμου συγγραφέως

Ιρέν Νεμιρόφσκυ

Παντρεύτηκα έναν άνδρα «έξαιρετικό»

κάνεις να δουλεύει χρόνια δλόκληρα στα ξένα και μάλιστα όταν τον έχουν πάρει τα γεράματα. Άλλ' όμως λέγει κι' ο παπας, άλλα μὲν βουλαί ανθρώπων, άλλα δὲ Θεός κελεύει.

»Νοιώθοντας πολύ καλά ότι δεν θα ζήσω, απέφασα να πάρω την πέννα και να τα εκθέσω όλα γραπτά. Ἡ Δεσποινὶς ἀς κάνει ὅτι θέλει, αυτό εἶναι δική της δουλειά. Ἐγώ, όμως, θὰ ἔχω τὴ συνείδησή μου ἀναπαυμένη και δὲν θὰ ὑπάρχει φόβος γιὰ τὰ γράμματα που βρίσκονται τώρα στὸ σπίτι μου.

»Γιὰ νὰ δώσω στὴ Δεσποινίδα νὰ καταλάβει καλά περὶ τίνος πρόκειται, θ' ἀφήσω ἀνοιχτὸ αὐτὸ τὸ γράμμα και θὰ τὸ συνεχίσω αὔριο. Ὁταν ἀναπολὴ κανεὶς τὸ παρελθόν, θέλει όλα νὰ τὰ πῇ. Δὲν ξέρει τί νὰ προτιμήσει και τί νὰ πρωτοδιαλέξει. Εἶναι πολὺ δύσκολο. Ἀλλ' ἐγὼ δὲν ἔχω, παρὰ μονάχα μιὰ ἐδωμάδα μπροστά μου. Τὴν ἄλλη Τρίτη θὰ μ' ἐγγειρίσουν. Ὡ! Πόσο κουράσθηκα. Ἀς εἶνε, αὔριο θὰ συνεχίσω».

3 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

»Ἡ Δεσποινὶς ἦταν τόσο νέα ὅταν πέθανε ὁ πατέρας της, ὥστε, νὰ μὴν μπορῶ νὰ ξέρω τί θυμάται καί τί ἀγνοεῖ.

»Μπήκα στὴν οἰκογένεια, ὅταν ἔμεινε ἀκόμα στὴ λεωφόρο. Ὁς. Ἡ Δεσποινὶς Μόνικα ἦταν τότε ἑξῆς, τὸν κύριο Ροβέρτος δύο και ὁ κύριος Ρενέ δὲν εἶχε ἀκόμα περπατήσει. Ὁ πατέρας τῆς Δεσποινίδος ἦταν ἕνας ἀνδρας ἐξαιρετικὸς και ὠραίος, ὅπως ἔλεγαν ὅλοι, τόσο ὠραίος, ὥστε οἱ φωτογραφίες που ἔχει ἡ Δεσποινὶς νὰ μὴν μποροῦν νὰ της δώσουν ἰδέα γιὰ τὴν ὀμορφιά του. Ἐφόσον μετὰ τὸ γνωστὸ συμβάν, ἡ Δεσποινὶς καί τ' ἀδελφία της ἀνετράφησαν ἀπὸ τὴν οἰκογένεια τῆς Κυρίας, φαντάζομαι ὅτι θὰ ξέρει ἡ Δεσποινὶς ὅτι θάπρεπε νὰ ξέρει, γιὰ τὴν διαγωγή του Κυρίου. Ἡ Κυρία κόρησσε, ἡ γιαγιά τῆς Δεσποινίδος, δὲν ἦταν καθόλου τρυφερὴ ἀπέναντι του γαμβροῦ της. Αὐτὸ εἶνε βέβαια εὐνόητο. Ὅλες οἱ μητέρες ζηλεύουν γιὰ τὴν ἀγάπη τῶν κοριτσιῶν τους ἀπέναντι τοῦ συζύγου των. Ὡ! Δεσποινὶς Μόνικα, ἂν μου εἶχε δώση ὁ Θεὸς παιδιὰ, θὰ ζήλευα γιὰ τὴν ἀγάπη τους και θὰ ἔτρεμα γιὰ τὴν εὐτυχία τους, μέχρι τοῦ σημείου νὰ σκοτώσω ἐκείνον που θὰ ἐπιχειροῦσε νὰ προδώσει τὴν κόρη μου! Δεσποινὶς! Ὅταν μῆκα στο μέγαρο τῆς λεωφόρου Ὁς, ἄλλες οἱ καμαριέρες δὲν ἔμεναν περισσότερο ἀπὸ ἑξὶ ἢ ἑπτὰ μῆνες. Ἡ Δεσποινὶς θὰ καταλαβαίνει τὸ γιατί, τώρα που εἶνε παντρεμένη και γνωρίζει τὴ ζωή.

»Ἐγὼ ἤμουν τότε τριάντα τεσσάρων ἐτῶν. Χάρης στὴς θυσίες τῆς καμμένης τῆς μητέρας μου, εἶχα πάει σχολεῖο μέχρι τοῦ δεκάτου τετάρτου ἔτους τῆς ηλικίας μου. Δὲν ἤμουν, λοιπόν, ὅταν τὰλλα τὰ κορίτσια που δὲν ξέρουν τίποτε. Τὰ κορίτσια αὐτὰ πιστεύουν πᾶν ὅτι τοὺς διηγείται κανεὶς και θαρροῦν πῶς ἡ ζωὴ εἶναι ὅταν τὸν κινηματογράφο. Ἐγὼ ἂν θὰ ἔρριχνα τὰ μάτια μου σὲ κάποιον νέον, ὁ νέος αὐτὸς θὰ ἦταν ἀπὸ τὸν δικό μου Κόσμο κι' ὅχι κανένας πλούσιος, ὅταν αὐτοὺς που δίνουν στὰ φτωχὰ κορίτσια φιλιὰ, που πληρώνονται ἀργότερα μὲ πικρὰ δάκρυα. Ποτὲ δὲν ἔβαλα στὸ νοῦ μου τέτοιες φιλοδοξίες. Ἐμείνα πάντοτε φρόνιμη μὲ τὸν Κύριο, ἀλλὰ μοῦ ἦταν ἀδύνατο νὰ μὴ βλέπω τὸ ὁμορφος και τὴ γοητευτικὴ ἦταν. Ἐπὶ πλέον, ὁ Κύριος ἦταν και γενναῖος, πρᾶγμα που εἶνε κάπως σπάνιο. Ἀγαποῦσε τὴ γυναίκα ὅχι γιατί ζητοῦσε περιπέτειες ἢ ἠθελε νὰ παινευθῇ, ἀλλὰ γιατί τὴς ἀγαποῦσε πραγματικά. Κάθε φορὰ που συνέδετο μὲ μιὰ γυναίκα, ἦταν ελκρινὰ ἐρωτευμένος μαζί της. Κουράζονταν, ὅμως πολὺ γρήγορα και ἡ φλόγα του ἔσβυε ἀμέσως. Εἶχε μείνει κι' ἦταν πολὺ νέος. Ἡ Κυρία ἦταν μεγαλύτερη του κατὰ δύο χρόνια.

»Ἡ Δεσποινὶς θὰ ξέρει ἀσφαλῶς ὅτι ὁ Κύριος καί ἡ Κυρία ἦταν πρῶτα ἐξαδέλφια, ὅτι εἶχαν μεγαλώσει μαζί κι' ὅτι ὅλη ἡ περιουσία ἀνήκε στὴν Κυρία. Ἀν δὲν ἦταν αὐτὸ τὸ τελευταῖο, ποτὲ δὲν θὰ παντρευόταν ὁ Κύριος τὴν ἐξαδέλφη του, ἡ ὁποία, ὑπὸ ἐποψὴν ὁμορφιάς ἦταν πολὺ φτωχή. Ξέρω ὅτι μετὰ τὸ γνωστὸ συμβάν και μέχρι τοῦ θανάτου της, ἡ Κυρία ἦταν διαρκῶς ἀρρωστή στὴν Ἐλβετία. Ἀσφαλῶς, ὅμως, ἡ Δεσποινὶς θὰ θυμάται πῶς ἦταν ἡ μητέρα της πρὸ τοῦ γνωστοῦ συμβάντος. Δὲν ἦταν πὸς ἀσχημὴ ἀπὸ τίς ἄλλες, εἶχε μάλιστα ὁμορφα μάτια. Τὸ σῶμα της, ὅμως ἦταν ἀχαρο κοκκαλιάρικο και νόμιζε κανεὶς ὅτι τὰ μακρὰ χέρια της και τὰ λιγνὰ πόδια της τὴν ἐνοχλοῦσαν. Βάδιζε σὰν ἀντρας και φοροῦσε παπούτσια χωρίς τακούνια. Δὲν ἦταν καθόλου φιλόδοξη. Ἡ Κυρία κόρησσε τῆς ἔλεγε πολλές φορὲς ὅτι θάπρεπε νὰ περιποιητὰ κάποτε τὸν ἑαυτὴ της και νὰ μὴν εἶνε τόσο παραμελημένη. Ἡ Κυρία κόρησσε που πρέπει νάταν ὁμορφὴ στὰ νεῖτα της, δυσφοροῦσε που ἔβλεπε τὴν κόρη της τόσο ἀσχημὴ και τόσο ἀσουλῶπιτη και ἀνησυχοῦσε πολὺ. Τί νὰ σὰς πῶ, Δεσποινὶς Μόνικα, μιὰ γυναίκα, γιὰ νὰνε εὐτυχής, πρέπει νὰ εἶνε κομψή. Ἡ Κυρία τὸ ἤξερε ἡ καὶ μὲν ὅτι δὲν ἦταν ὁμορφὴ κι' αὐτὸ τὴν ἀπῆλπιζε. Ἐπειδὴ, ὅμως, ἦταν πολὺ ἔξυπνη, τὸ εἶχε καταλάβει ἐγκαίρως ὅτι πρέπει νάχη και ὅτι ὁ δικὸς της τύπος δὲν ἦταν ὁ τύπος τῆς κοκκίας. Ἦταν πολὺ σοβαρή, πολὺ μορφωμένη και ὅλοι τὴν ἐκτιμοῦσαν. Ἐἶνε μιὰ ἀγία», ἔλεγαν ὅλοι. Καὶ ὑπονοῦσαν φυσικὰ τίς ἀπιστίες τοῦ συζύγου της.

»Ἡ Κυρία ἔκανε πῶς δὲν ἔβλεπε τίποτε και ὅλοι τὴν ἐπαινοῦσαν γι' αὐτὸ. Ἀφ' οὗ ἀγάπαε τὸν ἄνδρα της, ἔλεγαν, καλὰ κάνει και δὲν τοῦ μιλάει». Ὁ ἔρωας αὐτὸς τῆς Κυρίας ἀπέναντι τοῦ Κυρίου ἦταν φῶς φανερὸ γιὰ ὅλους. Οἱ γυναῖκες ἔτρεχαν σὰν σουσουράδες πρὸς τὸν Κύριο. Καὶ ὅταν τὴς ἀφῆνε, γίνονταν ἀκόμα πιὸ τρελλές ἀπὸ ἀγάπη. Ξέρει ἡ Δεσποινὶς πῶς εἶνε οἱ γυναῖκες; Ἦταν πολὺ φυσικὸ, ἔλεγαν, γιὰ τὴν Κυρία, ν' ἀγαπᾷ ἕνα σύζυγον ὠραῖον και ἀξιαγάπητον σὰν τὸν δικὸ της. Ὁ Κύριος ἦταν πολὺ εὐγενικὸς μαζί της. Φυσικὰ, μὲ τίς διαφορὲς ἐρωτικὲς περιπέτειές του, τὴν ἔκανε δυστυχῆ. Κατὰ τὰ ἄλλα, ὅμως, τὴν ἐκτιμοῦσε πολὺ και τὴν ἐσέβετο. Πολλὰς φορὲς τὸν ἀκούγα νὰ λέγει στὰ παιδιὰ: «Πρέπει ν' ἀγαπᾷτε πολὺ τὴν μητέρα σας. Εἶνε ἡ καλύτερη μαμὰ τὸ κόσμου. Νὰ τὴν ὑπακούετε και νὰ μὴ τὴν δυσχεραίνετε ποτέ». Καθὼς μιλοῦσε, τὰ μάτια του ἔλαμπαν παράξενα, σὰν νὰ γελοῦσε μ' αὐτὰ που ἔλεγε. Πιστεύω, ὅμως, ὅτι ἔτσι ἦταν τὸ βλέμμα του, παιχιδιάρικο και γελαστό και ὅτι αὐτὰ που ἔλεγε, τὰ πίστευε. Ἐσέβετο πολὺ τὴν γυναίκα του. Μὲ τὰ παιδιὰ πάλι, δὲν μπορούσε νὰ πῇ κανεὶς ὅτι ἦταν κακός. Δὲν τὰ πολυπρόσεχε, αὐτὸ εἶνε ἀλήθεια, ἀλλ' ὅποτε ἀρρώσταιναν, τὸν ἔβλεπα πολὺ στενοχωρημένον. Δὲν ἤξερε οὔτε νὰ παίξει μὲ τὰ παιδιὰ, οὔτε νὰ μιλήσῃ μαζί τους. Ἀλλὰ τί τὰ θέλετε; Πολὺ λίγοι εἶνε οἱ πατέρες που ἀγαποῦν τὰ παιδιὰ τους. Μόνον οἱ μητέρες τ' ἀγαποῦν, οἱ μητέρες που νοιώθουν ὅτι εἶνε αἷμα τους και σάρκα τους...

»Ὅσο γιὰ τὴν Κυρία, αὐτὴ δὲν ζοῦσε, ἔλεγαν, παρὰ μόνον γιὰ τὰ παιδιὰ της, που ἀργότερα, ὅταν θὰ μεγάλωναν, ἔπρεπε νὰ τὴ λατρεύουν σὰν ἀγία. Ἐν τούτοις, ἡ Κυρία ἦταν ψυχρὴ μαζί τους, ὅπως και μὲ τὸν ἄλλο κόσμον. Δὲν ἦταν, ὅμως, δικὸς της τὸ σφάλμα. Ἦταν δειλὴ και φοβόταν τὰ πειράγματα. Πάντως, ὀφείλω νὰ πῶ ὅτι ἡ παιδικὴ σας ἡλικία δὲν ὑπῆρξε εὐτυχής. Γι' αὐτὸ ἴσως ἀγαποῦσα τόσο ὁμορφικὰ τὴ Δεσποινίδα, ἡ ὁποία μοῦ ἀνταπέδιδε τὴν ἀγάπη της.

5 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

»ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ, δὲν ἔγραψα χθές, γιατί ἤμουν πολὺ κουρασμένη και πρὸ πάντων γιατί φθάνω σὲ μιὰ ἐποχὴ πολὺ σκληρὴ γιὰ τὴ Δεσποινίδα. Ξέρω ὅτι μ' αὐτὰ που θὰ γράψω θὰ τῆς προξενῶ μεγάλη θλίψη, ἀλλ' ὅμως δὲν μπορῶ νὰ κάνω διαφορετικὰ. Ζητῶ ἀπὸ τὴ Δεσποινίδα συγγνώμην, ἀλλὰ πρέπει νὰ μὰθῃ αὐτὰ που φύλαξα τόσα χρόνια μέσα μου.

»Ἐχουν περάσει δώδεκα χρόνια ἀκριβῶς ἀπὸ κείνο τὸ φθινόπωρο. Τὸ «συμβάν» ἀρχισε ἐξ αἰτίας τῆς βαρύνουσας Ντεμπεέρς. Νὰ μιὰ γυναίκα που ἤξερε νὰ ντυνέται! Θυμάμαι ἕνα θράδυ που ἦταν καλεσμένη στὸ πατρικὸ σπίτι τῆς Δεσποινίδος, σὲ γεῦμα. Βοηθοῦσα τὸν μαίτρ ντ' ὀτέλ στὸ σερβίρισμα τῶν κοκταίηλ και τὴν εἶδα πολὺ καλὰ. Τί ὁμορφὴ που ἦταν, Θεέ μου! Φοροῦσε μιὰ κόκκινη τουαλέττα και εἶχε ὅλη τὴν πλάτη της ἀπ' ἔξω. Μόλις εἶχε γυρίσει ἀπὸ τὸ Μπαρρίτς και ἡ ἐπιθερμίδα της ἦταν ἡλιοκαμμένη. Ὡ!

Πῶς τὴν κῦτταζε ὁ Κύριος!..

»Κανένας δὲν φανταζόταν ὅτι ἡ νέα αὐτὴ περιπέτεια τοῦ Κυρίου θὰ ἦταν σοβαρή. Καὶ ὅμως... Νόμιζε κανεὶς πῶς γιὰ πρώτη φορὰ ἀγάπησε αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος. Αὐτὸς που ἦταν τόσο πρόσχαρος και παιδρὸς, εἶχε γίνει τώρα σκυθρωπὸς και χλωμός. Ἡ βαρὺν τὸ ἀνταπέδωσε τὰ ἴδια. Τὸν ἔτρωγε κυριολεκτικῶς μὲ τὰ μάτια. Καὶ ὅλοι μας λέγαμε στὴν κουζίνα, ὅτι ἀρχισε νὰ μυρίζῃ διαζύγιο.

»Ἦταν σίγουρο πῶς και οἱ δύο τὸ ποθοῦσαν αὐτὸ τὸ διαζύγιο. Ἀλλ' ὁ Κύριος δὲν τὸ ἀποφάιζε, γιατί ὅλη ἡ περιουσία που διεχειρίζετο, ἀνῆκε στὴν Κυρία. ἴσως, ὅμως, νὰ τὸν συγκρατοῦσαν και τὰ παιδιὰ.

6 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

»Τὴ μέρα τῆς 2ας Νοεμβρίου, ἐδῶ και δώδεκα χρόνια, δὲν θὰ τὴ λησμονήσω ποτέ, Δεσποινὶς. Ὁ καιρὸς ἦταν θλιβερὸς, ἀπαισιος, πένθιμος. Ἀπὸ τοῦ Σεπτεμβρίου, ὀρισκόμασταν ὅλοι στὴν ἐξοχὴ, κοντὰ στοὺς γονεῖς τῆς Κυρίας, ὅπως γίνονταν κάθε χρόνο, κατὰ τὴν ἐποχὴ τοῦ κυνηγίου. Τὰ τζάκια ἦταν ἀναμμένα σ' ὅλα τὰ δωμάτια. Πολλοὶ καλεσμένοι ἀρχισαν ὁ ἕνας μετὰ τὸν ἄλλον νὰ φεύγῃ. Σὲ δέκα πέντε μέρες, θὰ ἐπιστρέψαμε και μεις στὸ Παρίσι. Ἀλλ' ἡ κυρία βαρύνει, φυσικὰ, ἐξακολουθοῦσε νὰ μένῃ κοντὰ μας. Ὁ Κύριος καί ἡ φίλη του συνητηθήσαν στὸ πάρκο, σ' ἕνα μέρος ὅπου δὲν πῆγαινε ποτέ κανεὶς. Τὸς εἶδε ὁ δεῦτερος κηπουρὸς, ὁ ὁποῖος καί μοῦ τὸ εἶπε. Βάδιζαν χειροπιαστὰ και μιλοῦσαν χαμηλόφωνα. Δὲν ἦταν ἐρωτόλογα αὐτὰ που ἔλεγαν, ἀλλὰ κάποια σοβαρὴ κουβέντα. ἴσως νὰ μιλοῦσαν γιὰ διαζύγιο και γιὰ χρηματικὰ ζητήματα. Ἡ κυρία βαρύνει δὲν ἦταν πλούσια. Ἦταν ὅμως, ἔτσι μὲν ἀκολουθήσει, τὸν Κύριο, πρᾶγμα που μαρτυροῦσε ὅτι τὸν ἀγαποῦσε μὲ πάθος.

»Μετὰ τὸ πρόγευμα, ἡ Κυρία ἀκολούθησε τὸν Κύριο καί τοῦ εἶπε (αὐτὰ τὰ ξέρω ἀπὸ τὸν μαίτρ ντ' ὀτέλ, που ἔτυχε νὰ τ' ἀκούσῃ): «—Ἐγὼ νὰ σοῦ μιλήσω, Ἀνρύ. —Δὲν ἔχω καιρὸ τώρα, Νικόλ. Ἀργότερα, εἶπε ὁ Κύριος. —Μὰ πρόκειται γιὰ κάτι πολὺ σοβαρὸ, εἶπε ἡ Κυρία και θέλησε νὰ τὸν κρατήσῃ ἀπὸ τὸ μανίκι. —Ἀδύνατον, αὐτὴ τὴ στιγμὴ, εἶπε ὁ Κύριος. Παρήγγειλε τὸ αὐτοκίνητο και πρέπει νὰ φύγῃ γιὰ τὸ Μπλάν, ὅπου ἔχω κάποια ἐπείγουσα δουλειὰ. —Θὰ ἔλθω κι' ἐγὼ μαζί σου, εἶπε ἡ Κυρία.

»Καὶ ἀμέσως ἀνέβηκε στὸ δωμάτιό της, ὅπου μὲ κάλεσε, γιὰ νὰ τὴ βοηθήσω νὰ ντυθῇ. Φαινόταν ἀναστατωμένη. Σίγουρα θὰ εἶχε μάθει γιὰ τὴν πρωινὴ συνάντησιν τοῦ Κυρίου μὲ τὴν βαρύνει, στὸ πάρκο. Σὰν νὰ τὴ βλέπω ἀκόμα πῶς ἔτρεμε μπροστὰ στὸν καθρέφτη, καθὼς φοροῦσε τὸ καπέλλο της.

»Ὑστερα ἀνοίξε ἕνα συρτάρι, πῆρε κάτι, τῶκρυψε στὴν τσάντα της κι' ἔφυγε. Μιὰ ἰδέα πέρασε ἀπὸ τὸ μυαλό μου. Τρέχω ἀμέσως στὸ γραφεῖο τοῦ Κυρίου, καὶ δῶ εἶνε τὸ περὶστρόφο του στὸ συρτάρι. Ὁχι.

Τὴ ὁμορφὴ που ἦταν ἡ βαρύνει και πῶς τὴν ἐκῦτταζε ὁ κύριος

δὲν εἶνε! Μοῦ φάνηκε πῶς μὲ χαχαίρωναν κατὰκαρδῶς. Κατέβηκα τρέχοντας στὸ ὄφρι. Τὸ ἄλλο πρωῒνικὸ — εἴμαστε δεκάξεν ἔν ὅλῳ — εἶχε καθῆσι στὸ τραπέζι, γιὰ τὸ μεσημεριανὸ φαγητό. Μοῦ εἶπαν ὅτι ἤμουν κατὰχλωμη, σὰν πεθαμένη. Δὲν ἀπῆνθησα τίποτε. Καὶ προσπάθησα νὰ φάω διὰ τῆς βίας. Ἀν δὲν ἦταν στὸ τραπέζι καί οἱ ὑπῆρτες τῶν καλεσμένων, θὰ μιλοῦσα. Δυστυχῶς, ὅμως, ἦταν μαζί μας ἡ καμαριέρα τῆς κυρίας βαρύνουσας καὶ τέσσερις σωφῆρες, που δὲν ἦταν δικοὶ μας. Προσποιηθῆκα, λοιπόν, ὅτι ἔτρωγα. Ὁ σωφὴρ Αὐγουστός ἔδωλε τὸ αὐτοκίνητο και ὁ Κύριος μὲ τὴν Κυρία ἀνεχώρησαν.

»Αὐτὰ που συνέβησαν ἀπὸ τώρα καὶ πέρα, τὰ ξέρω ἀπὸ τὸν Αὐγουστό. Τί δράμα!

7 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

»ΜΟΛΙΣ σηκώθηκα ἀπὸ τὸ τραπέζι, ἀνέβηκα στὸ δωμάτιο τῆς Δεσποινίδος. Τὸ θυμάται ἀραγε ἡ Δεσποινὶς; Ἦταν τότε δώδεκα ἐτῶν. Δὲν

εἶχα νὰ κάνω τίποτε κείνη τὴν ὥρα στὸ δωμάτιό της, ἀλλὰ λυπόμουνα τόσο πολὺ τὰ παιδιὰ, ὥστε ἤθελα νὰ τὰχω κοντὰ μου, ἰδίως τὴ Δεσποινίδα Μόνικα, που τὴν ἀγαποῦσα ἐχωριστά. Ἡ Δεσποινὶς ἦταν καθισμένη στὸ κρεβάτι της μ' ἕνα βιβλίο καὶ διάβαζε. Ἦμουν κοντὰ της ἀπὸ πέντε λεπτῶν, ὅταν ἔξαφνα ἀκούσα τὸ αὐτοκίνητο που ἐπέστρεψε. Ὑστερα τίποτε. Ἀπόλυτὴ σιγὴ!

»Θεέ μου! εἶπα μέσα μου. Ὅλα τελείωσαν! Νὰ τί ἔγινε ἀκριβῶς, σύμφωνα μὲ τὴν ἀφήγησιν τοῦ Αὐγουστό. Εἶχε βγάλει τὸ αὐτοκίνητο ἀπὸ τὸ πάρκο και τραβοῦσε ὀλοταχῶς πρὸς τὸ Μπλάν. Γιὰ τὴν ἀρχὴ τῆς συνομιλίας, δὲν μπόρεσε τίποτα νὰ μοῦ πῇ. Ἐξαφνα, οἱ φωνὲς ἔγιναν πιὸ δυνατὲς μέσα στὸ αὐτοκίνητο καὶ ὁ Αὐγουστός ἀκούσε:

«—Σὲ ἱκετεύω, σὲ ἱκετεύω, Ἀνρύ, ἔλεγε ἡ κυρία.

«—Ὁχι, εἶπε ὁ Κύριος, γελώντας. Τὸ γέλιο αὐτὸ ἐξηρέθισε τὴν γυναίκα του. Ἐμπῆξε μιὰ δυνατὴ κραυγὴ καὶ ἀμέσως ὁ Αὐγουστός ἀκούσε ἕνα πυροβολισμὸ. Δὲν πίστευε στ' αὐτιά του. Μέσα στὸ καθρεφτάκι, ὅμως, που εἶχε μπροστὰ στὸ βολάν,

Παντρεύτηκα έναν άνδρα «έξαιρετικό»

καταλαβαίνει εκείνο που αποφεύγει να της πη ένας άνδρας και υποφέρει. Όταν έμεναν μόνοι, τα θράβια, ο Κύριος τη κύτταζε μ' ένα βλέμμα πλήξεως και μ' ένα λεπτό ειρωνικό χαμόγελο. Όσο για τα βλέμματα που του ρριχνε η Κυρία... Τι να σας πω, Δεσποινίς. Άντα μάτια της Κυρίας ήταν πιστόλια, ασφαλώς ο Κύριος θα έπεφτε νεκρός κάτω από τα βλέμματά της.

Ήταν πολύ άτυχής η σκέψις των γονέων τους να τους παντρεύουν. Δεν ήταν σαν άνδρας με γυναικά, άλλ' εξακολουθούσαν να σκέπτονται όπως όταν ήταν παιδιά, μαλώνοντας διαρκώς, λόγω της ζήλειας της Κυρίας, και της ειρωνικής στάσεως του Κυρίου. Πώς συμφώνησαν και οι δύο να παντρευθούν, άπορώ. Η καυμένη ή Κυρία! Άν υπήρχε ένοχος, αυτό συνέβη γιατί είχε πολύ υποφέρει.

Μόλις σημειώθηκε το δράμα, Δεσποινίς, κατάλαβα ότι αν η ιστορία αυτή έμενε κρυφή, η Κυρία θα γλύτωνε από την καταδίκη και θα έμενε κοντά στα παιδιά της. Δεν έφτανε, όμως, αυτό. Έπρεπε, η ιστορία αυτή, που δυστυχώς είχε αληθινή απ' αρχής μέχρι τέλους, να μείνει για πάντα κρυφή. Γιατί διαφορετικά, όλες αυτές οι Κυρίες που την συμπονούσαν και την αποκαλούσαν άγια, θα χυμούσαν επάνω της για να την κατασπαράξουν.

Μέσα σ' ένα συρτάρι της Κυρίας, κάτω από μιαν επένδυση από ροζ κρέπ ντε σίν, ήταν κρυμμένη μια δεσμίδα επιστολών του κ. Ζάν Πεκώ. Τα ένοχοποιητικά αυτά γράμματα, πριν ακόμα κατεβώ για να δω το άψυχο σώμα του Κυρίου, τα πήρα και τα κρύψα.

Η πρώτη μου σκέψη, Δεσποινίς, μετά την χειρονομία μου αυτή, ήταν να ρωτήσω την Κυρία τι να κάνω τ' αποκαλυπτικά γράμματα. Δυστυχώς, αδυνατούσα να την πλησιάσω, γιατί την περιτριγύριζαν διαρκώς γιατροί, δικαστάι, συγγενείς και πληθος κόσμου. Απεφάσισα, λοιπόν, να τα κρατήσω μέχρι πέρας της δίκης και κατόπιν να τα παραδώσω στην Κυρία.

Μέσα στην αλληλογραφία αυτή ήταν γραμμένα όλα γενικώς τα αίτια του δράματος. Από τρόμο μήπως πέσουν σε χέρια τρίτου, πήρα τ' αποκαλυπτικά γράμματα και τα κρύψα στο θάβος του μπαούλου μου.

Το θράδυ της δίκης και της αθώωσης, σκέφθηκα ότι η Κυρία θα επέστρεφε στο σπίτι της, όπου θα μπορούσα, ύστερ' από λίγες μέρες, να την επισκεφθώ. Την έπαύριον, όμως, της αθώωσης της, η καυμένη ή κυρία έπεσε θραειά άρρωστη και η μητέρα της την πήγε στην Έλβετία, όπου και έμεινε τρία χρόνια, πριν πεθάνη.

Ο κ. Πεκώ παντρεύτηκε σχεδόν αμέσως. Η δυστυχισμένη, όμως, Κυρία δεν είχε ούτε μισή άσπρη μέρα. Τι να κάνω, Δεσποινίς; Περιμένα πάντοτε. Έξ άλλου, τα

γράμματα βρίσκονταν εν ασφαλεία έφ'όσον τα είχα στα χέρια μου. Ήλπιζα να τα παραδώσω στην Κυρία, μόλις θα γινόταν καλά, άλλ' η άμοιρη έθυσσε μακρυά από το Παρίσι, σ' ένα σανατόριο, έρημη κι εγκαταλελειμμένη από όλους. Μόνον η μητέρα της, η Κυρία κόμησσα έμεινε κοντά της, μέχρι της τελευταίας της πνοής, όπως είχε καθήκον.

Όταν έμαθα τον θάνατο της Κυρίας, θρέθηκα σε μεγάλη άμηχανία. Η πρώτη μου σκέψις ήταν να πάρω αυτά τα γράμματα και να τα σχίσω. Ύστερα, όμως, διέσασα. Τα γράμματα αυτά δεν μου ανήκουν. Έπειτα... Νά πως σκέφθηκα, Δεσποινίς: «Άν μια μέρα τα παιδιά της Κυρίας θρεθούν σε οικονομική στενοχώρια (τί ξέρει κανείς πόσα πράγματα μπορούν να συμβούν), γιατί να μη χρησιμοποιήσουν αυτά τα γράμματα, που αποδεικνύουν φανερά ότι η Κυρία είχε δώσει στον θαυόπλουτο σήμερα κ Πεκώ, άπάνω από έκατό χιλιάδες φράγκα;» Και κράτησα τα γράμματα, με απόφαση να τα επιστρέψω στα όρφανά, που τ' αγαπούσα με την ίδια πάντοτε λατρεία και άφοσίωση. Ο Θεός που με βλέπει και μ' ακούει, άς με κρίνει.

Η Δεσποινίς μένει στο Στρασβούργο. Διαφορετικά θα πήγαινα να της δώσω με τα χέρια μου αυτά τα γράμματα. Η Δεσποινίς μπορεί να με νοιώσει. Όταν μια γυναικά ηλικιωμένη, σαν έμένα, κερδίζει με δυσκολία το ψωμί της και δεν έχει κανένα να την κυτάξει, καταντάει πολύ σφιχτοχέρα, από φόβο μήπως μείνει στον δρόμο. Ήμουν σχεδόν αποφοτισμένη να έλθω το περασμένο καλοκαίρι στο Στρασβούργο, αλλά τα εισιτήρια των σιδηροδρόμων ακρίβησαν και πάλι φοβερά. Μ' αυτή την ακρίβεια δεν έβρω ποθ' άθ φτάσουμει. Ύστερα, έπεσα άρρωστη θραειά. Με μετέφεραν στο νοσοκομείο, όπου και από μέρα σε μέρα, περιμένω τον θάνατο. Τα γράμματα τα έχω κρυμμένα σ' ένα μπαούλο με διάφορα ρούχα μου, που τώχει μια άνεψιά μου, παντρεμένη στη Νίκαια. Στην αρχή, σκέφθηκα να της γράψω να μου τα στείλη έδω, αλλά μετάνιωσα άμέσως, γιατί την ξέρω καλά την άνεψιά μου. Βρίσκεται σε μεγάλη άχωνεψιά με τον άλλον άνεψιό μου, που μένει στο Μπελφόρ. Με την ιδέα ότι έχω κρυμμένα μέσα στο μπαούλο κοσμήματα και χρεώγραφα, δεν θα το έστειλε ποτέ, από φόβο μήπως ευνοήσω το άλλο μου άνιψι. Και όμως, όταν πεθάνω, οι κληρονόμοι μου θα εξαφανισθούν πολύ, γιατί όλο μου το κομύδεμα, το ξόδεψα, για να χτίσω

ένα σπιτάκι στο χωριό μου, όπου έσκόπευα ν' αποτραβηχθώ, για να ζήσω ήσυχα τα τελευταία μου χρόνια. Είμαι θεθαία, Δεσποινίς, ότι ποτέ δεν θα θελήσουν οι κληρονόμοι μου να συμφωνήσουν σε ποιά τιμή θα το πουλήσουν αυτό το σπίτι. Άλλ' αυτό δεν με άνησυχεί. Όταν φθάση κανείς στο σημείο όπου έφθασα τώρα εγώ, βλέπει ότι το χρήμα δεν έχει μεγάλη αξία, μπροστά στην ύγεια και στη ζωή. Τ' άνιψια μου έχουν ολοκληρή ζωή μπροστά τους. Η δική μου, όμως, η ζωή τελείωσε.

Πριν τελειώσω, το γράμμα μου, Δεσποινίς Μόνικα, θέλω να σας υπενθυμίσω, καίτοι άμφιβάλλω αν τη θυμάστε, μια σκηνή από την παιδική σας ζωή. Την θυμάμαι σαν να συνέβη σήμερα και σας την αναφέρω για να δητε πόσο με αγαπούσατε κείνη την εποχή, ώστε να μη νομίζετε πως με το άτέλειωτο αυτό γράμμα μου θέλησα να σας λυπήσω χωρίς λόγο.

Ήταν μια δομάδα μετά το δράμα. Καθώς περνούσα, ένα θράδυ έξω από το δωμάτιό των παιδιών, μου φάνηκε πως άκουσα κλάμματα. Άνοιξα την πόρτα σιγά-σιγά και μπήκα μέσα. Η Δεσποινίς δεν με είδε να μπαίνω. Ησαστε πλαγιασμένη στο κρεβάτι, με το πρόσωπο προς τον τοίχο και κρυφοκλαίγατε... Σας πλησίασα και σας ρώτησα:

—Γιατί κλαίτε, Δεσποινίς Μόνικα;

Δεν ξέρατε τίποτε από το δράμα, ούτε σείς, ούτε τ' άδελφάκια σας. Σας είχαν άποκρύψει τα πάντα. Κι αυτόν ακόμα τον θάνατο του πατέρα σας. Δεν θγαίνετε άκόμη από το δωμάτιό σας, γιατί είσαστε άκόμη άρρωστα και δεν υπήρχε λόγος να φορέσετε μαύρα, μια και μένατε στο σπίτι. Σας είχαν πη, λοιπόν, ότι ο Κύριος και η Κυρία είχαν φύγει σε ταξίδι. Ποθ' να φαντασθήτε ότι η μητέρα σας ήταν φυλακή κι' ο πατέρας σας στο νεκροταφείο... Ήμουν άπολύτως θεθαία ότι δεν είχατε άκούσει ούτε μια λέξη για το δράμα, άφου μένατε διαρκώς κλεισμένα στο δωμάτιο, με τη συντροφιά της άγγλίδος γκουβερνάντας σας. Και όμως, εκείνο το θράδυ, κατάλαβα ότι κάτι είχατε μαντεύσει.

Η Δεσποινίς έξακολουθούσε να κλαίη και δεν άπαντούσε.

Πλησίασα πιο πολύ στο κρεβάτι και σας και σας ρώτησα:

—Μήπως είσατε άρρωστη, Δεσποινίς Μόνικα; Θέλετε να σας φέρω κανένα τίλλιο ζεστό;

Με κυτάξατε με βλέμμα θλιμμένο και μου άπαντήσατε όχι με το κεφάλι.

Ξαναρώτησα:

—Τι έχετε, Δεσποινίς Μόνικα;

Πέστε το στην καλή σας Κλεμάνς, που σας αγαπάει τόσο πολύ. Και η Δεσποινίς, ευγενική και λεπτή όπως πάντοτε, μου άπαντούσε:

—Όχι, καλή μου Κλεμάνς. Σε θεθαίω, δεν έχω τίποτα...

Τότε εγώ κάθησα στο κρεβάτι κι' άρχισα να σας χαιδεύω τα μαλλιά. Θέλετε, σας είπα, να μείνω κοντά σας, όσο να επιστρέψη ή μίς; (είχε κατεβή για να φάγη).

Με κυτάξατε πάλι θλιμμένα και ψιθυρίσατε:

—Ω! Ναι, σ' εύχαριστώ, καλή μου Κλεμάνς, είσαι τόσο καλή εύσύ...

Πήρα, τότε, το χέρι σας μέσα στο δικό μου κι' έμεινα έτσι, καθισμένη πάνω στο κρεβάτι σας. Άρχισα να διηγούμαι διάφορες εύθυμες ιστορίες, για να σας κάνω να γελάσετε. Άλλ' η Δεσποινίς δεν μπορούσε να γελάση.

Με ρωτήσατε:

—Πες μου, Κλεμάνς, τί έκανες όταν ήσουν μικρή. Μίλησε μου για τον μπαμπά σου και τη μαμά σου.

Άρχισα να διηγούμαι, με απόφαση να σας διασκεδάσω. Άλλά σιγά-σιγά, μούρθε και μένα να κλάψω. Ήμασταν όλοι πολύ έκνευρισμένοι από τη μέρα του δράματος... Κι' έπειτα το ένδιαφέρον σας αυτό για μένα... Κανένας δεν ενδιαφέρεται για τους ύπνρέτες, ούτε ρωτάει αν είναι εύτυχεις ή δυστυχείς, ούτε άκόμα κι' από ποθ' έρχονται, ποιά είναι οι γονείς τους, αν έχουν άδελφία... Ώρισμένως όταν ένα κορίτσι μπη ύπνρέτρια σ' ένα σπίτι χάνει τελείως τη ζωή του...

Τα λόγια μου σας έκαναν καλό. Τώδελα στο πρόσωπό σας. Έξαφνα, άκουσα θήματα στη σκάλα. Ήταν ή Μίς. Σηκώθηκα να φύγω, αλλά μόλις έφθασα στην πόρτα, με φωνάξατε:

—Εσύ, Κλεμάνς, δεν θα φύγης; Ξ;

Εκείνη άκριβώς τη στιγμή κατάλαβα ότι κάτι μαντεύσατε και προσπαθούσατε να κρατήσετε κοντά σας ένα κουρελάκι από το πλούσιο φόρεμα της εύτυχίας σας που έφυγε...

Δεν θα φύγω ποτέ, Δεσποινίς Μόνικα, είπα. Θα μείνω για πάντα κοντά σας.

Δυό μήνες άργότερα, όμως, έφυγα. Τέσσερις μήνες άκριβώς από της δίκης. Δεν ήθελα να φύγω, γιατί αγαπούσα πολύ τα παιδιά, άλλ' ή γιαγιά της Δεσποινίδος, ή Κυρία κόμησσα είχε πολλές άπαιτήσεις. Έπειτα σκεπτόμουν ότι με την επιστροφή της κυρίας στο σπίτι, ή θέσις μου θα ήταν πολύ δύσκολη, όπως και ή δική της, μια και ήξερα το μεγάλο της μυστικό. Η γιαγιά σας πάλι, ήθελε να κάνω και την ύπνρεσία της τραπεζαρίας. Άλλ' αυτό δεν ήταν δική μου δουλειά. Εγώ ήμουν πρώτη καμαριέρα και έκανα όλα τα μανταρίσματα του σπιτιού. Αυτή ήταν ή δουλειά μου. Εφύγα, λοιπόν, και πήγα σ' ένα σπίτι της όδου Μπάκ, όπου ή μαγείρισσα ήταν από το ίδιο χωριό με μένα. Βγαίναμε μαζί τις Κυριακές. Έμεινα σ' αυτό το σπίτι πέντε ολοκληρά χρόνια. Όποτε, όμως, θυμόμουν τη Δεσποινίδα, σπαράζε ή καρδιά μου.

Δεσποινίς. Μαζί μ' αυτό το γράμ

μα, σας στέλνω και το κλειδί του μπαούλου μου. Δεν πρέπει, όμως, ν' αφήσετε την άνεψιά μου να τ' άνοιξη. Θα ήταν ικανή να διαβάση όλα τα γράμματα. Πρέπει να πάη μόνη της ή Δεσποινίς στη Νίκαια. Φαντάζομαι ότι θα τ' άποφασίση τ' άξιδι αυτό, τώρα που τα ξέρει όλα. Νά ήτε της άνεψιάς μου ότι σας στέλνω εγώ. Η διεύθυνσίς της είναι: Κυρίαν Γκαρνιέ, όδός Δημοκρατίας, άριθ. 30. Νά ζητήσετε τ' μπαούλο και να τ' άνοίξετε. Στην άριστερή γωνιά, κάτω από τα συντόνια, θα βρήτε όλα τα γράμματα του κ. Μπεκώ προς την Κυρία, θαλμένα σ' ένα κουτί θαφτιστικών του μικρού μου άνεψιού. Στο ίδιο κουτί θα βρήτε κι' ένα σταυρό εύλογημένο από τον ήερέα της Παναγίας της Λούρδης. Η Δεσποινίς θα μου κάνει μεγάλη χάρη αν θελήση να μου στείλη αυτό το σταυρουδάκι. Θα ήθελα να τ' έχω μαζί μου, όταν πεθάνω. Τα γράμματα ανήκουν στη Δεσποινίδα, ή όποια έχει δικαίωμα να τ' κάνει ό,τι θέλει. Άν μου επιτρέψει, όμως, να της δώσω μια συμβούλη, άς μη τ' άδιαβήση. Υπάρχουν στη ζωή πολλά πράγματα που είναι καλύτερα να μη τα γνωρίση κανείς. Εκείνοι που έγραψαν αυτά τα γράμματα πέθαναν ή θα πεθάνουν όπως κι' έμεις. Ο Θεός άς τους κρίνει. Έμεις δεν έχουμε κανένα δικαίωμα.

Χαίρετε, Δεσποινίς Μόνικα. Ελπίζω ότι τα δυό χαριτωμένα άγγελούδια σας θα ύγιαίνουν.

Κ λ ε μ ά ν ς Λ α μ π ο υ έ ρ

ΙΡΕΝ ΝΕΜΙΡΟΦΣΚΥ

ΕΝΑΣ ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΙΚΟΣ

—Σε ποθ' σπίτι έχαμε τελευταία;
—Σ' ενός τυφλού!
—Και γιατί έσυρες;
—Ήτανε πολύ παλιός άνθρωπος.
Όλα τα παρατηρούσε.

Στο

ΣΑΒΒΑΤΟΚΥΡΙΑΚΟ

ΚΩΣΤΑ ΑΘΑΝΑΤΟΥ

Χρονογράφημα

ΑΛΕΚ. ΛΙΔΩΡΙΚΗ

Πρωτότυπη νουβέλλα: «Ο
τρελλός με το κόκκινο
τριαντάφυλλο»

ΡΑΦΑΕΛ ΣΑΜΠΑΤΙΝΙ

ΤΟΡΚΟΥΕΜΑΔΑΣ

Ένα συγκλονιστικό ιστορικό
άναγνώσμα

ΓΙΟΧΑΝ ΒΙΝΤΖΕΡΜΠΛΑΝΤ
(Απόδοσις Μ. Σαφαρίκα)

ΔΟΝ-ΖΟΥΑΝΙΣΣΕΣ

1938

Κοσμοπολιτικό ρομάντζο

ΡΟΜΠΕΡΤ ΑΛΑΝ ΚΟΥΞ
(Απόδ. ΑΠ. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗ)

ΔΟΚΤΩΡ Χ

Ένα καταπληκτικό άστυνομικό
μυσθιστόρημα

ΚΑΙ ΕΞΕΧΩΡΙΣΤΕΣ

ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΙΚΕΣ

ΣΕΛΙΔΕΣ

ΔΗΜ. ΨΑΘΑ: Έργα και ή-
μέραι της Δίδος Κορινθίας.
ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ: Τα εύ-
θημα της ζωής.

Δ. ΓΑΛΕΡΙΔΗ: Σατυρικοί
μονόλογοι.

Γ. ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΥ: Γέ-
λια ειδών-ειδών.

Και ή χιουμοριστική συνερ-
γασία

ΜΑΝΙΩΣ — ΒΑΓΓΟΥ — ΝΕΥ-
ΡΙΚΟΥ — ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Χαιρετισμός σε μιάν άγνωστη

ΜΕΣΑ στο τραίνο που με μετέφερε στο απόκρημνο χωριουδάκι, παρακολουθούσα με μιά αυθόρμητη συμπάθεια την συνταξιδιώτισσά μου. Ήταν μιά κομψή γυναίκα, νέα άκωμη, που φαινόταν να βασανίζεται από κάποια βαθειά θλίψη. Κρατούσε στην άγκαλιά της ένα άρρωστο παιδάκι έως δέκα τριών χρόνων.

Ήταν ένα όμορφο αγοράκι, με δυο μεγάλα μαύρα μάτια στα όποια ζωγραφίζονταν μιά σκέψη ώριμασμένη ήδη από τους πόνους της ζωής. Ο ξερός θήλας που τράνταζε κάθε τόσο το κάτωχρο σωματάκι του, τὰ μάτια του που έλαμπαν από τον πυρετό, δέν άφηναν αμφιβολία για τη φριχτή άρρώστεια που το βασάνιζε.

Και ή δύστυχη γυναίκα το κρατούσε με λαχτάρα στην άγκαλιά της και προσπαθούσε να φανή χαρούμενη και γελαστή για να του κρύψει την αλήθεια. Και τούλεγε εύθυμα παραμύθια που έφερναν ένα μελαγχολικό χαμόγελο στα χλωμά του χείλη, κι έπαιζε μαζί του σαν να θέλε να του δείξει ότι είναι καλά και ότι δέν έχει τίποτα.

Μονάχα στα μεγάλα, συλλογισμέ να της μάτια, διάδασα την αγωνία της ψυχής της. Έβλεπα στα μάτια αυτά την καρδιά της Μητέρας να σπαράζει κάτω από τον μεγαλύτερο πόνο που μπορεί να νοιώσει μιά καρδιά. Για μιά στιγμή που το μικρό έκλεισε λίγο τα βλέφαρά του σαν να θέλε να ξεκουραστή, το βλέμμα της Μητέρας διασταυρώθηκε με το δικό μου. Και σά να είχε νοιώσει τη συμπάθεια που αισθανόμουν γι' αυτήν, με κύτταζε τόσο άπελπισμένα, τόσο εύγλωττα που δέν χρειαζόταν να μου μιλήσει για να καταλάβω το σιωπηλό δράμα της.

Δέν μπορούσα να της μιλήσω, δέν μπορούσα να της πω λίγα παρήγορα λόγια γιατί θα μάς άκουε το παιδί και θα φοβόταν αυτό που με τόση άπεγνωσμένη προσπάθεια, του έκρυβε ή μητέρα του. Του διηγήθηκα κι έγώ μερικά άστεία ανέκδοτα και του έμαθα ένα-δυο ήσυχα παιχνίδια για να περνά τις άτέλειωτες ώρες της κούρας του. Η μητέρα με κύτταζε μ' εύγνωμοσύνη.

Στον επόμενο σταθμό κατέβηκαν. Άνταλλάξαμε μονάχα έναν απλό χαιρετισμό κι' ένα βλέμμα. Μά θα ήθελα από την στήλη αυτή (που ελπίζω να την διαβάσει μιά και την είδα να έχω την «Έβδομάδα» επάνω στη βαλίτσα της) να της εκφράσω όλη μου την συμπόνοια και όλο μου τον θαυμασμό για τον ψυχικό της ήρωισμό που της δίνει τη δύναμη να έμπνέη την αίσιοδοξία στο παιδί της.

Εύχομαι από τα βάθη της καρδιάς μου στην άγνωστή μου φίλη να γίνη καλά το παιδάκι της κι' ελπίζω ότι ή εσχά μου θα πραγματοποιηθή. Γιατί τίποτα σ' αυτό τον κόσμο δέν είναι τόσο συγκινητικό, τόσο άγιο, τόσο δυνατό όσο ή Άγάπη μιάς Μητέρας.

ΛΟΡΑ

Το κορμί

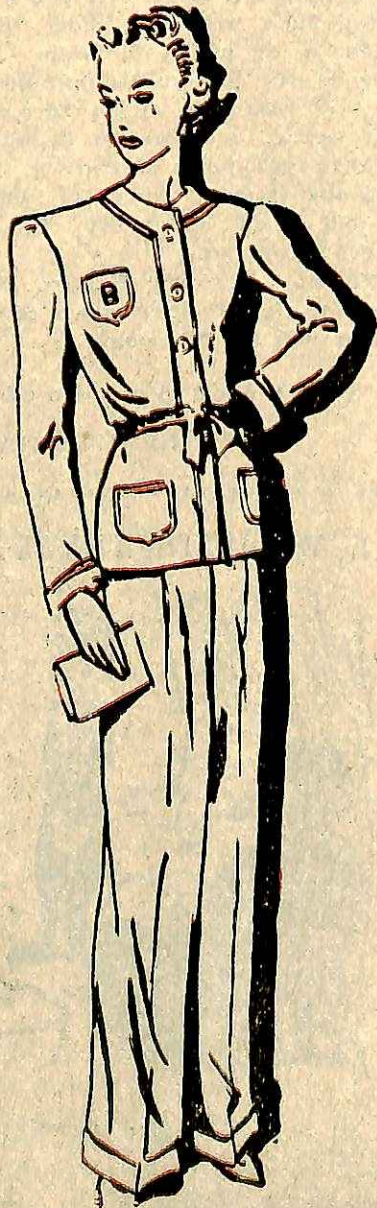
Η ΜΟΔΑ

Τι θα φορεθί των χειμών

Α ν σ α μ π λ.

Όταν το φόρεμα και το μαντώ σχηματίζουν ανσάμπλ, εκλέγουν κατά κανόνα ένα φόρεμα σε σχηματισμό άνοικτότερο από το χρώμα του μαντώ ή σε σχηματισμό έντελως αντίθετο. Στην περίπτωση αυτή για να υπάρξει μιά άρμονία στους χρωματισμούς το φόρεμα παίρνει μιά γαρνιτούρα στον χρωματισμό του μαντώ, ή της ζακέτας και αντίθετως.

Τόν έφετειν χειμώνα θα συνηθιστή πολύ ο συνδυασμός του ρούγι

Μιά πρακτική και μοντέρνα γυναικεία πυτζάμα.

με το γκρι. Έτσι λ. χ. ένα μαντώ εφαρμοστό από λαινάς γκρι, γαρνιρισμένο με άστρακάν γκρι συνοδεύεται μ' ένα φόρεμα από λαινάς γκρι γαρνιρισμένο με μιά ζώνη από θελούδο ρούγι δεμένη εμπρός. Επίσης μιά ένκρουστασιόν από το ίδιο θελούδο γαρνίρει το κορσάκι.

Α ν σ α μ π λ. φορεματάκια για το π ρ ω ι.

Τα πρωινά φορέματα έχουν άπλουστάτη γραμμή και πολύ νεανική. Η άπλότης του γαρνιρισματος των θυμίζει τα παιδικά φορέματα: περιορίζεται σχεδόν άποκλειστικά στη διακόσμηση του γιακά, της ζώνης, των τσεπών ή των κουμπιών. Πολύ συχνά το φόρεμα άποτελείται από δυο τεμάχια φούστα και καζάκα κουμπωμένη κατά μήκος του κορσάκι.

Κάποτε ο γιακάς άποτελείται από μιά έσάρπα μεταξωτή ντραπέ ή όποια δίνει εμπρός και περνά σε δυο σχισμές του κορσάκι σαν μιά γραβάτα για να καταλήξει άκριβώς επάνω από τη ζώνη.

Άλλοτε πάλι βλέπουμε στα άπλά αυτά φορέματα κοκέτικα γιακαδάκια στρογγυλά από χρωματιστό θελούδο, γιακαδάκια κεντημένα με λουλουδάκια ή με άστρακάν από άσημένια κλωστή. Ένα άπλουστάτο φορεματάκι από λαινάς μπορεί να γαρνιρισθί μόνο με μιά έσάρπα μεταξωτή δεμένη γύρω στο λαιμό. Οι άκρες της είναι κεντημένες με κόκκινα τριαντάφυλλα και πράσινα φυλλαράκια. Η δερμάτινη ζώνη θα θά είναι τότε κόκκινη από τη μιά πλευρά και πράσινη από την άλλη ούτως ώστε να θυμίζει τους χρωματισμούς του κεντήματος.

Υ φ ά σ μ α τ α και χ ρ ω μ α τ ι σ μ ο ι.

Πολλά θελούδα: θελούδο θαμπακερό για το άπόγευμα, θελούδο μεταξωτό για το θράδυ, θελούρ ντε λαίν, ντυβετιν και διάφορα ζερσέ για τα άπλά φορέματα.

Οι χρωματισμοί των ύφασμάτων αυτών της μόδας είναι σκούροι άλλά σε συγκρατημένους χρωματισμούς όπως λ. χ. ρούγι, μαραμένο φύλλο, μπορντώ, γκρενά, βιολέ, παν σέ, και διάφορες άποχρώσεις του γκρι χωρίς να ξεχνούμε το μαύρο που μένει πάντα το εύνοούμενο χρώμα της μόδας.

Χρήσιμες συμβουλές

Για να διατηρήσετε τις μεταξωτές σας κάλτσες και μετά το πλύσιμό τους, γυαλιστερές όπως ήταν καινούργιες, πλύνετε τις πάντα με κρύο νερό και σαπούνι Μασσαλίας. Ξεβγάλετε τις με πολλά

Πως Πυκνώνεται

νερά. Στο τελευταίο ξέβγαλμα ρίξτε στο νερό λίγο λευκό ξύδι, μιά κουταλιά περίπου. Τέλος, άπλώστε τις στη σκιά και σιδερώστε τις με σίδερο όχι και πολύ ζεστό.

— — —

Όταν θέλετε να καθαρίσετε ένα χρυσό θραχιόλι που μαύρισε από την χρήση πάρτε ένα μπουκάλι με άνοιγμα τόσο μεγάλο ώστε το θραχιόλι να μπαίνει και να βγαίνει εύκολα από αυτό. Αν δέν έχετε τέτοιο μπουκάλι χρησιμοποιήστε ένα ποτήρι του νερού. Γεμίστε το με σαπουνάδα στην όποια προσθέτετε λίγο αμικαρμινάτ ντε σούντ. Ρίξτε το θραχιόλι μέσα, βουλώστε το ποτήρι με το χέρι σας και κουνήστε το (τραντάξτε το ποτήρι) με δύναμη. Θα το ξεβγάλετε ύστερα με καθαρό νερό και θα δείτε ότι τα ίχνη του μαυρίσματος έφυγαν.

Όλα τα χρυσά κοσμήματα μπορούν να καθαρισθούν κατά τον ίδιο τρόπο.

— — —

Οι γιακάδες των ταγιέρ από ντρα λερώνουν εύκολα. Για να τους καθαρίσετε μόνης σας χωρίς να καταφεύγετε στο θάφειο θα κάνετε το έξης: Σ' ένα μεγάλο ποτήρι νερό θα θά χύσετε μιά κουταλιά άμμωνία. Τρίψτε τον γιακά μ' ένα κουρέλι βρεγμένο στο μίγμα αυτό. Θα σχηματισθί τότε ένας άφρος, τον όποιο θα άφαιρέσετε με μιά λάμα μαχαίριου.

Μπορείτε να ξαναρχίσετε την ίδια δουλειά δυο - τρεις φορές, αν είναι άνάγκη, έως ότου το ύφασμα καθαρισθί έντελως.

— — —

Αν ή δερμάτινη σάκκα του παιδιού σας έχει κηλίδες από λίπος ή από μελάνη, τότε τους μέν λεκέδες του λίπους θα τους καθαρίσετε με ένα κουρέλι βρεγμένο με βενζίνη, όσον άφορά δέ τους λεκέδες του μελανιού δέν μπορείτε παρά να τους έλαττώσετε μόνο γιατί ένα μέσο πολύ δραστήριο θα έκανε να φύγη και το χρώμα του δέρματος μαζί με τους λεκέδες. Περιορισθήτε λοιπόν στο να σκεπάσετε τις κηλίδες με χονδρό άλάτι ύγρο. Άφήστε το στρώμα αυτό του άλατιού επί τρεις ή τέσσερις μέρες, βρέχοντάς το από καιρό εις καιρόν ώστε να μη παύση να είναι ύγρο.

Έπειτα, άφαιρέσετε το λάδι, πλύνετε το δέρμα με καθαρό νερό και τέλος περάστε μ' ένα πανάκι βρεγμένο σε νεφτι.

— — —

Όταν θέλετε να καθαρίσετε τις δαντέλλες σας, αντί της σαπουνάδας είναι προτιμώτερο να χρησιμοποιήσετε μύρα. Βάλτε τη, στην άρχη, σ' ένα δοχείο γεμάτο με μύρα

ύστερα βουτήξτε τη σε καθαρή μύρα. Σιδερώστε την ύστερα παρενθέτοντας ανάμεσα σ' αυτές και το σίδερο ένα ύγρο πανί.

Αν οι δαντέλλες είναι πολύ λεπτές, μη τις σιδερώσετε. Άπλώστε τις καλά ανάμεσα σε δυο πανιά και σκεπάστε τις με κάτι θαρύ και πλάττω για να στεγνώσουν έντελως τραηγμένες.

— — —

Όταν έχετε χρωματιστά θαμβάκερα ριντώ στα παράθυρά σας, και θέλετε να τα καθαρίσετε, εκείνο που προέχει είναι να μην ξεβάψουν. Γι' αυτό βάλτε τα εν πρώτοις να μουσκεψουν σε νερό στο όποιο προσθέτετε λίγο ξύδι ή — έλλείψει ξυδιού — άλάτι ή άμμωνία. Ύστερα τα πλένετε με χλιαρό νερό και σαπούνι Μασσαλίας. Θα τα ξεβγάλετε έπειτα με πολλά νερά, κρύα φυσικά. Έτσι, τα ριντώ σας δέν θα ξεβάψουν.

— — —

Όταν τα μαχαίρια της κουζίνας σκουριάσουν, αφήστε τις σκουριασμένες λάμες των να μουσκεψουν επί εις κοσιτέσσε ρις ώρες περίπου σε γάλα ξυνό.

Έπειτα καθαρίστε τα όπως συνήθως.

Έξ άριστε ρά ν πρὸς τὰ δεξιά: Ένα κομψότατο ρόμπ - ταγιέρ από λαινάς μαρρόν γαρνιρισμένο με κορόνια μεταξωτά και τρυπίτσες μπρούτζινες όπως των παπουτσιών. Συμπληρώνεται μ' ένα τολμηρό φέτρ μαρρόν πολύ σίκ: Ένα ώρατότατο παρζιάνικο ανσάμπλ: Το φόρεμα είναι από τέρεσά μαρίν, έντελως πλυσσέ. Η κάπα είναι από χονδρό

Σκουατέζικο λαινάς μπέζ, κνημιο και μαρρόν. Συμπληρώνεται μ' ένα κομψό φέτρ, μοντέλλο του Έβλι.

ΥΓΙΕΙΝΗ

Τα άνεμοπύρμα

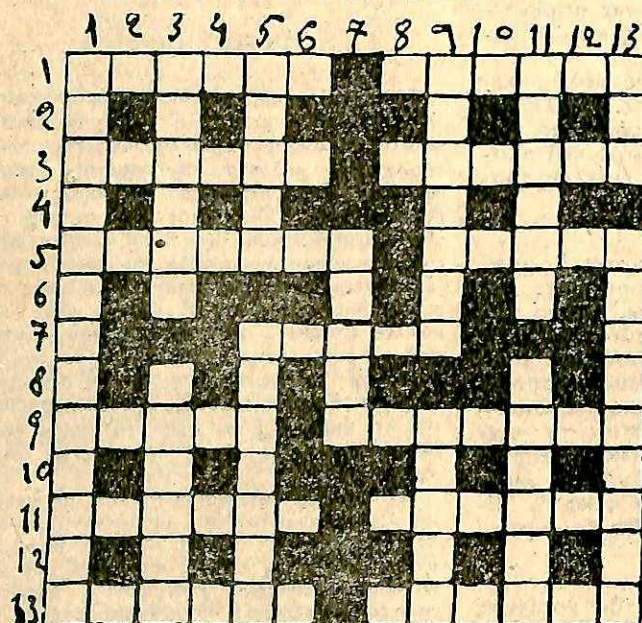
Το έρυσίπelas, κοινώς άνεμοπύρμα ή πυρό, είναι μιά πολύ συχνή δερματόπάθεια, ή όποία παρατεταμένη θεραπεία τικώς και μάλιστα προκειμένου περιθρεφών ή γερόντων πολλές φορές είναι θανατηφόρος. Οφείλεται σε μικρόβιο: τον στρεπτόκοκκο. Ως πύλη εισόδου του στρεπτοκόκκου χρησιμεύει το τραύμα μιάς έγγειρήσεως, μιά άπλή έκδορα της έπιδεσμίδος, ένα σπυρί άκμης, μιά φυσιλλίς έρπητος, μιά μικροσκοπική άμυχή από το ξύσιμο της μύτης ή από το βγάλσιμο μιάς τοίγας του έσωτερικού της ρινός ή του προσώπου. Το έρυσίπelas μπορεί να εκδηλωθί σ' όλα τα μέρη του σώματος, κυρίως όμως έντοπίζεται στο πρόσωπο.

Η έναρξίς της νόσου γίνεται με γενικά συμπτώματα δηλαδή με ίσχυρες κονάδες, με γενική κομάρα, δυνατό πονόφαλο, άνορεξία, πολλές φορές δέ και με έμέτους. Άμέσως έπακολουθεί ύψηλος πυρετός 39ο 5' έως 40ο. Ταυτοχρόνως δέ εμφανίζεται στο πρόσωπο μιά έρυθρά κηλίς (ιδίως στην μέση γωνία των ματιών και στα πλάγια της μύτης). Γρήγορα ή αμφοτέρω, έδερματική ή άλλοις, έπεκτείνεται και μέσα σε 12 ή το πολύ 23 ώρες γίνεται μιά μεγάλη κατα-

(Συνέχεια στη σελίδα 60).

Για να διασκεδάσετε

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ

Οριζοντίως:

- 1) Απαραίτητον για να κινηθῇ ἕνα ἀμάξι. — Ήσαν ἐννέα στήν ἀρχαιότητα.
- 3) Ὁ ξένος (ἀρχ.). — Μιγας (θελ.).
- 5) Μυθολογικὴ γυναίκα ποὺ ἐμαρμαρῶθηκα.
- 7) Ἀμάρτημα.
- 9) Μέγας φιλέλλην ποιητής. — Ἡ-ρωὶς ἀρχαίης τραγωδίας.
- 11) Ἔργον τοῦ Πλάτωνος. — Ἄρ-χαῖος ποιητής (κλιτική).
- 13) Ὅχι ἀπαίσιμα. — Ὅχι χωρικά.

Καθ' ὅπως:

- 1) Εὐρωπαϊκὸν Κράτος μεγάλης ἐπι-καιρότητας.
- 3) Ἐπαρσις, ἐγωπάθεια. — Μέγας αἰ-ρετικός, ἀλλὰ καί... Πάγος.
- 5) Ἐδῶ στὰ ἄκρα. — Πόλις τῆς Κίνας στὴν αἰτιατική.
- 7) Σχολικοὶ μαθηταί.
- 9) Μία ἀπὸ τίς 9 μούσες. — Ἡ ἐνδο-ξοτέρα χώρα τῶν αἰώνων.
- 11) Ἐγινε... ἐπιθέσεων. — Εἶδος ὑ-φάσματος μεταξωτοῦ.
- 13) Βουνὸ τῆς Κρήτης. — Φιληδονία.

(Ἀποστολεὺς ὁ κ. Θ. Θ.).

Ἀφού κέρδισε στὸ λαχείο

Ὁ Γιαννάκης κέρδισε τὸ Ἑθνικὸ Λα-χείο. Πρώτη του δουλειὰ ἦταν νὰ ἀγο-ράσῃ μὲ τὰ κέρδη του μιὰ σπανία ἐκδο-σὴ τῶν ἔργων τοῦ Μολιέρου. Ἐναν με-γάλο πίνακα καὶ ἕνα αὐτοκίνητο εὐκαι-ρίας. Γνωρίζοντας τώρα, ὅτι ὁ πίναξ ἐ-στοίχισε 1000 φρ., ὅτι ἡ ἐκδοσις τῶν ἔρ-γων τοῦ Μολιέρου καὶ τοῦ πίνακος μαζὶ ἐστοίχισαν δύο φορές τὴν ἀξία τοῦ αὐτο-κινήτου, ὅτι τὸ αὐτοκίνητο καὶ ὁ πίναξ στοιχίζουν μαζὶ 1300 φρ. διηγήματα ἀπὸ

τὴν ἐκδοσις τῶν ἔρ-γων τοῦ Μολιέρου, μπορεῖτε νὰ βρῆτε τὴν τιμὴ τῶν βιβλί-ων, καὶ τὴν τιμὴ τοῦ αὐτοκινήτου;

Ποιὸ εἶνε τὸ ὄ-νομά του;

Μπορεῖτε, ἐνώνον-τας τὸ ὄνομα τοῦ κα-τοίκου ἐνὸς Ἑλληνι-κοῦ νησιοῦ, μὲ τὸ ὄ-νομα ἐνὸς λουλουδι-οῦ, νὰ βρῆτε τὸ ὄνο-μα τοῦ νησιοῦ αὐτοῦ;

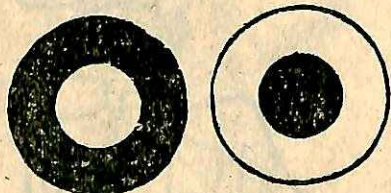
Ποιὸ εἶνε τὸ νη-σί;

Ποιὸ Ἑλληνικὸ νησί καίγεται, ὅταν τοῦ προσθέσῃς ἕνα γράμ-μα καὶ τὸ κἄνης

ἐλαφρῶς ἀναρθρογραφον.

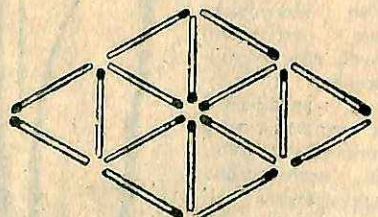
Ποιὸς ἀπὸ τοὺς δύο;

Μπορεῖτε, μέσα σὲ εἴκοσι δευτερόλε-πτα, νὰ βρῆτε, ποιὸς ἀπὸ τοὺς δύο αὐτοὺς

Νέο παιχνίδι μὲ σπέρτα

Τὰ δέκα παρακάτω τρίγωνα ἔχουν γί-νει μὲ τὴν βοήθεια δεκάξη σπέρτων.

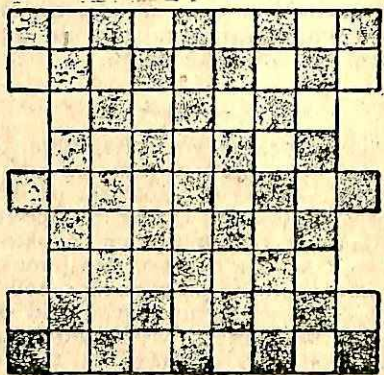

Μπορεῖτε, ἀφαιρώντας τέσσερα σπέρτα, νὰ ἀφήσετε τέσσερα μόνον τρίγωνα;

Τὰ πόνια

Σῆς δίνουμε τὸν παρακάτω πίνακα καὶ ἐννέα πόνια καὶ σῆς καλοῦμε νὰ τὰ τε-

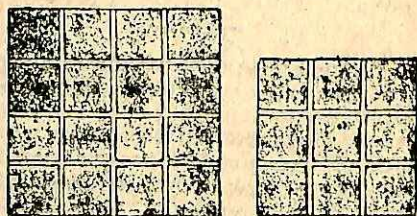
ποθετήσῃς κατὰ τέτοιον τρόπον, ὥστε νὰ μὴ ὑπάρχουν ποτὲ δύο εἰδῶν στὴν ἴδια

γραμμῇ: κάθετο, ὀριζόντιο ἢ διαγώνιο.

Ἐναν μὲ δύο

Ἡ παρακάτω εἰκὼν, παριστάνει δύο μικροὺς τετράγωνους πίνακας. Μπορεῖτε μ' ἕνα ἐπιδέξιο κόψιμο, καὶ μ' ἕνα ξε-

κόλλημα κατόπι τῶν κομματιῶν, νὰ σχη-ματίσῃς ἕνα μόνον πίνακα τετράγωνο; Ὁ πίνακας αὐτός δὲν πρέπει νὰ χωρίζε-ται παρὰ μόνον σὲ δύο μέρη.

Ναὶ ἢ ὄχι;

Μπορεῖτε νὰ μᾶς πῆτε, χωρὶς νὰ πο-λυσκεφθῇτε, μέσα δηλ. σὲ μισὸ λεπτό, ἂν εἶναι σωστὰ αὐτὰ πού σᾶς ρωτᾶμε;

- 1) Ὁ σπύγγος εἶναι φυτὸν ἢ ζῶον; Ναὶ ἢ ὄχι;
- 2) Τὰ ψάρια ἀγαποῦν τὸ μέλι; ναὶ ἢ ὄχι;
- 3) Ὁ ἥλιος γυρίζει περίε τῆς γῆς, ναὶ ἢ ὄχι;
- 4) Ὁ Κομπούκιος ἦταν Θεὸς τῶν Κι-νέζων, ναὶ ἢ ὄχι;
- 5) Οἱ τιτᾶνες ἦσαν ἡμίθεοι καὶ ἥρω-ες; Ναὶ ἢ ὄχι;
- 6) Ἡ ἀνακογὴ ὑπεγράφη μέσα σ' ἕ-να ξενοδοχεῖο; Ναὶ ἢ ὄχι;
- 7) Ἡ χίνα μπορεῖ νὰ ζήσει πενήντα χρόνια, ναὶ ἢ ὄχι;
- 8) Ὁ Μολιέρους ἀγαποῦσε τὸ ποδήλα-το; Ναὶ ἢ ὄχι;
- 9) Ὁ Κολόμβος μετεχειρίζετο ὑμπρέλ-λα καὶ τί γωμάτος; Ναὶ ἢ ὄχι;
- 10) Τὰ ἄστρα κινούνται; Ναὶ ἢ ὄχι;
- 11) Ὁ Μ. Ναπολέον ἦταν σύγχρονος Νταντόν; Ναὶ ἢ ὄχι;
- 12) Μπορεῖτε νὰ βάλετε στὴν τσέπη σας ἕνα φύλλο μεταξωτοῦ χαρτιοῦ διπλω-μένου πενήντα φορές;

Αἱ ΛΥΣΕΙΣ τῶν παιχνιδιῶν μας μονίμως εἰς τὴν σελίδα 60.

Μεταξύ μας

Βασίλην Βακλίδην. Τὸ γράφι-μό σας εἶναι πραγματικὰ ἀρκετὰ στρωτό. Συμπαθητικὴ ἡ «Θυσία τοῦ τυφλοῦ», ἔ-χει ὅμως πολλές φλυαρίες καὶ πολλὰ ἀ-ναμασήματα καὶ καθὼς τὸ θέμα εἶναι βα-ρὺ, καταντᾷ κουραστικὴ. Στείλτε μας τί-ποτε ἄλλο δικό σας.

Β. Κοντοῦλην. Ἐχει μερικὰ ση-μεῖα καλὰ τὸ διήγημά σας, μὰ τὸ γράφι-μό σας γενικὰ εἶναι ἀδούλωτο καὶ ἀμπερ-δεμένο. Καὶ κάτι ἄλλο: Δίνει τὴν ἐντύ-πωσιν ὅτι δὲν εἶναι πρωτότυπο, ἀλλὰ με-τάφραση ἢ τοῦλάχιστον ὅτι εἶναι φοβερὰ ἐπηρεασμένο ἀπὸ ξένο διήγημα. Καὶ τοῦ λείπει ἡ ἀρχιτεκτονικὴ καὶ ἡ χρονικὴ συνοχή. Ἐπίσης μερικὲς φράσεις καλο-γραμμένες ἐρχονται σὲ μεγάλη ἀντίθεση μὲ μερικὲς ἄλλες ἀπλοϊκὲς καὶ παιδιά-στικες.

Γιῶργον Γουσίου. Δὲν εἶνε ἄ-σχημο τὸ θέμα τοῦ πεζοῦ σας καὶ θὰ γι-νόταν ἴσως δημοσιεύσιμο ἂν τὸ δουλεύα-τε περισσότερο καὶ ἂν διορθώνατε μιὰ—δύο φράσεις ποὺ μοιάζουν λίγο... σουρεα-λιστικές, ὅπως π. γ. «Ἡ εἰκὼν τοῦ Ἀ-δῆ προβάλλεται μέσα μου σὰν ἀντισμένος μενεζέζ!» καὶ «Ἡ κλαγγὴ τῆς καρδιάς μου ἀργαδιαζέει μπροστὰ σου τίς ἐνορ-κες ὑποσχέσεις σου»...

Ντόρη Κ. Χανιά. Ἐγκρίνεται τὸ «Παράπονο» καὶ θὰ δημοσιευθῇ μὲ τὴ σειρά του.

Βλᾶσσην Ἀεθαλῆν. Πολὺ στομ-φῶδες καὶ ρητορικὸ. Δὲν μᾶς κάνει.

Λέλαν Β. Πολὺ φλύαρη ἡ «Νο-σταλγία». Ἄν συντομεύσαν σ' ἕνα χει-ρόγραφο καὶ διορθωνόταν λίγο ἴσως νὰ γι-νόταν δημοσιεύσιμη.

Μ. Δ. Σαχτούρη. Ἐγκρίνεται τὸ «Κάποιο δειλινὸ» ποὺ διορθώθηκε ἀρκε-

τὰ καὶ θὰ δημοσιευθῇ μὲ τὴ σειρά τῆς σημερινῆς ἐγκρίσεως, γιατί αὐτὸς ὁ κα-νὼν τηρεῖται σὲ ὅλα ὅσα ξαναστέλλονται διορθωμένα.

Γεώργιον Παριανόν. Πολὺ κοινὸ θέμα. Χιλοσιπωμένα πράγματα. Στείλτε μας τὸ διήγημά σας νὰ δοῦμε τί μπορεῖ νὰ γίνη.

Δημήτρ. Θωμά. Δυστυχῶς, παρ' ὅλη τὴν καλὴν καὶ θέλησιν, δὲν μπορούμε νὰ τὸ δημοσιεύσωμε. Ἐχει βέβαια μιὰ αὐθόρμητη συγκίνηση, ἀλλὰ ὑστερεῖ τόσο ἀπὸ τεχνικὴς ἀπόψεως, ὥστε δὲν μπο-ρούμε νὰ τὸ δημοσιεύσωμε.

Μίμην Φίλον. Ὡς θέμα δὲν εἶναι ἄσχημο — μολονότι ἀρκετὰ κοινὸ — ἀλ-λά τὸ γράφιμό του ἤθελε δούλεμα ἀκόμα. Καὶ πρῶτα-πρῶτα, στὴν ἀρχή, ἔχει πολ-λὲς φλυαρίες, στὴν μέση εἶναι σχετικὰ καλλίτερο, καὶ τὸ τέλος εἶναι πολὺ πρό-χειρα καὶ βιαστικὰ γραμμένο. Πρὸ πάν-των οἱ τελευταῖες φράσεις. Ἄν μπορῆτε νὰ τὸ διορθώσετε, ξαναστείλτε το μας.

Γιῶάννην Στυλιανίδην. Σχε-τικὰ καλλίτερο τὸ «Ἀς γυρίξω» κι' αὐ-τὸ ὅμως ὄχι δημοσιεύσιμο. Γιά πρωτό-λεια δὲν εἶναι ἄσχημο, δὲν πρέπει ὅμως νὰ βιάζεστε νὰ δημοσιεύσετε, ἀλλὰ νὰ δουλεύετε προσεκτικώτερα τὸν στίχο σας. Τὸ πεζὸ πολὺ ἀπλοϊκὸ. Τὸ σταυρό-λεξο καὶ τὰ παιχνιδία ἐλήφθησαν κι' ἐδό-θησαν στὸν ἀρμόδιο συντάκτη. Εὐχαρι-στοῦμε τόσο γι' αὐτὰ, ὅσο καὶ γιὰ τὰ κα-λὰ σας λόγια.

Κούλαν Ζαφειρέλλη. Ἐγκρί-νεται τὸ «Ρολόγι μαρ» καὶ θὰ δημοσιευθῇ μὲ τὴ σειρά του. Τὸ ἄλλο ὑστερεῖ στὸ μέτρο.

Μαρίκην Μπουκουβάλα. Ἐ-γκρίνονται τὰ «Συντρίμματα» καὶ θὰ δη-μοσιευθοῦν μὲ τὴ σειρά τους. Τὸ «Φεύ-γοντα» ἀδούλωτο.

Ἀδελφίτον διαδάτην. Ἀτε-χνα καὶ παιδιάστιχο τὸ «Σὲ ποθῶ». Κά-

«Εβδομάς»

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ — ΕΓΚΥΚΛΟ-ΠΑΙΔΙΚΗ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΗ ΕΤΟΣ 12ον

ΓΡΑΦΕΙΑ καὶ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ ΣΑΡΡΗ 11 ἀριθ. Τηλεφ. 28517

Ἐκδόται:

ΕΤΑΙΡΙΑ Α)ΦΟΙ ΓΕΡΑΡΔΟΙ

Ἀρχισυντάκτης καὶ ὑπεύθυνος:

ΒΑΣ. ΣΑΜΠΑΣ, Νικαίας 17

Καλλιτεχνικὸς συνεργάτης:

ΑΝΔΡ. ΒΛΑΣΟΠΟΥΛΟΣ

Διαχειρ.: Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ

Ἐτησίᾳ ἐσωτερικοῦ δρ. 250

Ἐξάμηνος » 125

Ἐτησίᾳ ἐξωτερικοῦ Λίραι 1.10

» Ἀμερικῆς Δολλάρια 6

Τιμὴ Φύλλου Δραχμαὶ 5

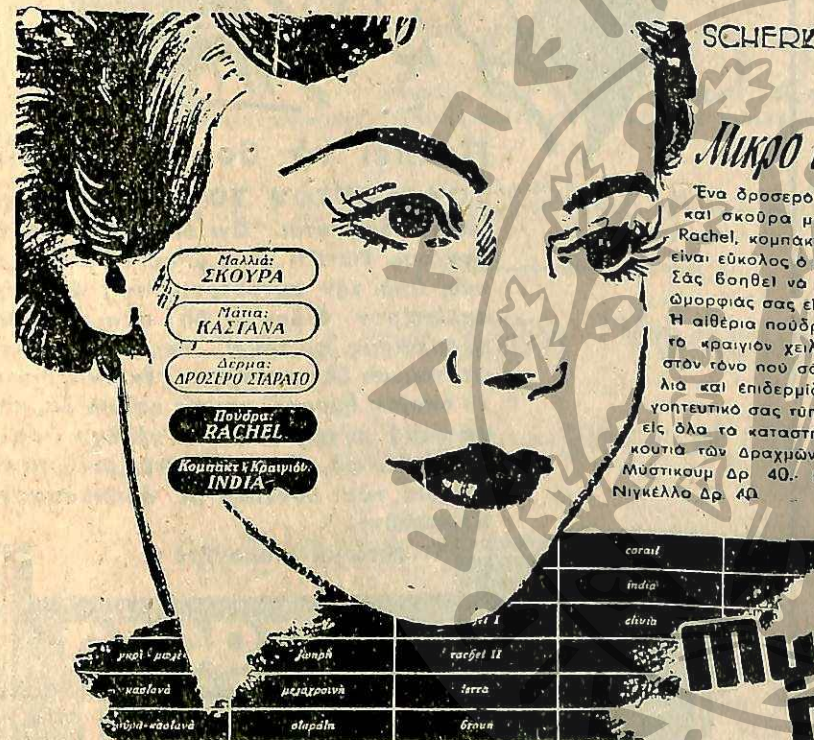
Προϊστάμενος Τυπογραφείου:

ΙΩΑΝΝΗΣ ΑΜΑΞΙΔΗΣ

(Π. Τσαλδάρη 10 Ὑμητός)

πως καλλίτερη ἢ «Χαιρεκακία», ἀλλὰ κι' αὐτὴ γεμάτη κοινοτοπίες καὶ πολὺ προ-σωπικὰ γραμμένη.

Κώσταν Παπανικολάου. Ἐ-χετε κάποιο ταλέντο, εἶναι ὅμως ἀφορ-μάριστο ἀκόμα. Μὲ προσεκτικώτερο δού-λεμα τοῦ στίχου θὰ ἐπιτύχετε δημοσιεύ-σιμα πράγματα. Γιά τὰ καλὰ σας λόγια, εὐχαριστοῦμε.

SCHERK!

Μικροὺς παραδείγματα

Ἐνα δροσερὸ σταρότο πρόσωπο μὲ καστανὰ μάτια καὶ σκούρα μαλλιά χρειάζεται πούδρα χρώματος Rachel, κομπὰκ καὶ κραιγιὸν σὲ χρώμα India. Ποσο εἶναι εὐκόλος ὁ καλλωπισμὸς μὲ τὸν πίνακα τοῦ Scherk! Ἐὰς βοηθεῖ νὰ εὑρετε τὸ ἀρμονικὸ συμπλήρωμα τῆς ὀμορφίας σας εἰτε εἰσθε ξανθὴ, μελαχροινὴ ἢ καστανὴ. Ἡ αἰθέρια πούδρα Mystikum, τὸ κομπὰκ Mystikum καὶ τὸ κραιγιὸν χεῖλων Nigella προσεκτικὰ διαλεγμένα στὸν τόνο ποὺ σᾶς πηγαίνει καλύτερα στὰ ματιά, μαλ-λὰ καὶ ἐπιδερμίδα θὰ δημιουργήσουν τὸν ξεχωριστὸ γοητευτικὸ σας τύπο. Ὁ πίναξ τοῦ Scherk εὐρίσκετε εἰς ὅλα τὰ καταστήματα Πούδρα Μυστικουμ σὲ κουτιά τῶν δραχμῶν 80· καὶ 50. Κομπὰκ Μυστικουμ δρ 40· Κραιγιὸν χεῖλων Νιγκέλλο δρ 40

Mystikuni
πούδρα

μετά 45 ημέρες ξαναγράφτε. Όσο για τις πανάδες, υπάρχει ειδική πομάδα, με το πρώτο βαζάκι της οποίας και θα σας καθαρίσουν.

Α. Γολ. Φραγκοκκλησία. Να κάνετε ένα ελαφρό μασάζ των ριζών κάθε βράδυ επί 3 μήνες με το ακόλουθο φάρμακο:

Eau de cologne	100	gr.
Glycerine	15	"
Teinture de cantharides	2	"
de jaborandi	50	"
de panama	20	"

Επίσης να σαπουνίζετε κάθε δεκαήμερο το κεφάλι σας με καλό κατσαρόσπυνο.

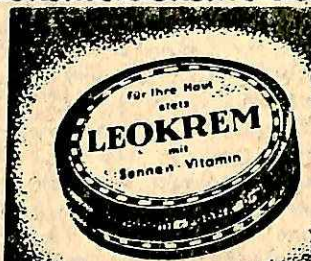
Νέον Σπαρτιάτην. Την συνταγήν για την όποιαν μου γράφετε, την έπηρεα από τις στήλες αυτές, και όχι από φίλο σας γιατρό, όπως λέτε. Άλλ' είναι για τις γυναίκες και για ελάχιστα λιπαρά δέρματα. Όποτε περάστε απ' τον κ. Λαδά, ο οποίος θα σας εξετάσει δωρεάν και θα σας οδηγήσει πώς θ' απαλλαγείτε από το ελάττωμά σας αυτό. Δέχεται Σόλωνος 40, 11 — 1 και 5 1/2 — 8 μ. μ.

Α. Π. Ένταθα. Ν' ακολουθήσετε και σεις επακριβώς, επι συμβουλεύω ανωτέρω στον κ. Α. Γ. Φραγκοκκλησία.

Όνειροπόλον Νέον, Πάρνηθα. Η τριχόπτωσης σας οφείλεται εξ ολοκλήρου στην πάθησή σας. Οι ενέσεις ασβέστου, αν σας κάνουν έχει, θα σας κά-

νουν πολύ καλό και για την τριχόπτωση. Πάντως να μη λούζεσθε με σαπούνι, αλλά με την εξής διάλυση: Να κτυπάτε ένα κρόκο αυγού μέσα σ' ένα δοχείο, μέσα στο οποίο θα ρίψετε κι' ένα ποτηρί χλιαρό νερό. Με το αφρώδες αυτό διάλυμα να λούζετε καλά το κεφάλι σας και να το ξεβγάξετε ύστερα μ' άφθονο χλιαρό νερό. Αυτό θα γίνεται τώρα, στην αρχή τουλάχιστον, κάθε 6 μέρες. Έτσι θα μαλακώσει το τριχωτό της κεφαλής και δεν θα σας πονάει. Επίσης κάθε βράδυ μια ελαφρά φοριζόν των ριζών με το κάτω φάρμακο:

Alcool	100	gr.
Naptol	10	"
	ΛΟΡΑ	

Καλά λινσ σκαμμένης
επιδερμίδος

βοηθά η Κρέμα Λέο. Ήδη
έπειτα από μερικές ημέρας η
επιδερμίδα μαλακή και στρωτή.

Leokrem
με Ηλιοβιταμίνη

● ΠΩΣ ΜΙΑ ΓΗΡΑΣΜΕΝΗ ΕΠΙ-
ΔΕΡΜΙΣ ΓΙΝΕΤΑΙ ΝΕΑΝΙΚΗ
ΤΙ ΑΠΟΔΕΙΚΝΥΕΙ ΠΕΙΡΑ ΔΕΚΑΕΤΗΡΙΩΝ

Το δέρμα του προσώπου λόγω του ότι μένει ακάλυπτον υφίσταται, επί ζήμια, όλες τις επιδράσεις των μεταβολών του καιρού, την σκόννη των δρόμων, τον ήλιο, το κρύο, τον στεγνό αέρα κτλ. Είναι φυσικόν κατόπιν όλων αυτών να λεκιάζει, να ρυτιδώνεται, να ξηραίνεται και να παρουσιάζει όφιν γηρασμένην.

Η Κρέμα "ΡΟΔΑΛΙΝΗ ΧΙΩΝ", ειδικώς παρασκευασμένη διά τας ανωτέρω περιπτώσεις, ζωογονεί το δέρμα, εξαλείφει τους λεκέδες, τις ζάρες, τις πτυχές και δίνει δραστικότητα και απαλότητα βελούδιν.

ΤΑ ΕΚΛΕΚΤΟΤΕΡΑ
ΠΑΡΙΣΙΝΑ ΜΟΝΤΕΛΛΑ
ΑΔΕΛΦ. ΚΟΝΤΟΥΖΟΓΛΟΥ

Κλειτίου 8

Πάροδος Εὐαγγελιστρίας

Τηλ. 21590.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

«ΓΑΛΛΙΚΗ ΜΟΥΣΑ»

Ευκλοφόρης το 1ον τεύχος της «Γαλλικής Μούσας» με τα άριστουργήματα του κορυφαίου ποιητού της Γαλλίας Β. Ουγκώ, μεταφρασμένα από τον ποιητή Γ. Σημηριώτη. Στη «Γαλλική Μούσα» θα δημοσιευθούν σε κομψότατα μικρά τεύχη, ποιήματα 50 εν 50 ποιητών, στολισμένα με τις εικόνες, τις βιογραφίες και αντίγραφά τους, χωρίς χρονολογική σειρά. Θα προηγηθούν δηλ. οι μεγάλοι και ο' ακολουθήσουν οι δευτερότεροι. Ολόκληρος ή έκδοσις της «Γαλλικής Μούσας» θα γίνει σε 15 τεύχη, 10 δρ. έκαστον. Με τον τρόπο αυτό διευκολύνεται κι' ο πιο φτωχός αναγνώστης ν' αποκτήσει σιγά-σιγά μια πλήρη ανθολογία με 600 σελίδες του Γαλλικού Παρνασσού.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

ΙΑΤΡΟΥ

Ενδυμίονα. Η γνώμη μου στην προκειμένη περίπτωση είναι ότι όλα όσα αισθάνεστε είναι φύσεως νευρικής. Ίσως συνεπεία της ώπτικης παθήσεως, η οποία δυσμενώς επέδρασε στο νευρικό σας σύστημα. Τώρα από που νύχτιση κανείς να δώσει συμβουλή και πού να σταματήσει; Νομίζω ότι το καλλίτερο θα ήτο γενική τόνωσις του οργανισμού με λίγο Κάλτσιουμ — λίγη Φυτίνη, η οποία είναι και προτιμητέα λόγω του ότι εργάζεσθε διανοητι-

κώς και μερικά κατασταλτικά ήπια του νευρικού συστήματος και το πλέον ήπιο ή Βαλεριάνα. Επίσης καλόν είναι να κάμετε μερικές ευφυσήσεις ήερος, ώστε να μετριασθούν λίγο αι έμβοαι, αι οποίαι μάλλον είναι νευρικής φύσεως και όχι συνέπεια τόνου της ώπτικίδος. Και τέλος ένας καλός σιτισμός, έφ' όσον μάλιστα λέτε ότι έχετε άναμια. Θα σας συνιστούσα να τρώγατε μία φορά τουλάχιστον την ημέρα λίγο σηκότι μοσχαρίσιο στη σχάρα. Μόλις να μυρίση, όχι να παραψηθή. Όποτε, άνακεφαλιώνω: Αν θέλετε να θεραπευθήτε, θα κάνετε τα εξής:

1) Ενέσεις Calc, um gluconate

ΧΡΩΠΕΙ των 10 κ. εκ. Νο 10 ένδοφλεβίως κάθε ημέρα.

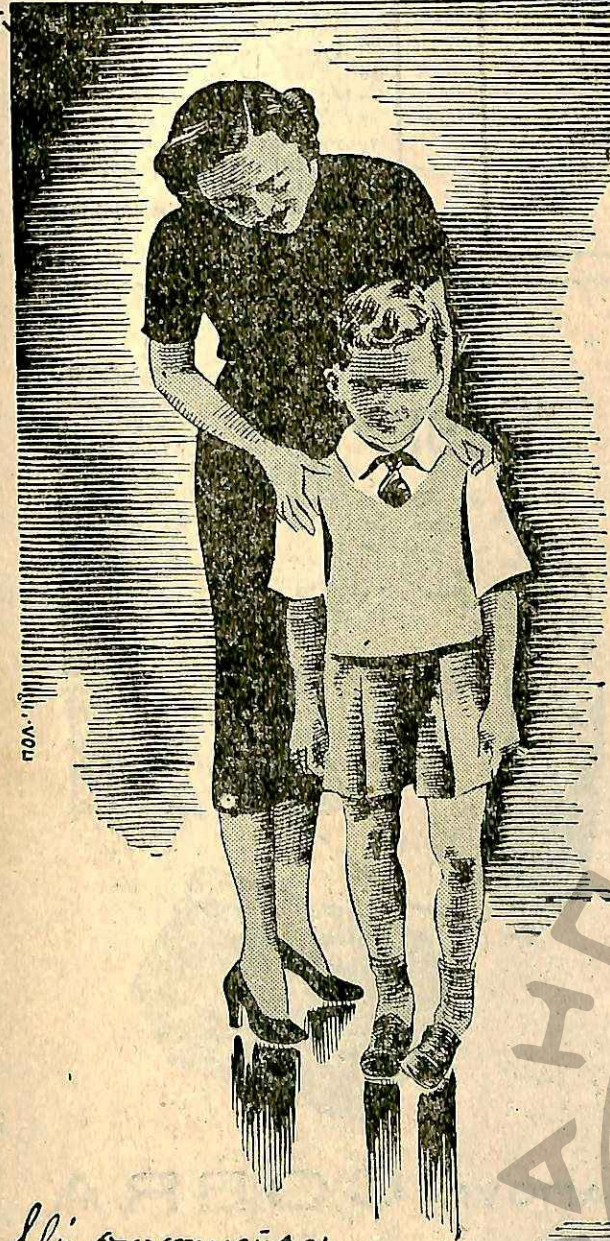
2) Δισκία Phytine Ciba, τρία ήμερησίως.

3) Teint. Valeriane 20 γρ. 60 σταγόνες ήμερησίως, 30 το πρωί, 30 το βράδυ.

4) Ευφυσήσεις ώτων διά μετριασμόν των έμβοων.

Όσον άφορά το ζήτημα του αν αι έμβοαι μπορεί να σας απαλλάξουν της ύπηρεσίας συντομώτερον και να βγήτε ως παθών εν ύπηρεσία, αυτό, δυστυχώς, δεν το γνωρίζω, είναι πράγματα της ύπηρεσίας, πού ουδεμίαν ιδέαν έχω, ως μη χρηματίσας δημόσιος υπάλληλος.

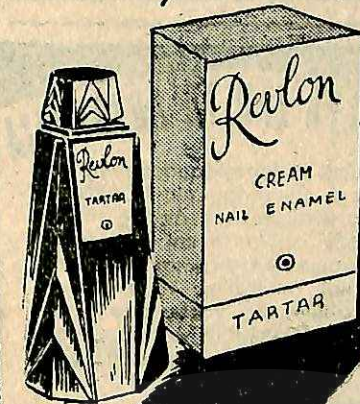
72

Αν στεναχωρήσαι
δά οέ παω
δίου χρυδικοπούλου

ΟΛΑ ΤΑ ΠΑΙΔΙΚΑ ΕΙΔΗ
ΧΡΥΣΙΚΟΠΟΥΛΟΣ

Νέοι Χρωματισμοί
Βερνικιού **REVLON**
σού άρέσουν σούς άνδρας!

Οι νέοι χρωματισμοί του περιφήμου Αμερικανικού βερνικιού νυχιών REVLON αντιπροσωπεύουν την τελευταία λέξη της μόδας. Ειδικά αποχρώσεις διά κάθε φόρεμα και κάθε περίσταση. Διατηρεί την στιλπνότητά του και άντέχει όσο κανένα άλλο βερνίκι.

ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΟΣ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ
Β. Σ. ΒΕΛΙΣΣΑΡΑΤΟΣ
ΟΗΝΟΥ 38 • ΑΘΗΝΑΙ • ΤΗΛ. 28.104

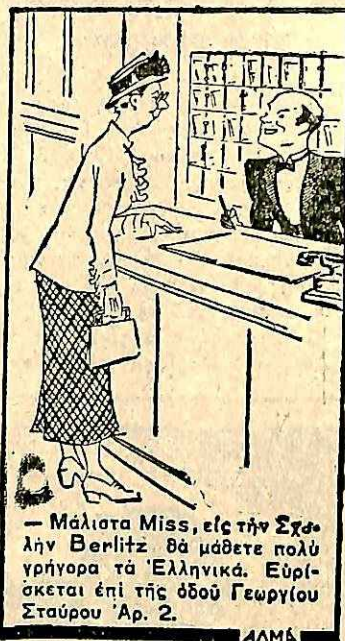
Το καλύτερο Ραδιόφωνο του Κόσμου
Radio OPTA
ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ Γ. Σ. ΚΟΝΤΟΥΖΟΓΛΟΥ
ΑΘΗΝΑΙ: ΚΛΕΙΤΙΟΥ 8 ΤΗΛΕΦ. 21.590 — ΚΑΛΛΙΘΕΑΙ: ΣΤΑΘ. ΗΛΕΚΤΡ. ΤΗΛΕΦ. 9.239

Αν ήσυχον. Αφού μόνος σας απο-
κλείεται τις ενέσεις, γιατί είναι δύσκολο
να τις κάμνετε, τότε πάρτε διασπία Αν-
δρυστίνης Σίμπα. Είναι πολύ καλά, με
μόνη την διασπία ότι χρειάζεται λίγη
υπομονή και επιμονή.

Φαίδωνα. Έφ' όσον δέν έχετε έκ-
δηλα φαινόμενα έλονοσίας, αλλά μόνον τή
ελαφρά ρίγη και τον λόγον ότι κατάγεσθε
από μέρος όπου υπήρχεν έλονοσία, είναι
πολύ εύκολον ν' απαλλαγήτε από αυτήν
την κατάσταση. Και ό τρόπος είναι όλι-
γοδάπανος και εύκολος. Θα παίρνετε δύο
κουφέτα κινίνης τό πρωί και δύο τό βρά-
δυ προτού κοιμηθήτε. Τίποτε άλλο. Μήν

σας πη κανείς πως υπάρχουν και άλλα καλ-
λίτερα. Κινίνη του Κράτους, αυτό είναι τό
σύνθημά σας. Μετά δέκα μέρες ανάπαυ-
σις και μετά επανάληψις. Αργότερα μού
ξαναγράφετε πως πάτε.

Α. Β. Γ. Έπειδή τό ζήτημά σας είναι
λίγο περίπλοκο και τούτο λόγω του ότι
προϋπήρξαν αι παθήσεις περιτοναίου και
πνευμόνων, δέν θα σας απαντήσω από τής
στήλης αυτής, αλλά θα σας παρακαλέσω
νά με επισκευθήτε και τότε, αφού αντιλη-
φθώ ώρισμένα πράγματα που με ενδιαφέ-
ρουν όχι βέβαια έμένα, αλλά έσας, θα σας
πώ τί πρέπει νά κάμνετε. Δέν θα επιθα-
ρυνθήτε διόλου οικονομικώς.

— Μάλιστα Miss, εις την Σχο-
λήν Berlitz θα μάθετε πολύ
γρήγορα τά Έλληνικά. Εύρί-
σκεται επί τής οδού Γεωργίου
Σταύρου Άρ. 2.

ΑΛΜΑ

ΑΛΙΑΒΡΟΧΟΙ ΕΜΠΡΟΣΘΕΛΛΑΙ

ΖΑΧΑΡΟΠΛΑΣΤΕΙΩΝ — ΓΑΛΑΚΤΟΠΩΛΕΙΩΝ — ΚΟΥΖΙ-
ΝΑΣ — ΜΠΟΥΓΑΔΑΣ — ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ.

Πωλούνται εις άπαντα τά Κνερτικά καταστήματα ειδών
οικιακής χρήσεως. Σήμα κατατεθέν Α.Β.Ρ.Ο. Προϊόντα
έργοστασίου «Β.Ε.Ε.Π.» Α, Ε, Τηλ. 89-278.

ΛΑΜΠΡΥΝΑΤΕ ΤΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ ΣΑΣ ΜΕ "ΚΟΛΥΝΟΣ".

ΚΟΛΥΝΟΣ
Η ΑΝΤΙΣΗΠΤΙΚΗ
ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ

ΜΩΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ Α.Ε. ΑΘΗΝΑΙ

"COBRA"

ΣΑΠΟΥΝΙ COBRA

Τό μοναδικόν και άσυναγώνιστον διά την Πιτυρίδα
και Τριχόπτωσην.

Γεν. Άντιπρόσωπος:

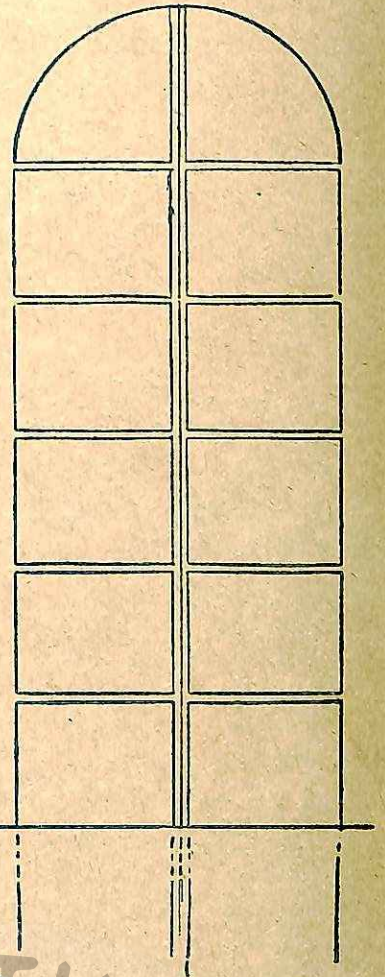
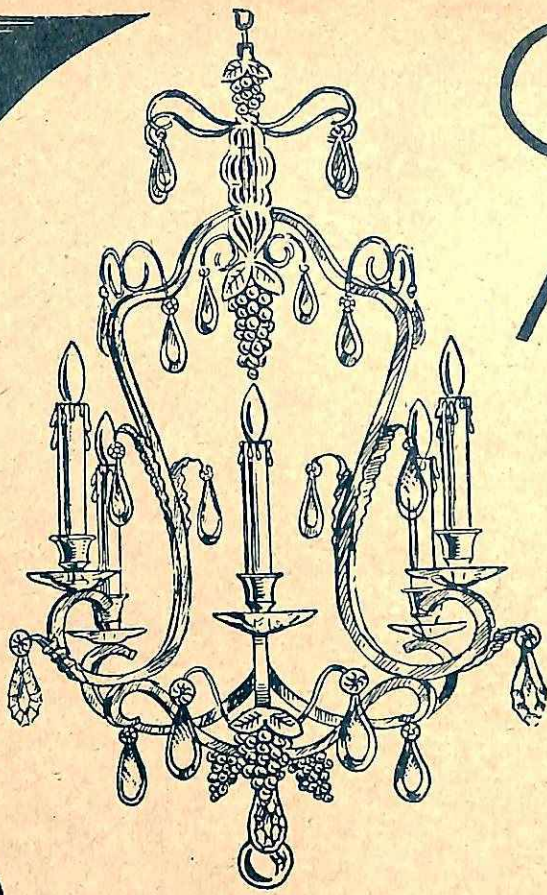
ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ

Γ. ΚΕΡΑΣΟΠΟΥΛΟΥ

Όδός Πειραιώς 1α, Άθήναι Τηλ. 52.351
ΠΩΛΗΣΙΣ ΧΟΝΔΡΙΚΗ ΚΑΙ ΛΙΑΝΙΚΗ

Ποικιλία

ΜΕΓΑΛΗ
ΠΟΙΚΙΛΙΑ
ΣΧΕΔΙΩΝ
Ϊ ΤΙΜΩΝ

Λγούρδας

ΑΙΟΛΟΥ 61